

သော့ကံစာပေအိမ်

COVID-19

ချစ်တတ်သော

နှလုံးသား

ကို နုပျိုစေ၏

မြင့်ဝင်းမောင် (AZ)

ကိုရိုနာဗိုင်းရပ်(စ်) ကူးစက်ခံရသူ၏
ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်များဖြင့် ဖွဲ့သီထားသည့်ဝတ္ထု

**COVID-19 သည်
ချစ်တတ်သော
နှလုံးသားကို
နှပျိုစေ၏**

မြင့်ဝင်းမောင် (AZ)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပုံနှိပ်သူ

ဦးစော်မြင့်ထွန်း (အေဇက်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၂၄၁)
အမှတ် (၁၁၈)၊ ၄-လမ်း၊ ပုသိမ်မြေရပ်ကွက်၊ ဒေါပုံမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးစော်မြင့်ထွန်း (အေဇက်စာပေ) (၀၁၆၉၉)
အမှတ် (၂၁၉/ခ)၊ ၃၆-လမ်း (အထက်)၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အကြိမ်

၂၀၂၁-ခုနှစ်၊ မေလ၊ ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး

၃၀၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ

၁၀၀၀ အုပ်

ဖြန့်ချိရေး

အေဇက်စာပေဒဂိုင်း

အမှတ် (၂၁၉/ခ)၊ ၃၆-လမ်း (အထက်)၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၀၉ ၄၃၁၀၄၁၄၆၊ ၀၉ ၇၃၀၇၀၂၁၆

မာတိကာ

စာရေးသူ၏ အမှာ	
ဆရာစံ-ဇာဏီဘို၏ အမှာ	
၁။ မြန်မာ့ကိုဗစ် ဂျင်းကိုဗစ်	၁
၂။ ကိုဗစ်ကိုမကြောက် မဲရုံးမှာပဲကြောက်သူများ	၉
၃။ ကိုဗစ်နဲ့သေမလား ငတ်သေမလား	၁၇
၄။ ကိုအောင်စည်ထံသို့ ကိုဗစ်လာပြီ	၃၃
၅။ ပေါ့စတစ် ကိုအောင်စည်	၄၉
၆။ Quarantine Center မှာ	၇၃
၇။ မြန်မာ့ကပ်ဘေးများ	၈၅
၈။ အောင်မြင်မိရ် ကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါ ကုသရေးစင်တာသို့	၁၀၁
၉။ (၈၈) နိုင်ငံရေးလှိုင်းတံပိုးထဲက ကိုအောင်စည်နှင့် အေး	၁၁၃

၁၀။ မေ့မရတဲ့ ၁၉၈၈-ခုနှစ်၊ မတ်လ (၁၆) ရက်	၁၃၃
၁၂။ ကိုအောင်စည်ရဲ့ အေး	၁၄၁
၁၃။ ဖြူစင်စိတ်ထား ဘော်လန်ဒီယာများ	၁၅၇
၁၄။ မြန်မာ့လူ့အဖွဲ့အစည်းနှင့် ကပ်ရောဂါ	၁၆၅
၁၅။ ကိုဗစ်သည် ချစ်တတ်သော နှလုံးသားကို နုပျိုစေ၏	၁၇၉
၁၆။ ပြန်ကြရတော့မည်	၁၈၉
၁၇။ အချစ်နှင့် မဝေးလို	၁၉၅

ကျေးဇူးတင်ရှိခြင်း

ဤစာအုပ်ကို ရေးသားဖြစ်ရန် တိုက်တွန်းအားပေးပြီး အကြံပြုချက်များပေးကာ အမှာစာချီးမြှင့်ပေးပါသော ဆရာ စံ-ဇာဏီဘိုအားလည်းကောင်း၊

(၈၈) ဒီမိုကရေစီအရေးတော်ပုံ မတ်လ ကျောင်းသား လှုပ်ရှားမှုတွင် ကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်ပါဝင်ခဲ့သည်များအား ပြောပြအကြံဉာဏ်များပေးသော သူငယ်ချင်း ကိုညိုထွန်းနှင့် ကိုထွားကြီးတို့အားလည်းကောင်း၊

ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အားပေးတိုက်တွန်း ခဲ့ကြသော မိတ်ဆွေအပေါင်းနှင့် စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ် ဖြစ်လာစေရန် ကွန်ပျူတာပိုင်း၊ ပုံနှိပ်ပိုင်း၊ ချုပ်လုပ်မှုပိုင်းနှင့် ထုတ်လုပ်မှုအဆင့်ဆင့်အား စေတနာအပြည့်နှင့် ဆောင်ရွက် ပေးကြသော AZ ပုံနှိပ်မိသားစုအား အထူးပင် ကျေးဇူးတင် ရှိပါကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

မြင့်ဝင်းမောင် (AZ)

နေမကောင်းသဖြင့် ဖေ့ဘွတ် (Facebook) မသုံးတော့၊
 ထိုအခါ မိတ်ဆွေများကလည်း ဖေ့ဘွတ်တွင် ရက်အတော်
 ကြာ ကျွန်တော်၏ ပို့စ် (Post) များ မတွေ့ရသဖြင့် ဘာများ
 ဖြစ်နေပြီလဲဟု စဉ်းစားရခက်လာသူများ ရှိလာသလို၊ နေမှ
 ကောင်းရဲ့လားဟု စိုးရိမ်ပူပန်သူများလည်း ရှိလာကြသည်။
 ဆင်တလည်ဆရာကျော်က ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ပန်းချီ
 ကားဖြင့် တွဲရိုက်ထားသော ကျွန်တော်၏ပုံနှင့် “အမေ့ ကို
 အရမ်းချစ်တဲ့ စာရေးဆရာကြီး ပျောက်နေတယ်” ဟု ဖေ့ဘွတ်
 ၌ ရေးသား၍ ပို့စ် (Post) တင်လာသည်။ တချို့ကလည်း
 “ကိုအောင်စည် ပျောက်နေတယ် နေမှကောင်းရဲ့လား သိတဲ့
 လူပြောကြပါဦး” ဟု ဖေ့ဘွတ်၌ ပို့စ်တင်လာကြပြန်သည်။

ထိုအခါ မဖြစ်ချေဘူးဆိုပြီး မိတ်ဆွေရင်းတစ်ယောက်
 ဖြစ်သော ဦးနေရောင် (ဦးမနော) အား နေမကောင်းကြောင်း၊
 ကိုဗစ်ရောဂါဖြစ်နေကြောင်း တယ်လီဖုန်းဖြင့် အသိပေးထားရ
 တော့၏။ မိတ်ဆွေရင်းချာများကိုသာ တိုးတိုးတိတ်တိတ်
 အသိပေးရန်၊ ဖေ့ဘွတ်တွင် ကျွန်တော် ကိုဗစ်ရောဂါဖြစ်နေ
 ကြောင်း ပို့စ်ရေးမတင်ရန်လည်း သူ့အား ပြောထားရသေး၏။
 ဖေ့ဘွတ်တွင် အကြောင်းစုံရေးမတင်ရန် မှာထားရသည်မှာ
 မိတ်ဆွေများ စိုးရိမ်မှုမဖြစ်စေလို၍ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်
 သည်လည်း ဖေ့ဘွတ်၌ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် မရေးနိုင်၊
 ရေးပြန်ကလည်း မေးသမျှ ပြန်မဖြေနိုင်၊ နေမကောင်း၊
 ဝေဒနာခံစားနေရသဖြင့် ဒီအတိုင်းနေခြင်းကသာ အကောင်း

ဆုံးဖြစ်သည်ဟု ထင်၍ ဖေ့ဘွတ်၌ ကျန်တော့အကြောင်းကို ရေးမတင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိတ်ဆွေတစ်ချို့က ဖုန်းဆက်၍မေးလာကြရာ အမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြေရ၏။ ဖုန်းဆက်၍ နေမကောင်းသည်ကို အားပေးသော မိတ်ဆွေများကလည်း အတော်ပင်များသည်။ ထိုသူအားလုံး လိုလိုကလည်း နေကောင်းလာပါက ကိုဗစ် အတွေ့အကြုံ စာအုပ်တစ်အုပ်လောက် ရေးသားရန် တိုက်တွန်းကြသည်။

ဒီကြားထဲ စစ်ကိုင်းမှ ကိုအောင်သီဟက လုပ်ချလိုက်ပြန် သည်။ ဖေ့ဘွတ်၌ ပို့စ်တင်ကာ ကိုအောင်စည်နှင့်ယခုပင် ဖုန်းအဆက်အသွယ်ရကြောင်း ကိုဗစ်ရောဂါဖြစ်နေကြောင်း၊ ဆေးရုံတက်နေရကြောင်း၊ “ကျွန်တော်နှင့်ကိုဗစ်” ဆိုသည့် စိတ်ဝင်စားဖွယ် စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးနေကြောင်း၊ နေကောင်း၍ ဆေးရုံကဆင်းလာပါက ဖတ်ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင် ကြော်ငြာထားပြန်သည်။

မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သည့် ဆရာစံ-ဇာဏီဘိုကလည်း နေ့စဉ်လိုလို ဖုန်းဆက်၍ အားပေးစကားပြော၏။ ကိုဗစ် အတွေ့အကြုံ စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးဖြစ်အောင်ရေးရန်လည်း ဖုန်းဆက်တိုင်း တိုက်တွန်းမြဲဖြစ်၏။ နေမကောင်းဖြစ်နေသော အချိန်တွင် ရေးလက်စကျမ်းအား ဆက်လုပ်ချင်သည်ဟု ပြော သော်လည်း လက်မခံ။ ကိုဗစ်စာအုပ်ရေးရန်သာ တိုက်တွန်း နေ၏။ စာဖတ်ခြင်း၊ ကျမ်းအချောသတ်ခြင်းတို့သည် ဘယ် တော့လုပ်လုပ် လုပ်၍ရကြောင်း၊ ဖြစ်တော့မှဖြစ်ခဲ့ ကိုဗစ်ရောဂါ

(၁၅)

ဖြစ်လာမှတော့ ကိုဗစ်အကြောင်းပဲ ရေးစေလိုကြောင်း အားပေး တိုက်တွန်းသည်။

ဆရာစံ-ဇာဏီဘိုကပြောသည်မှာ နိုဝင်ဘာလသည် နိဗ္ဗာန်ဝတ္ထုရေးသားကြသည့် ကမ္ဘာ့စာဆိုတော်လဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုကိုဗစ်ရောဂါဖြစ်နေသည့်လသည် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် နိုဝင်ဘာလဖြစ်နေသဖြင့် အမှတ်တရ ကိုဗစ်နှင့်ပတ်သက် သည့် ဝတ္ထုကောင်းတစ်အုပ်ရေးသားရန်သာ အကောင်းဆုံးဖြစ် ကြောင်း တိုက်တွန်း၏။ မရေးဖြစ်မှစိုးရိမ်၍လည်း ဖုန်းဆက် တိုင်း အကြိမ်ကြိမ် ကိုဗစ်ဝတ္ထုရေးရန်သာ ပြော၏။ မိတ်ဆွေ ရင်းတစ်ယောက်က အချစ်ဖြင့် တိုက်တွန်းခြင်းကိုလည်း လေးစားအလေးထားသဖြင့် ကိုဗစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးရန် ဆုံး ဖြတ်ချက်ချလိုက်တော့သည်။

ယခုဝတ္ထုတွင် အဖြစ်မှန် ၉၀%ပါဝင်ပြီး ဝတ္ထုအဖြစ် ဖတ်ကောင်းစေရန် ဖန်တီးဖြည့်စွက်သော ၁၀% သည် ကိုအောင်စည်၏ ချစ်မေတ္တာကိစ္စများကို ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤဝတ္ထုတွင် ကိုအောင်စည်အား ဇာတ်လိုက် ထား၍ အချစ်မေတ္တာ၊ ပျော်ရွှင်မှုနှင့် ပူဆွေးသောက ဘဝ များစွာကို တွေ့သမျှ သိသမျှအား ကိုဗစ်ရောဂါဝေဒနာများကို အားတင်းကျော်ဖြတ်ရင်း ရေးသားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ကြပါစေ

မြင့်ဝင်းမောင် (AZ)

Covid-19 Medical Center

(အောင်မြင့်မိုးရီအိမ်ရာ)

စာရေးသူ၏ အမှာစာ

စတင်နေမကောင်း ဖြစ်စဉ်ကပင် ရရှိလာသည့် ရောဂါ ဝေဒနာခံစားမှုမှာ ရိုးရိုးသာမန် အဖျားရောဂါတော့ မဖြစ်နိုင်၊ Covid-19 ရောဂါသာ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်မှတ်လိုက်၏။ ကိုဗစ်ရောဂါကြောင့် သေနိုင်သည်ကို မေ့ထားပြီး၊ “ငါတော့ Covid-19 ရောဂါရပြီ၊ ကောင်းတော့ကောင်းသား Covid-19 အကြောင်း ကိုယ်တွေ့သိရပြီဆိုတော့ ကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်မှန် စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးနိုင်တော့မယ်” ဟု ကျေနပ်မိသည်။

ကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါ မဖြစ်ဖူးသူများလည်း ကိုဗစ်ရောဂါ ဖြစ်သည့်ခံစားမှု၊ ကုသသည့် အတွေ့အကြုံများကို သိရှိစေလိုသည်။ နောင်လာနောက်သားများလည်း “တစ်ချိန်က ငါတို့နိုင်ငံမှာ ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ Covid-19 ကပ်ရောဂါဆိုတာ ဒါပါလား” ဟု သိရှိစေလိုသော ဆန္ဒဖြင့်လည်း စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးရန် စိတ်ကူးမိခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှာစာ

ကိုလိုနီနယ်ချဲ့ဘဝမှ လွတ်မြောက်ရေး၊ အမျိုးသားရေးနှင့် နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုများအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သော သပိတ်မှောက် ကျောင်းသားများ၊ သွေးစက်စွန်းထင်းကျဆုံးခဲ့သော ကျောင်းသားအာဇာနည်များ၊ မြန်မာပြည် ကျွန်ဘဝမှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဦးဆောင်တိုက်ပွဲဝင်နေသော လူငယ် နိုင်ငံ့ခေါင်းဆောင်များ ပေါ်ထွန်းရာ ဘူမိနက်သန် ...။

ဒီမိုကရေစီ ပျက်သုဉ်းချိန် ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးခံရသော ကျောင်းသားသမဂ္ဂ၊ သွေးစွန်းသော အဓိပတိလမ်း၊ ခေတ်အဆက်ဆက် လူထုလူတန်းစားတိုက်ပွဲမှန်သမျှနှင့် ချုပ်ချယ်မှုမှန်သမျှကို ရုန်းထွက်ခဲ့သော လူငယ်များ၊ ဖိနင်းထားသော စစ်ဖိနစ်၊ ချိန်ရွယ်ထားသော သေနတ်ပြောင်းများကြားမှ နိုးကြားတက်ကြွသော လူငယ်များ၏ သွေးစက်များ၊ မျက်ရည်စက်များ၊ သစ်ပုတ်ပင်၊ အင်လျားကန်၊ ကံ့ကော်တော၊ ဂျက်ဆင်မျှော်စင်တည်ရာ မြကျွန်းညိုညို ကံ့ကော်ရိပ်အောက်တို့မှ ဖော်ကျူးခဲ့သည့် အချစ်၊ ဝေးကွာကြသည့် အလွမ်း၊ အမှတ်တရအားလုံး ဆုံစည်းနေသည့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၏ နှစ်တစ်ရာပြည့်မြောက်သော ကာလသည်ကား ...။

၂၀၂၀-ခုနှစ် ရုပ်သံ၊ ရေဒီယို အစရှိသည်တို့မှ တက္ကသိုလ်နှင့် ဆက်သွယ်သော တေးသီချင်းများ၊ ကိုယ်တွေ့အမှတ်တရများ ထုတ်လွှင့်ကြကုန်၏။ Facebook များတွင်လည်း ငယ်စဉ်ကာလ တက္ကသိုလ်တက်ခဲ့စဉ်က အမှတ်တရဓာတ်ပုံများကို တင်၍ အတိတ်ကာလနုစဉ် နေ့ရက်များအပေါ် တသသလွမ်းဆွတ် ကြကုန်၏။

‘တောက် ... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တက္ကသိုလ်ရာပြည့် လုပ်မည့်နှစ်ကျမှ ကိုဗစ်ရောဂါက လာဒုက္ခပေးနေပြီ’

လူတစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ခြောက်ပေခွာ၍ နေရမည်။ ပွေဖက်ခြင်း၊ လက်တွဲနှုတ်ဆက်ခြင်း မပြုရ။ မထိတွေ့ရ။ ခိုင်လုံသော အကြောင်းပြချက်မရှိဘဲ အိမ်ထဲမှအိမ်ပြင် မထွက်ရ။ လူစုလူဝေးကို ရှောင်ရမည်။ ပြင်ပသို့သွားစဉ် နှာခေါင်းစည်းနှင့် ပါးစပ်ကို လုံခြုံစွာ စည်းထားရမည်။ Face Mask တပ်ရမည်။ Face Mask မတပ်လျှင် အပြစ်ပေးအရေးယူခံရမည်။ လူစုလူဝေးလုပ်လျှင်လည်း အပြစ်ပေးအရေးယူခံရမည်။ လက်ဆေးရမည်။ ဈေး အစရှိသည့် လူစည်ကားရာအရပ်တို့တွင် လက်ဆေးရန်နေရာများ ထားသည်။ ဆပ်ပြာနှင့်လက်ကို အတော်အတန် အချိန်ယူကာ လက်ဆေးရမည်။ အရက်ပျံ အစရှိသည်နှင့် ပက်ဖျန်း၍ ပိုးသတ်ရမည်။ ရာပြည့်တက္ကသိုလ် ကျင်းပရန်မဆိုထားဘိ ရပ်ထဲရွာထဲ ကလေးငယ်တို့၏ မွေးနေ့ပွဲများပင်လျှင် ကျင်းပရန်မဖြစ်။

ညစာစားပွဲကျင်းပရန် မဆိုထားဘိ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်၊ လက်
ဖက်ရည်ဆိုင်မှအစ စားသောက်ဆိုင်ကြီးများအထိ ဆိုင်များကို
ပိတ်ထားရသည်။ ဤသို့နှင့် ၂၀၁၉-နှစ်ကုန် ၂၀၂၀-နှစ်ဦး
မှစ၍ ကမ္ဘာ့လူသားများ အတုံးအရုံးသေဆုံးစေသည့် ကိုရိုနာ
ဗိုင်းရပ်စ်အမည်ရှိသော ရောဂါပိုး၏ဒဏ်ကို ကမ္ဘာ့အဝှမ်း
ကူးစက်ပြန့်ပွားရာမှ ၂၀၂၀-ခုနှစ် မတ်လ တတိယပတ်တွင်
ပထမလှိုင်း မြန်မာပြည်သို့ကျရောက်ကာ စက်တင်ဘာ (၁၀)
ရက်ဝန်းကျင်တွင် ဒုတိယလှိုင်း ရိုက်ခတ်ခဲ့သည်။ ၂၀၂၀-
ခုနှစ် နှစ်ကုန်ပိုင်း ဤကပ်ရောဂါကပ်ဆိုးကြီးအောက်၌
နေ့အခါတွင် စိမ်းလန်းမှိုင်းညိုနေသော အသွင်၊ ညအခါတွင်
လင်းလက်သော ရောင်စုံမီးများနှင့် ဆင်ယင်ထားသော လူတို့
စုဝေးရန်ခက်ခဲနေသည့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ...။

သို့လင့်ကစား မြကျွန်းညိုညို ဤတက္ကသိုလ်နှင့် ဆက်
နွယ်ဖူးသော ဆံဖြူအရွယ်လွန် ပုဂ္ဂိုလ်များမှသည် လူကြီး၊
လူလတ်၊ လူရွယ်၊ လူငယ်မရွေး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး (၆)
ပေခွာရမည်ကိုလည်း သတိမရတော့။ အနည်းငယ်မှောင်
သည်နှင့် အိမ်မှထွက်ကာ ရောင်စုံမီးများနှင့် လှပနေသော
တက္ကသိုလ်ပုံရိပ်များအောက်တွင် ပြုံးပျော်အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်
နှင့် ကျန်းမာရေးအလို့ငှာ တားဆီးထားသည့်ကြားမှ လစ်လျှင်
လစ်သလို တက္ကသိုလ်ပရဝတ်အတွင်း ငယ်ပေါင်းများနှင့်
ဟိုဟိုဒီဒီသွားကာ တစ်ဦးချင်းသော်လည်းကောင်း၊ အုပ်စု

လိုက်သော်လည်းကောင်း၊ ခင်ရာ မင်ရာတို့နှင့် တွဲဖက်၍သော်
လည်းကောင်း တက္ကသိုလ်နောက်ခံထား ရိုက်ကူးကြသော
ဓာတ်ပုံများကို Facebook စာမျက်နှာတွင် တင်ကြကုန်၏။

ရောဂါကပ်ဆိုးဒဏ်ကို မကြောက်၊ ပျော်ရွှင်မြူးကြနေ
သော ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ မွေးထုတ်လိုက်သောသူများကို
အကြောင်းပြု၍ ဤရန်ကုန်တက္ကသိုလ် စတင်သောကာလဦးမှ
သည် ၂၀၂၀-ခုနှစ် နှစ်ပေါင်း (၁၀၀) အတောအတွင်း
ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော သမိုင်းဝင် ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုများ၊
သပိတ်တိုက်ပွဲများ၊ ကျဆုံးခဲ့သော အာဇာနည်ကျောင်းသား
များ၊ သွေးစွန်းသော တိုက်ပွဲများ၏ ဓာတ်ပုံ၊ ပန်းချီကား၊
ပိုစတာမှတ်တမ်းမှတ်စုများနှင့် ပြပွဲခင်းကျင်းကာပြသရန်
စီစဉ်ကြသည့် ကိုအောင်စည်နှင့်တကွ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းကျခံ
ကျောင်းသားဟောင်းများကို သတိရမိသည်။

၂၀၁၉-ခုနှစ် မတ်လတွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် အတွင်း
ကိုအောင်စည်နှင့် ဆုံဖြစ်သည်။ ၁၉၈၈-ခုနှစ် မတ်လတွင်
ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုများအနက် ထင်ရှား
လှသည့် တံတားနီနေ့ရက် အမှတ်တရပွဲတွင် အဓိပတိလမ်းမ
နံဘေး RC (Recreation Center) ရှေ့တွင်ဆိုကာ ကန်တင်း
တွင် သွား၍ထိုင်ကြသောအခါ ...

“ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ဆန္ဒပြနေတဲ့ ကျောင်းသားတွေကို
ရက်ရက်စက်စက် အကြမ်းဖက်နှိမ်နင်းတာမျိုး နောင်မရှိ

အောင်တော့ သမိုင်းပေးတာဝန်အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ထမ်းဆောင်ရမှာဘဲ”

(၈၈) သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားဘဝတွင် ဖိနှိပ်အကြမ်းဖက်ခံခဲ့ရသော ကိုအောင်စည်၏ စကားသည်ကား ရင်ထဲမှ ပေါ်ပေါက်လာသော စကားသံဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလှသည်။ ကြေကွဲခြင်း၊ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ခြင်းနှင့် သံဓိဋ္ဌာန်ချမှတ်ခြင်းတို့၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ကျူးနေသော သံစဉ်များနှင့် ရိုက်ခတ်ပြောဆိုသော စကားသံပေတည်း။

“မှန်တယ် ကိုအောင်စည်” ဟူ၍ ပြောကာ အတန်ကြာ ဆိတ်ငြိမ်သွားကြသည်။ ထို့နောက် ကိုအောင်စည်က ဆက်၍

“အနာဂတ်ရှိတဲ့ ကျောင်းသားတွေကို အကြမ်းဖက်ပြီး နှိမ်နင်းခဲ့တာကတော့ အထိနာလှပါတယ်။ လူတွေရဲ့ အနာဂတ်တွေ၊ ကမ္ဘာ့လူသားအရင်းအမြစ်ဖြစ်တဲ့ တတ်ကြွတဲ့ လူငယ်တွေရဲ့သွေးတွေ မြေကျတယ်။ အသက်တွေ သေဆုံးကြတယ်။ ဘဝတွေ ပျက်သုဉ်းခဲ့ကြတယ်။ သူတို့မိဘတွေက သူတို့အပေါ်မှာထားရှိတဲ့ အနာဂတ်၊ တိုင်းပြည်ရဲ့ အနာဂတ် ဒါတွေအားလုံး ချေဖျက်ခံရတာပဲ မဟုတ်လား” ဟု ပြောပြန်လေသော် “ဟုတ်ပါတယ် ကိုအောင်စည်” ဟူ၍ ပြောလေ၏။ ဤစကားအပြင် အခြားစကား ပြောစရာမရှိ။

“ပြိုကျသွားတဲ့ ကျောင်းသားသမဂ္ဂနေရာမှာလည်း တစ်စုံတစ်ရာလုပ်ပေးရဦးမှာပဲလေ ... ဒါ့အပြင် အခုကျောင်း

တက်နေတဲ့ ကျောင်းသားတွေရဲ့ အနာဂတ်တွေ လုံလုံခြုံခြုံ ရရှိစေမယ့် ဒီမိုကရေစီစနစ် ဖွံ့ဖြိုးအောင် ဆောင်ရွက်ပေးရမယ်ဆိုတာ နှစ် (၁၀၀)ပြည့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ရဲ့ အဓိက ရည်မှန်းချက် ဖြစ်သင့်တယ်”

ဟု ကိုအောင်စည်က ပြောလေ၏။

၂၀၂၀-ခုနှစ်တွင် ဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စများကို ကိုအောင်စည်နှင့်တကွ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားဟောင်းများ၊ ထိုကာလက ကျောင်းသားထောင်ထွက်များက ဆွေးနွေးကြကုန်၏။

“ကိုအောင်စည်ကြီး တယ်တက်ကြွနေပါလား”

ဟု ပြောလေသော် စကားဝိုင်းတွင် အတူရှိနေသော တံတားနီအရေးအခင်းတွင် ပါဝင်ခဲ့သော ကျောင်းသားများက

“(၈၈) နဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့မှာ နိုင်ငံရေးသာမကဘူး ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ခံစားချက်တွေ ရှိနေတော့ Feeling အပြည့်နဲ့ ပြောတာပေါ့” ဟူ၍ ဝိုင်းဝန်းပြောဆိုကြကုန်၏။

“ဟာ ... မင်းတို့ကလည်းကွာ”

ဟူသောစကားကိုသာ ကိုအောင်စည်ဆိုလေတော့သတည်း။

ထိုနေ့စကားဝိုင်းကို အကြောင်းပြု၍ ကိုအောင်စည် အပေါ် ပိုမိုအလေးထားမိသည်။ မျက်မှောက်ကာလ စာပေလောကနှင့် နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်တွင် တက်ကြွစွာလှုပ်ရှားနေသော ကိုအောင်စည်ကား အလွန်ခင်မင်ဖွယ်ကောင်းသော လူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်ထောင်မရှိ လူပျိုကြီးတစ်ဦး

ဖြစ်ပါသည်။ ‘သစ်ပုတ်ပင်ကြီး အသက်ကြီးပြီ အခုထိ ရည်းစားမရှိသေး’ ဟူ၍ မောင်ပန်းမွှေးကဗျာကို သူ၏ မိတ်ဆွေများက ရွတ်ဆိုကာ နောက်ပြောင်လေ့ရှိသည်။ ကိုအောင်စည်ကို ၁၉၈၈-ခုနှစ်မှ စတင်ခင်မင်ခဲ့သည်။ ထိုကာလ ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုများတွင် ပင်မရန်ကုန် တက္ကသိုလ်၏ သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားတစ်ဦးအဖြစ် စတင် သိရှိခဲ့သည်။ တက်ကြွလှုပ်ရှား၍ နိုင်ငံရေးအတွေးအခေါ်မြင့် သော သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားလှုပ်ရှားမှုများတွင် ဆောင်ရွက်ရင်း ၁၀အဖုံဖုံ၊ အလီလီကို ဖြတ်သန်းခဲ့သည်။ ထောင်အတွင်း ရောက်ရှိသည်ကို သိရှိရလင့်ကစား အကျဉ်း ကျသော နေရာခြင်းမတူ၍ ဆုံစည်းခဲ့ခြင်းမရှိ။ ထောင်မှလွတ် ကျသောအခါ ပြင်ပလောက၌ မကြာ ခဏ ဆုံဖြစ်သည်။ ကိုအောင်စည်သည် စာပေလောကအတွင်း ကျင်လည်ကျက် စား၏။ စာရေး၏။ ပန်းချီဆွဲ၏။ ပန်းချီပညာ တွင်လည်း အတော်အတန် ထွန်းပေါက်၏။ စာအုပ်ထုတ်လုပ် ဖြန့်ချိမှုနှင့် ပုံနှိပ်စာပေနယ်ပယ်အတွင်း လုပ်ကိုင်နေရင်း နိုင်ငံရေးအဖွဲ့ အစည်းများတွင်လည်း တက်ကြွစွာ ဆောင်ရွက်နေဆဲဖြစ် သည်။ စာပေစိစစ်ရေးရုံးတွင်လည်းကောင်း၊ စာအုပ်မိတ်ဆက် ပွဲများတွင်လည်းကောင်း မကြာခဏဆုံသည်။ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားဟောင်းများ ဝန်းကျင်တွင်လည်း မကြာခဏ ဆုံရင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခင်မင်မှုက နက်ရှိုင်းလာသည်။

“ထောင်ထွက်လူပျိုကြီးတွေထဲက Kကြူ (ကိုကိုကြီး) လည်း ခွံသွားပြီ၊ ပေါ်ဦး (မင်းကိုနိုင်) လည်း ခွံသွားပြီ ကိုအောင်စည် ခင်ဗျားရော မိန်းမ၊မယူတော့ဘူးလား”

ထိုသို့မေးတိုင်း ‘ဟာ ကိုဇာကြီးကလည်း’ ဟုသာပြောရင်း မျက်နှာခပ်ညှိုးညှိုးဖြစ်သွားလေ့ရှိသည်။ တစ်ခုသော ကာလတွင် ကိုအောင်စည်၏ မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာ မျိုးကိုမျိုးက ‘ကိုဇာကြီး သူ့မှာ ဇာတ်လမ်းတွေရှိတယ်၊ အလွမ်းတွေ ရှိတယ်’ ဟု ပြော၏။

ထောင်ထွက်ဗကသ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်မှသည် စာပေရုပ်ရှင်နယ်ပယ်တွင် ဒါရိုက်တာသို့ကြီးဟူသော ကျင်လည်ကျက်စားနေသော ကိုညိုထွန်းကလည်း

“သူ့အကြောင်း အလွမ်းကား ရုပ်ရှင်ရိုက်လို့ရတယ်”

ကိုဇာကြီးဟူ၍ ပြောလေသော်

“ကိုအောင်စည်က ဂိုက်ကောင်းကောင်း၊ ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့်ဆိုတော့ သူ့ကိုပဲ မင်းသားတင်ရိုက်ပါလား” ဟု မှတ်ချက်ချရသည်။

“ဂိုက်ကောင်းတာက ဟုတ်ပါတယ် ကိုဇာကြီး ... သူ့ဗေဒင်လာတွက်ရင် မိန်းမရတဲ့အကြောင်း ထည့်မဟောပါနဲ့ တော့ ... ဒီဘဝမဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး ... ကိုအောင်စည်က လူပျိုကြီးဇာတာပါပုံရတယ်”

ဟူ၍ ပြောကာ ဝိုင်းဝန်းရယ်မောကြကုန်သည်။

ဤသို့နှင့် ၂၀၁၉-ခုနှစ်အတွင်း ကိုအောင်စည်နှင့် မကြာခဏဆုံစည်းကြပြီးနောက် ၂၀၂၀-ခုနှစ် နှစ်ဦးပိုင်းတွင် ကမ္ဘာ့ကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါဆိုးကြီး မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိပြန့်ပွားလာကာ မသွားရ၊ မလာရ၊ အိမ်တွင်းပုန်းရသော ဘဝသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့တော့သည်။ ကူးစက်ခံရသူများနှင့် တကွ ဆက်စပ်ထိတွေ့သူများကိုပါ ခေါ်ယူထိန်းချုပ်ခြင်းပြုလေရာ လူတစ်ဦးတစ်ယောက် ရောဂါဖြစ်သည်ဆိုက တန္တယ်ငင် တဇဉ်ပါ အိမ်တွင်ရှိသူများ၊ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းများ၊ လုပ်ငန်းခွင်အတွင်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ၊ လူကြီး ကလေး မွေးကင်းစ တစ်ဦးမကျန် (၇) ရက်မှသည် (၁၄) ရက်တိုင် သတ်မှတ်ထားသည့် ထိန်းချုပ်ခံနေရာများတွင်လည်း စည်းကမ်း တကျ နေထိုင်ကုသမှုခံယူရသည်။ မြန်မာနိုင်ငံအဝှမ်း အလှူရှင်များမှ အစားအသောက် ဆေးဝါးပံ့ပိုးကြသည်။ ပရဟိတ စိတ်ရှိသော လူငယ်များသည် ရှေ့တန်းနေရာများမှ ကြံကြံခံ၍ ကိုဗစ်ရောဂါ ထိန်းချုပ်မှုနှင့် ကုသမှုကို အင်တိုက်အားတိုက် ဆောင်ရွက်ကြသည်။ ကူးစက်မြန်သော ဤရောဂါဆိုးသည် ကား အသက်အရွယ်မရွေး လူသားတို့ကို သေကြေပျက်စီးစေ၏။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ရောဂါဖြစ်သူ ဦးရေ၊ သေဆုံးသူ ဦးရေတို့ သည် တရိပ်ရိပ်တိုးနေ၏။ ကာကွယ်ဆေးကိုလည်း အတည်ပြုရန် ခက်ခဲနေ၏။

အမေရိကန်နိုင်ငံတွင်လည်း ရွေးကောက်ပွဲရလဒ်ကို လက်မခံနိုင်သော ဒေါ်နယ်ထရန် အမည်ရှိသော သမ္မတသည်

ရလဒ်အပေါ် ကျေနပ်မှုမရှိဟုဆိုကာ ရွေးကောက်ပွဲတွင် အနိုင် ရသည့် ဂျိုးဘိုင်ဒန်အား အာဏာလွှဲရမည်ကို အကြမ်းဖက် နည်းဖြင့် တုန့်ပြန်သည်ဖြစ်ပေရာ ကိုဗစ်ဆေးဝါးထုတ်လုပ်မှု၊ ဖြန့်ချိမှုတို့သည် လွန်စွာခက်ခဲနေသော အနေအထားသို့ ရောက် ရှိနေသည်။ ဤသို့သော အခြေအနေတွင် ကိုအောင်စည်တစ် ယောက် သေကံရောက်နိုင်သည့် ကပ်ရောဂါဆိုးဖြစ်နေခြင်းမှာ ထိတ်လန့်ဖွယ်ပေတည်း။ ကိုအောင်စည်၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို စုံစမ်း၍ ဆက်သွယ်လေသော် နှာစီးနှာပိတ်နေသော အနေ အထားနှင့် ချောင်းဆိုးသံသဲ့သဲ့နှင့် ကိုအောင်စည်၏ အသံ သည်ကား ...

“နေရထိုင်ရ အတော်ခက်နေတယ်၊ အသက်ရှူလို့တော့ ရတယ်၊ အနံ့ပျောက်ပြီး အရသာပျောက်နေတယ်၊ အခုတော့ အဖျားကျသွားပြီ” စသဖြင့် အသံကိုကြားရသောအခါ

“ကိုအောင်စည်ရေ နေကောင်းအောင်နေ ... စင်တာမှာ (၁၁) ရက်တော့ နေရလိမ့်မယ် ... ဒီရက်အတွင်း စာရေး ဗျာ ... ကမ္ဘာမှာ ဒီလဟာ စာရေးဆရာတွေ စာရေးတဲ့လ ဆိုပြီး သတ်မှတ်ထားတယ် ... အားနေတုန်း စာရေးဗျာ” ဟူ၍ ပြောလိုက်သည်။ ဤသို့နှင့် ကိုဗစ်ရောဂါကူးစက်မှု ကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းပျံ့နှံ့၍ အနီးဝန်းကျင် အိမ်များအထိ ပင် ရောက်ရှိလာ၏။

ဖိန်းတိန်း ရှိန်းတိန်းဖြစ်သယောင်၊ အာခေါင်ခြောက်သ ယောင်၊ လည်ချောင်းနာသယောင် ခံစားရသည်။ ရေသီး၊

တံတွေးသီး၍ ချောင်းဆိုလျှင်ပင် မိမိကိုယ်မိမိ မသင်္ကာတော့။ ညအချိန် လန့်နိုးလျှင်ပင် အနံ့ပျောက်သယောင် ခံစားကာ အနီးအနားရှိသော သံပုရာသီးပွတ်ရှုလိုက်၊ ဆပ်ပြာတုံး ရှုကြည့်လိုက်၊ တွေ့ရှိသမျှ တစ်စုံတစ်ခုရှုကြည့်။ အချိန်ရှိသမျှ လက်ဆေး။ ပြင်ပမှ လူတစ်ဦးတစ်ယောက် အိမ်သို့ရောက်လာလျှင် ထိုသူနှင့် ဝေးဝေးမှစကားပြော။ ထိုသူပြန်သွားလျှင် သာကီဝင်တို့ 'ဝိဒဗျူပ' ထိုင်ခဲ့သောနေရာ နွားနို့နှင့်ဖျန်းကာ ဆေးသကဲ့သို့ ထိုသူထိုင်ခဲ့သော နေရာဝန်းကျင်တွင် အရက်ပျံများပွတ်ဖျန်း၊ ပိုက်ဆံမှန်သမျှကိုလည်း အရက်ပျံနှင့် ဖျန်းလိုက်။ ပိုက်ဆံကိုင်ပြီးက လက်ဆေးလိုက်နှင့် Facebook မှ ဖော်ပြသော ဆေးမီးတိုတို့ကို ဖော်စပ်စားသုံးလိုက်၊ သံပုရာရည်သောက်သောအခါ သောက်၊ ကြက်ဥပြုတ်စားသောအခါ စားလိုက်၊ စိမ့်စားသောအခါ စားလိုက်၊ ဂျင်းပြုတ်သောက်၊ နှာခေါင်းစည်းနှင့်နေဆဲ ထိုသို့သောကာလအတွင်း ...

“ကိုဇာကြီး စာအုပ်ထွက်ရင် အမှာစာရေးပေးရမယ်”

ကိုအောင်စည်၏ အသံသည် အခါတိုင်းနှင့်မတူ နုပျိုနေသည်။ ရွှင်ပျနေသည်။ လန်းဆန်းတက်ကြွနေသော အသံ ဖြစ်ကြောင်း တယ်လီဖုန်းသံ၌ ရိပ်စားမိနိုင်သည်။

“ဟာ ... ကိုအောင်စည် စာအုပ်က ပြီးပြီလား...”

“စာအုပ်ရေးတာ ပြီးတော့မယ် ... အပြီးသတ်ဖို့ နောက်ဆုံးပဲ လိုတော့တယ် ... ဒါလည်း သူ့အဖြေပေါ်မှာ မူတည်နေတယ်”

“ဘယ်နှယ်စကားလည်း ကိုအောင်စည် ... စာအုပ်
ရေးတာ ခင်ဗျားရေးနေတာကို ဘယ်သူ့ဆီက အဖြေစောင့်နေ
တာလဲ”

“ဒီစာအုပ်ကတော့ အလွမ်းတွေအကုန် ချုပ်ငြိမ်းပြီးတော့
ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ ပြန်လည်မွှေးဖွားလာတဲ့ စာအုပ်လို့ဆိုရမှာပဲ”

ရွှင်ရွှင်ပျပျ ဖြေလေ၏။ ကိုဗစ်ရောဂါ ကူးစက်ဖြစ်ပွား
ခဲ့သည့် လူမမာအသံလည်းမဟုတ်။ မည်သို့သော ဆေးဝါးများ
ကိုသုံးစွဲကာ ရောဂါပျောက်ကင်း၍ တက်ကြွသောအသံ ဖြစ်
နေသဖြင့်

“ခင်ဗျားတို့ Center မှာ ဘာကျွေးတာလဲ ... ဘာ
ဆေးတွေတိုက်တာလဲ ... ခင်ဗျားအသံကလည်း တက်ကြွနေ
ပါလား”

“မေတ္တာအပြည့်နဲ့ ကူညီတဲ့လူတွေက ကျွေးတာစားခဲ့
တော့ မေတ္တာဆေးနဲ့ပဲ နေကောင်းသွားတယ်လို့ ပြောရမှာ
ဘဲ ... ကိုဇာကြီးရာ အမှာစာရေးဖို့သာ ပြင်ထား ...
ကျွန်တော်ရေးထားတဲ့ ဝတ္ထုမှာမည်က ‘Covid-19 သည်
ချစ်တတ်သော နှလုံးသားကို နုပျိုစေ၏’”

ကိုအောင်စည်မှ ဖုန်းချသွားသောအခါ ‘သွားပြီ ...
ဒီလူတော့ ကိုဗစ်ဗိုင်းရပ်စ်ပိုး ဦးနှောင်ထဲရောက်သွားပြီ ...
စိတ်ဖောက်သွားပြီထင်ပါရဲ့’ ဟူ၍ ကြိတ်ကာ မှတ်ချက်ချ
လေတော့သတည်း။ မည်သို့ဆိုစေ သူရေးထားသော ဝတ္ထု
တွင် အမှာစာရေးရမည့်အပေါ် ကြိုတင်၍ ပြင်ဆင်ထားလေ
၏။

၂၀၂၀-ခုနှစ်ကုန် ဒီဇင်ဘာ ခရစ္စမတ်ရက်နှင့် ရက်
အကျော်ကာလ ကိုဗစ်ရောဂါပိုးသည် တစ်ကျော့ပြန်လည်
ထကြွကူးစက်ပြန်ရာ လူအများ အိမ်ထဲမှအိမ်ပြင် မထွက်ဝံ့။
အလုပ်ခန်းကိုလည်း ပိတ်၍ အိမ်တွင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစွာ
နေထိုင်ရသော နေ့တစ်နေ့တွင်

“ကိုဇာကြီး ကျွန်တော်လာခဲ့မယ် ... လမ်းမှာ Lock
Down ချထားလား ...”

ထိုကာလအတွင်း လမ်းအသီးသီး၌ ပြင်ပလူများ အဝင်
မခံဘဲ ပိတ်ဆို့ထားဆီးကြ၏။ ပြင်ပသို့သွား ကားများကိုလည်း
လူဦးရေစိစစ်၍ စည်းကမ်းချက်နှင့်မညီက အပြစ်ပေး အရေး
ယူ၏။ ကူးစက်ရောဂါပိုး၏ ထိန်းချုပ်မှု တင်းကြပ်သော
ကာလဖြစ်ပေရာ ..

“ဒီဘက်မှာ Lock Down ထဲမပါဘူး ... လာချင်ရင်
တော့ လာဗျာ”

လမ်းတွင် ယာဉ်ကားသွားလာမှု ကျဲသည်ထင့်၊ ဖုန်း
ဆက်ပြီး နာရီဝက်အတွင်း ကိုအောင်စည်ရောက်ရှိလာသည်။
အိမ်ရှေ့တံခါးဖွင့်နေသော ကိုအောင်စည်ကိုကြည့်ကာ အံ့ဩ
မှင်သက်မိလေတော့သည်။ ကိုအောင်စည်သည် အမျိုးသမီး
ချောတစ်ဦး၏ လက်ကိုဆွဲလျက် အိမ်တွင်းသို့ဝင်လာ၏။

“ကိုဇာကြီး နေကောင်းတယ်နော်”

ဟုဆိုကာ လက်တွင်ပါလာသော နှာခေါင်းစည်ဘူးများ၊
လက်သန့်ဆေးရည်များ လက်ဆောင်ပေးလေ၏။ ပေးသော

လက်ဆောင်များကိုယူရင်း ကိုအောင်စည်နှင့် လက်တွဲထား
သော အမျိုးသမီးကို သူဘယ်သူလဲဟူ၍ သိလိုစိတ်များ တ
ဖွားဖွားပေါ်ပေါက်၏။

“ကိုအောင်စည် ထိုင်ဗျာ ထူးခြားလှချည်လား”
ဤစကားအပြင် မည်သို့စကားဆက်ရမည်မသိ။

“ကိုဇာကြီး စာအုပ်ရေးပြီးပြီ ... ဒီမှာ” ဟုဆိုကာ
ကွန်ပျူတာနှင့် သူရေးထားသော စာမူကို ပေးလေ၏။ စာအုပ်
အဖုံးတွင် Covid-19 သည် ချစ်တတ်သော နှလုံးသားကို
နုပျိုစေ၏ဆိုသော ဝတ္ထုအမည်ကို ထိုးထားသည်။

“ကိုဇာကြီးကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ် ... ဒါ ကျွန်တော့်
ရဲ့ အေးပါ ... ငယ်ငယ်က ရည်းစား အေး ... တစ်ဦး
တည်းသော ချစ်သော အေး ... တသသ လွမ်းရသော အေး
... အခု အေးနဲ့ကျွန်တော် လက်ထက်မယ့်ရက်ကို ကိုဇာကြီး
ရွေးပေးရမယ်”

တအေးတည်း အေးနေသော ကိုအောင်စည်အားကြည့်
ကာ ရှက်ပြုံးပြုံးနေသော ကိုအောင်စည်၏ အေးကို ကြည့်
လိုက်လျှင် သူတို့၏ ကြည်နူးမှုသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကူး
စက်သွားလေတော့သည်။ ကိုအောင်စည်၏ အေးသည်
ယဉ်ကျေးပျူငှာလှသော စကားကိုဆို၏။ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော
အသံကို ပိုင်ဆိုင်၏။ ကျက်သရေရှိသော အလှနှင့် တင့်တယ်
သော ကိုယ်နေဟန်ကို ပိုင်ဆိုင်သည်။ လွန်စွာအရွယ်တင်
သည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ အေးအကြောင်း ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ရေးထားတယ်”

ကိုအောင်စည်က ပြောသောအခါ စာအုပ်ကို ချက်ချင်း လှန်လှောဖတ်ရှုချင်စိတ် ပေါက်လာ၏။ ဆယ်ကျော်သက် အရွယ်နှစ်ဦး အရွယ်လွန်ကာလမှ ပြန်လည်ဆုံစည်းသော အကြောင်းအရာသည်ကား ထူးခြားလှပေ၏။ သူတို့၏ မေတ္တာ၊ သစ္စာနှင့် စွဲတသသ ချစ်တတ်သော နှလုံးသားတို့ကိုလည်း တအံ့တဩဖြစ်မိ၏။

“ဝတ္ထုစာအုပ်ကိုဖတ်ပြီး အမှာစာရေးပေးပါ။ အခုလာတဲ့ အဓိကကိစ္စကတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မင်္ဂလာရက်ကို ရွေးပေးဖို့ပါပဲ”

“ဒီလိုရှိတယ် ကိုအောင်စည် ... ဗမာနှစ် ၁၃၈၃-ခုနှစ် ကျမှ အိမ်ထောင်ပြုရင် ပိုကောင်းတာပေါ့ ... နှစ်ကုန်ခါနီး အခု ပြာသို၊ တပို့တွဲ၊ တပေါင်းလတွေမှာ တိုင်းရေးပြည်ရေး မအေးချမ်းနိုင်ဘူး ... ဂြိုဟ်တွေပူးတဲ့အနေအထားအရ (၈၈) အရေးအခင်းထက် ပိုဆိုးတဲ့ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ကြုံဖို့ရှိနေတယ်။ လာမယ့်နှစ်ကျမှ မင်္ဂလာရက်ကို ရွေးပေးရင်တော့ ပိုဟန်ကျ တာပေါ့”

“(၈၈) ထက်ပိုဆိုးတဲ့ အရေးအခင်းရှိတယ်ဆိုတာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား” ဟု အေးက မေးလေသော်

“ဗေဒင်အရတော့ ဒီလိုပဲ ပြောရမှာဘဲ”

(န)

ထိုသောအခါ ကိုအောင်စည်က

“ဒါဆို စောစောသာ ရက်ရွေးဗျာ .. ဟိုဘက်နှစ်ကူး
မနေနဲ့တော့ ... (၈၈) ထက် ပိုဆိုးတဲ့အရေးအခင်းဖြစ်ရင်
လည်း ဒီတစ်ခါ နှစ်ယောက်အတူတူလက်တွဲပြီးတော့ ဆန္ဒ
ပြတဲ့သူတွေ သပိတ်မှောက်တဲ့သူတွေဘက်ကဝင်ပြီး လှုပ်ရှား
လိုက်မယ်”

ဤသို့နှင့် အနီးဆုံးမင်္ဂလာရက်ကို အားတက်သရော
တွက်စစ်ကာ အခါပေးလိုက်လေတော့သည်။ ကိုအောင်စည်
တို့မောင်နှံ ပြန်သွားသောအခါ အမှာစာရေးရန် ဝတ္ထုကို ဖတ်
လေ၏။ ထို့နောက် ဤသို့ပင်လျှင် ‘Covid-19 သည် ချစ်
တတ်သော နှလုံးသားကို နုပျိုစေ၏’ အမည်ရှိသော ဝတ္ထု
အမှာစာကို ရေးလိုက်လေတော့သတည်း။

ချမ်းမြေ့မေတ္တာတုန့်ပြန်ပါသည်
စံ-ဇာဏီဘိ

မြန်မာ့ကိုဗစ် ဂျင်းကိုဗစ်

ကိုအောင်စည်သည် မြန်မာပြည်ရှိ ကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါကို “ဂျင်းကြီး” ပါဟု ပြောဆိုလေ့ရှိသူဖြစ်၏။ သူနှင့်တွေ့သည့်သူများကိုလည်း “မြန်မာပြည်ရှိ ကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါကို ကြောက်မနေကြနဲ့ ဂျင်းကြီးပါ” ဟုပြောမြဲဖြစ်၏။ လူအများက ကိုဗစ်ရောဂါကို ကြောက်နေကြသော်လည်း ကိုအောင်စည်ကား လုံးလုံးမှမကြောက်ပေ။ ဖေ့ဘွတ်၌ “ကိုဗစ်ဂျင်း” ဟု အခန်းဆက် ရေးသားသေး၏။ လူအများက စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသော ကပ်ရောဂါဆိုးကြီးကို နောက်စရာ၊ ပြောင်စရာ ဂျင်းကြီးဟု သုံးစွဲပြောဆိုနေခြင်းအား မည်သူကကြိုက်မည်နည်း။ မည်သူမှ မကြိုက်။ ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ ကိုအောင်စည်ကတော့ ‘မြန်မာ့ကိုဗစ် ဂျင်းကိုဗစ်’ ဟုသာ အစဉ်တစိုက် ပြောမြဲပြောဆဲဖြစ်သည်။

တချို့သူများက ကိုအောင်စည်အား မေးကြ၏။

“မြန်မာပြည်မှာဖြစ်နေတဲ့ ကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါကို မြန်မာတွေက ဂျင်းပြုတ်ရည်သောက်လျှင် ပျောက်တယ်လို့ ပြောနေကြတော့ ခင်ဗျားက မြန်မာ့ကိုဗစ်ကို ဂျင်းကိုဗစ်လို့ ပြောနေတာလားဗျ” ဟု မေးတတ်ကြသည်။

ထိုသို့မေးလည်း မေးချင်စရာပင်။ သူတို့မေးသူကိုလည်း အပြစ်တင်ဖွယ်မရှိ။ မြန်မာပြည်ရှိ တချို့သူများသည် ကိုဗစ် ကူးစက်ရောဂါကို မကြောက်ကြ၊ ဂျင်းပြုတ်ရည်သောက်ပါက ပျောက်သည်ဟု ပြောနေကြသည်မဟုတ်ပါလား။ အမှန် တကယ်လည်း ထိုသူတို့သည် ဖျားနာလာပါက ကိုဗစ်ရောဂါ မဖြစ်စေရန် ဂျင်းပြုတ်ရည်ကို သောက်ကြ၏။ ကုလားငါး ကောင်ဟု အရပ်အခေါ် အအေးမိဖျားနာပျောက်ဆေးကို သောက်ကြ၏။ ဂမုန်းနာချေဆေးအား နှာရည်များထွက်သည် အထိ ရှူကြ၏။ ငရုတ်သီးစပ်စပ် ရှောက်သီးသုပ်စားကာ ဓာတ်ကြမ်းဖြင့် ကုသကြ၏။ တကယ်လည်း ပျောက်ကြသည် ဟု ဆိုကြသည်။

ကိုရိုနာဗိုင်းရပ်(စ်)သည် တရုတ်နိုင်ငံ ဝူဟန်မြို့မှ စတင် ခဲ့ပြီး ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးသို့ စတင်ရောက်ရှိခဲ့ရာ မြန်မာပြည် သို့ ၂၀၂၀-ခုနှစ်၊ မတ်လ (၂၃) ရက်တွင် ရောက်လာ၏။ ကိုဗစ်လူနာ ပြည်တော်ပြန်တစ်ဦးထံမှ စတင်ကူးစက်ခြင်းဖြစ် သည်။ ဤသည်မှာ ပထမကိုဗစ်လှိုင်း စတင်ခြင်းပင် ဖြစ် တော့သည်။ ကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါ မြန်မာပြည်သို့ စတင်

ရောက်လာသည်နှင့် နိုင်ငံတော်၏အတိုင်ပင်ခံပုဂ္ဂိုလ် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကိုယ်တိုင် TV ၌ လက်ဆေးပြ၍ ရောဂါကာကွယ်ရေးကို နှိုးဆော်တိုက်တွန်း၏။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ခြောက်ပေခွာနေရန်၊ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခြင်း မပြုကြရန်၊ နှာခေါင်းစည်း Mask ကို အမြဲတပ်ဆင်ထားကြရန်၊ လူစုလူဝေးများ မလုပ်ကြရန်နှင့် ဖြစ်နိုင်လျှင် အိမ်ထဲတွင်သာ နေပေးကြရန် ညစဉ် TV မှ သတိပေးစကား ပြောကြား၏။

ကျန်မာရေးနှင့် အားကစားဝန်ကြီးဌာနကလည်း ကိုရိုနာဗိုင်းရပ်စ်ရောဂါ (Covid-19) ကို မိမိကစ၍ ကာကွယ်ကြရန် အဓိကသတင်းစကား (၁၀)ချက်ကို ထုတ်ပြန်ထားသည်။

- (၁) လက်ကိုရေနှင့် ဆပ်ပြာအသုံးပြု၍ စက္ကန့်(၂၀)ကြာအောင် စနစ်တကျ မကြာခဏဆေးပေးပါ။
- (၂) တတ်နိုင်သလောက် အိမ်အတွင်းတွင်သာ နေထိုင်ပါ။ လူစုလူဝေးရှိရာသို့ မသွားပါနှင့်။
- (၃) တခြားသူများနှင့် အနည်းဆုံး (၆)ပေအကွာမှသာ ပြောဆိုဆက်ဆံပါ။
- (၄) ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းစည်း (Mask) ကို အပြင်သို့ထွက်သည့်အခါတိုင်း စနစ်တကျအသုံးပြုပါ။
- (၅) နှာချေ၊ ချောင်းဆိုးသည့်အခါတိုင်း ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းစည်းကို စနစ်တကျ လုံခြုံစွာဖုံးအုပ်ပါ။ တစ်ရှူးအသုံးပြုပါ။ အသုံးပြုပြီးတစ်ရှူးကို အဖုံးပါသော အမှိုက်ပုံးထဲသို့ စွန့်ပစ်ပါ။

- (၆) ကျန်းမာရေးနှင့် အားကစားဝန်ကြီးဌာနမှ ထုတ်ပြန်ထားသော အခြေအနေများမှလွဲ၍ လူ (၅)ဦးအထက် စုဝေးခြင်းကို လုံးဝရှောင်ကြဉ်ပါ။
- (၇) နိုင်ငံခြားမှ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာသူများနှင့် အသွားအလာ တားမြစ်ပိတ်ပင်၍ သီးခြားခွဲခြားနေထိုင်စေခြင်း၊ (Quarantine) လုပ်ငန်းစဉ်များတွင် အပြည့်အဝ ပူးပေါင်းပါဝင်ခြင်းဖြင့် ရောဂါကူးစက်မှုကို ထိရောက်စွာ ကာကွယ်ပါ။
- (၈) အပြင်းအထန် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား အားကစားလုပ်ပါ။ အိပ်ရေးဝအောင်အိပ်ပါ။
- (၉) ကိုယ်ပူခြင်း၊ ချောင်းဆိုးခြင်း၊ အသက်ရှူကြပ်ခြင်း၊ အားအင်ကုန်ခမ်းခြင်း လက္ခဏာပေါ်ပေါက်ပါက နီးစပ်ရာ ကျန်းမာရေးဌာနသို့ ချက်ခြင်းဆက်သွယ်၍ စောစီးစွာ ကုသမှုခံယူပါ။
- (၁၀) ကောလာဟလ သတင်းအမှားများကို လုံးဝမယုံပါနှင့်။ ကျန်းမာရေးနှင့် အားကစားဝန်ကြီးဌာနနှင့် နိုင်ငံပိုင် သတင်းမီဒီယာများမှ သတင်းများ၊ လမ်းညွှန်ချက်များကိုသာ ယုံကြည်လိုက်နာပါတို့ ဖြစ်သည်။
 မြန်မာပြည်၌ မတ်လ (၂၃) ရက်နေ့မှ စတင်ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါမှာ မေလလယ်အထိ ကူးစက်မှုများပြားလာသည်။ ထိုပထမလှိုင်းတွင် ကူးစက်ခံရသူ (၃၇၄)

ဦး ရှိခဲ့ပြီး (၈) ဦးသာ သေဆုံးခဲ့သည်။ ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်း (၁၀၀) ခန့် ကူးစက်ခံရသည်။

လူစည်ကားရာ လမ်းမကြီးများတွင်လည်း ရုပ်ရှင် မင်းသမီး ချစ်သုဝေပုံဖြင့် ဘောဘုတ်ကြီးများထောင်ကာ ကိုဗစ် ရောဂါကူးစက်မပြန့်ပွားစေရန် နေထိုင်ရမည်များကို အသိပေး ကြော်ငြာထားသည်။

ထိုအချိန်က ကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါသည် နိုင်ငံခြားမှ ပြန် ရောက်လာသူများမှတစ်ဆင့် ကူးစက်မှုများကိုသာ တွေ့ရ၏။ လူအများနှင့် တိုးဝှေ့စီးနေကြသော ဘတ်စ်ကားခရီးသည်များ ကို ကူးစက်သည်ဟု မကြားမိ။ ကိုဗစ်ရောဂါ ကူးစက်ခံထား ရသော်လည်း ကိုယ်ခံအားကောင်းသော လူငယ်များတွင် ရောဂါ လက္ခဏာမပြ။ ထိုသူများမှတစ်ဆင့် အိမ်တွင်နေထိုင်သော အဘိုးကြီး၊ အဖွားကြီးများသာ ကူးစက်ခံရသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါသည် ဘယ်ကလာ၍ ဘယ်သူဆီမှ ကူး လာသည်ကို အပြောရခက်သော မြန်မာ့ကိုဗစ်အား ကိုအောင်စည် က မကြောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုအောင်စည်သည် အိမ်ပြင်သို့ထွက်လျှင် Mask မတပ်။ လူအများ အနီးကပ်ရှိမှသာ Mask ကိုတပ်၏။ ထိုသို့ Mask တပ်ခြင်းသည်လည်း ရောဂါကူးမှာ ကြောက်၍မဟုတ်။ အခြား သူများကို အားနာ၍ တပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

လူအများကလည်း ကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါကို ကြောက်ရ ကောင်းမှန်းမသိကြ။ အစိုးရမှအပြင်ထွက်လျှင် Mask တပ်

ရန်၊ Mask မတပ်ပါက ဒဏ်ငွေရိုက်မည်ဟု ကြေငြာထားသော်လည်း တပ်ချင်မှတပ်ကြ၏။ အုပ်ချုပ်သူများကမနေသာ သဖြင့် လမ်း၌၊ ဈေး၌ Mask များကို အခမဲ့ဝေငှပေးကြရ၏။ သို့သော်လည်း မြန်မာလူထုက Mask အား စနစ်တကျ မတပ်ကြ။ မေးစေ့တွင်ချိတ်၍ သွားလာနေကြသည်။ လူတော်တော်များများက Mask တပ်ထားသည်ဆိုရုံသာ လုပ်ဆောင်နေကြသည်။ ဈေးသည်များသည်လည်း ပြောဆိုဈေးရောင်းနေကြရ၍ Mask တပ်ရခြင်းအား အတော်ရှုပ်သည်ဟု ထင်ကြသည်။ အသက်ကြီးသူများက အသက်ရှူမဝ၍ မတပ်လိုကြ။ တချို့က အိမ်တစ်အိမ်တွင် Mask တစ်ခု နှစ်ခုခန့်သာထား၍ မိသားစုဝင်များက တစ်လှည့်စီတပ်ကြ၏။ ကိုဗစ်ရောဂါဖြစ်ခါစက Mask များကလည်း ရှားပါး၍ ဈေးကြီးနေသည်ကလည်း ဆင်းရဲသားပြည်သူများအတွက် အခက်အခဲဖြစ်ကြရသည်။

ဈေးအတွင်းသို့ဝင်လျှင် Mask တပ်မှ ဝင်ရမည်ဟု စည်ပင်သာယာက အမိန့်ထုတ်ထားသဖြင့် ဈေးသို့ ဈေးသွားဝယ်မည့်သူက ဈေးဝယ်ပြီးပြန်လာသူ၏ထံမှ တပ်ထားသော Mask ကိုတောင်း၍ တဖန်တပ်ကာ ဈေးအတွင်းသို့ ဝင်ကြသည်လည်း ရှိကြသည်။ မြန်မာပြည်သူတို့သည် ကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါကို ကိုအောင်စည်ကဲ့သို့ပင် မကြောက်ကြပေ။

Mark မတတ်သူများရှိသလို Mark ကို ရောင်စုံဒီဇိုင်းမျိုးစုံချုပ်၍ အလှဖက်ရှင်အဖြစ် တပ်သူများလည်း ရှိကြ

သည်။ မိန်းမပျိုလေးများက သူတို့ဝတ်သည့် အဝတ်အစား အရောင်၊ အဆင်ဒီဇိုင်းနှင့် လိုက်ဖက်မည့် Mark ကို ရွေးချယ်၍ တပ်ကြသည်။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကလည်း Mark အလှပြိုင်ပွဲကို ကျင်းပပေးပြန်သဖြင့် Mark ကို ဒီဇိုင်းမျိုးစုံ ချုပ်၍ အလှအပတန်ဆာအဖြစ် တတ်ရကောင်းမှန်း သိလာကြသည်။ မင်းကွန်းမှ ကိုအောင်စည်၏ မိတ်ဆွေပန်းချီဆရာကိုစုနှင့် သူ၏တပည့်များက Mark ပေါ်တွင် ပန်းပွင့်ပုံကလေးများ ရေးဆွဲ၍ ရောင်းချရာ အလွန်ပင် ရောင်းကောင်းကြသည်။ ကိုဗစ်ကာလသည် မဲဆွယ်စည်းရုံးရေးကာလနှင့် တိုက်ဆိုင်နေသဖြင့် Mark များပေါ်၌ ဒေါ်စုပုံ၊ ခွပ်ဒေါင်းပုံ NLD ပါတီတံဆိပ်များကို ရေးဆွဲ၍လည်းကောင်း၊ ဆေးဆိုးပန်းရိုက် ရိုက်နှိပ်၍လည်းကောင်း၊ ချည်ဖြင့်ထိုး၍လည်းကောင်း ဝတ်ဆင်ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါ ကာကွယ်ရေးကို အကြောင်းပြု၍ Mark ဖက်ရှင် အလှဖန်တီးမှု အနုပညာတစ်ရပ်သည် မြန်မာပြည်၌ ထွန်းကားလာသည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။

ကိုဗစ်ရောဂါကား ကူးစက်ခံရသော်လည်း အသေအပျောက်မရှိ၊ သေဆုံးသူများမှာလည်း မူလအခံရောဂါကြီးကြီးမားမားရှိသူများနှင့် သက်ကြီးရွယ်အိုများသာဖြစ်ကြောင်းသိထားသဖြင့် ကိုအောင်စည်သည် ကိုဗစ်ရောဂါအား မကြောက်ခြင်းဖြစ်၏။ ကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါအား အလွန်အကျွံ

ကြောက်နေကြပါက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအားလုံး ရပ်ဆိုင်းသွားနိုင်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် အခြားသော လူမှုရေးပြဿနာများ ကြုံတွေ့နိုင်သည်ကို ကိုအောင်စည်က စိုးရိမ်နေသည်။ ကိုအောင်စည်သည် ကိုဗစ်ရောဂါအား လိုသည်ထက်ပိုမို၍ မကြောက်ကြစေရန်၊ လွန်ကဲစွာ စိုးရိမ်မှုများမရှိကြစေရန် မြန်မာပြည်က ကိုဗစ်ရောဂါသည် ဂျင်းကြီးသာဖြစ်ကြောင်း အစဉ်တစိုက် လှုံ့ဆော်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

x x x

ကိုဗစ်ကိုမကြောက် မဲရုံးမှာပဲကြောက်သူများ

ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းတွင် ကိုဗစ်ရောဂါကူးစက်ခံရသူ သန်း (၇၀)ကျော်ရှိသည်။ အများဆုံးကူးစက်ခံရသောနိုင်ငံမှာ အမေရိကန်နိုင်ငံဖြစ်သည်။ အမေရိကန်သည် (၁၅) သန်းဖြင့် ပထမဗိုလ်ဆွဲနေသည်။ ဒုတိယအများဆုံး ကူးစက်ခံရသောနိုင်ငံမှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဘရာဇီးနိုင်ငံ၊ ရုရှားနိုင်ငံနှင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံတို့က ကူးစက်ခံရသူ အများဆုံးနိုင်ငံများအဖြစ် တန်းစီလိုက်နေကြသည်။ ၂၀၂၀-ပြည့်နှစ် နိုဝင်ဘာလအထိ မြန်မာနိုင်ငံတွင် လူအယောက်တစ်သိန်းကျော် ကူးစက်ခံရပြီး၊ ကိုဗစ်ရောဂါကြောင့် သေဆုံးသူများမှာ သုံးထောင်နီးပါးရှိသည်။ ထိုသေဆုံးသူများထဲတွင် (၈၅) ရာခိုင်နှုန်းမှာ ရောဂါအခံရှိသူများနှင့် သက်ကြီးရွယ်အိုများ ဖြစ်ပြီး၊ (၁၅) ရာခိုင်နှုန်းမှာ ကိုဗစ်ရောဂါကူးစက်မှု သက်သက်ကြောင့် သေဆုံးကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုဗစ်ပထမလှိုင်းဖြစ်စဉ်က အင်းစိန်မြို့နယ်တွင် ခရစ်ယာန်အသင်းတစ်သင်း၌ တရားဟောဆရာ ဒေးဗစ်လားဦးဆောင်သည့် တရားဟောပြောပွဲကြောင့် လူအတော်များများကို ကိုဗစ်ရောဂါ ကူးစက်ခံကြရသည်။ ထိုကိုဗစ်ရောဂါ

ကူးစက်မှုသည် မြန်မာပြည်၌ ပထမဆုံး လူသိထင်ရှားခဲ့သည့် များပြားသော လူစုလူဝေး ကူးစက်မှုဖြစ်၏။ အသေအပျောက် မရှိ၍ တော်သေးသည်။ ဆရာဒေးဗစ်လားနှင့် ဦးဝေထွန်းတို့ အား သဘာဝဘေးအန္တရာယ် ကာကွယ်တားဆီးရေး စီမံခန့်ခွဲမှု ဥပဒေဖြင့် ထောင်ဒဏ် (၃)လစီ ချလိုက်သည်။

နောက်ထင်ရှားသော ကိုဗစ်ရောဂါနှင့် ပတ်သက်သည့် အမှုတစ်ခုမှာ Music Zone Night Club အမှုဖြစ်သည်။ Music Zone သည် မဖွင့်လှစ်ရအိမ်နို့ကို မနာခံဘဲ ဖွင့်လှစ်ခဲ့ ရာ ထိုမှတစ်ဆင့် လူတော်တော်များများကို ကိုဗစ်ရောဂါ ကူးစက်ခံရသောကြောင့် ပိုင်ရှင်ကိုလည်း တရားစွဲဆိုခဲ့ပြီး ယင်းကလပ် တည်ဆောက်ထားသည့် မြေနေရာကိုလည်း အစိုးရပိုင်အဖြစ် ပြန်လည်သိမ်းဆည်းခဲ့သည်။

ကိုဗစ်ဒုတိယလှိုင်းသည် ရခိုင်ပြည်နယ်မှ စတင်ပေါ် ပေါက်လာခြင်းဖြစ်၏။ ပထမဆုံးရခိုင်တွင် CBဘဏ်ဝန်ထမ်း တစ်ဦး ခရီးသွားရာမှ ကူးစက်ခံရမှုဖြင့် စတင်ဖြစ်ပွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သြဂုတ်လမှ စတင်သည့် ကိုဗစ်ဒုတိယလှိုင်းသည် (၄) လကျော်အတွင်း တဟုန်ထိုး မြင့်တက်လာသည်။ ရခိုင် ပြည်နယ် မြောက်ပိုင်းသည် စစ်ပွဲများဖြစ်နေသဖြင့် မငြိမ် မသက်ဖြစ်နေသော ဒေသဖြစ်သည်။ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ သည်လည်း ဒုက္ခသည်စခန်းများ၌ ကြပ်တည်းစွာ နေထိုင်ကြ ရသည်။ ထိုမှ ကိုဗစ်ဒုတိယလှိုင်းသည် များပြားစွာ ပြန့်ပွား လာတော့သည်။

“မြန်မာ့တပ်မတော်နှင့် AAတို့သည် ကိုဗစ်ရောဂါပိုး အား လူသတ်ကျည်ဆံများအဖြစ် သုံးကြဲတော့သလား” ဟု ထင်မှားကြရသည်။ “AAရဲ့ယုတ်မာမှုပဲ၊ AAက ရွေးကောက် ပွဲမလုပ်နိုင်အောင် တမင်ရောဂါပိုးတွေ ဖြန့်နေတာပဲ” ဟု စွပ်စွဲ ကြသည်။ မည်သို့ပင် ဝေဖန်စွပ်စွဲစေကာမူ ကိုဗစ်ကူးစက် ရောဂါပိုးသည် ရခိုင်ပြည်နယ်အတွင်း၌မနေ ရန်ကုန်မြို့သို့ လေယာဉ်စီး၍ လာတော့သည်။

ရခိုင်ပြည်မှ လေယာဉ်ဖြင့် ရန်ကုန်သို့လာကြသော လူ နှစ်ထောင်ကျော်ကို ကိုဗစ်ရောဂါ ကူးစက်ခြင်း ရှိမရှိ မစစ် ဆေးလိုက်ရ။ ရခိုင်ပြည်နယ်မှ လာသူများထံမှ ကိုဗစ်ကူးစက် ရောဂါ ပြန့်ပွားနေသည်ကို နောက်ကြမှသိရသောအခါ ထိုလေ ယာဉ်စီး ခရီးသည်များကို ရန်ကုန်တွင်လိုက်၍ စုံစမ်းထောက် လှမ်းသော်လည်း အနည်းငယ်သာတွေ့ရ၏။ ထိုအနည်းငယ်ကို သာ ကွာရန်တင်းစင်တာ Quarantine Centre ဝင်စေ၍ ရောဂါရှိမရှိ စစ်ဆေးနိုင်ခဲ့သည်။ လူထောင်ကျော်အား မစစ် ဆေးနိုင်တော့။ ဤမှစ၍ ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးသည်လည်း ကိုဗစ်ဒုတိယလှိုင်း၌ စုံးစုံးမြုပ်သွားရလေတော့သည်။

ကိုဗစ်ဒုတိယလှိုင်းနှင့်အတူ မြန်မာနိုင်ငံ၏ ၂၀၂၀-ပြည့် နှစ် ပါတီစုံအထွေထွေရွေးကောက်ပွဲကြီးကား တိုက်တိုက်ဆိုင် ဆိုင် အတူယှဉ်တွဲပေါ်လာသည်။ ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာန သည် ကိုဗစ်ကာလတွင် မဲဆွယ်စည်းရုံးရေး ပြုလုပ်ကြမည် ဆိုပါက လူငါးဆယ်သာ စုဝေးလှည့်လည်ရန် အမိန့်ထုတ်ထား ၏။ မလိုက်နာပါက သဘာဝဘေးအန္တရာယ်ဆိုင်ရာ စီမံခန့်ခွဲမှု ဥပဒေဖြင့် တရားစွဲဆိုမည်ဖြစ်ကြောင်း ကြေငြာထားသည်။

သို့သော်လည်း အင်အားကြီးပါတီကြီးနှစ်ခုဖြစ်သော NLD ပါတီနှင့် USDP ပါတီကြီးနှစ်ခုက လမ်းပေါ်၌ လူထောင်ပေါင်းများစွာဖြင့် လှည့်လည်၍ မဲဆွယ်စည်းရုံးကြ၏။ လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်လောင်းများသည် တရားစွဲဆိုခံရမည်ကိုစိုးရိမ်သောကြောင့် ထိုမဲဆွယ်ပွဲများ၌ လိုက်ပါခြင်းမပြုကြပေ။ မြို့နယ်ပါတီအမှုဆောင်များ၊ လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်လောင်းများက နောက်ကွယ်မှပင် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ကြ၏။ ပါတီမှ တာဝန်ရှိသူများကလည်း ထိုသို့ လူထောင်ချီ လမ်းပေါ်ထွက်မဲဆွယ်ပွဲသည် ပါတီမှစီစဉ်ဆောင်ရွက်ခြင်းမဟုတ်၊ လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်လောင်းကလည်း ဆောင်ရွက်ခြင်းမဟုတ်၊ ပါတီကိုဝန်းရံသူများကသာ သူတို့စိတ်နှင့်သူတို့ကိုယ် ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သတင်းလွှင့်၍ ကိုဗစ်ကူးစက်မှာကို ဂရုမစိုက် လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်နေကြတော့သည်။

ထိုသို့လူထောင်ချီ စုဝေးလှည့်လည် မဲဆွယ်နေကြသော်လည်း ထိုပွဲများမှတစ်ဆင့် ကိုဗစ်ရောဂါ ကူးစက်ခံရသည်ဟူ၍ အစိုးရက သတင်းထုတ်ပြန်သည်ကို ယနေ့အထိမကြားမီ၊ မြန်မာ့ကိုဗစ်သည် မူယာမာယာများသော ကိုဗစ်ပင်တည်း။

ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်ကလည်း တပ်မတော်ကို ထောက်ခံသောပါတီများနှင့် တွေ့ဆုံပွဲ၌ “မလုပ်ရဲတာ ဘာမှမရှိဘူး” ဟု ထုတ်ဖော်ပြောကြားသွား၏။ နိုင်ငံတော်၏ အတိုင်ပင်ခံပုဂ္ဂိုလ် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ကလည်း မဲဆွယ်စည်းရုံး

ရေးမိန့်ခွန်း၌ “ဘာရမလဲ ... သာဝရယ်” ဟု ရိုသဲ့သို့ စကားဆိုလာသဖြင့် ပြည်သူများက မြန်မာ့နိုင်ငံရေးအပေါ် စိုးရိမ်မှုများ ရှိလာကြတော့သည်။

NLD လော်ဘီများကလည်း NLD ပါတီ အစိုးရဖွဲ့လောက်သည်အထိ နိုင်မှဖြစ်တော့မည်။ မစို့မပို့နိုင်ပါက အာဏာရှင်အစိုးရများ ပြန်လည်အုပ်ချုပ်လိမ့်မည်ဟု ဝါဒဖြန့် မဲဆွယ်လာကြတော့သည်။ ထိုအခါ ပြည်သူများကလည်း ကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါကြောင့် သေမှာမကြောက်တော့၊ NLD အစိုးရမဖွဲ့နိုင်မှာကိုသာ ကြောက်သဖြင့် ပေတရာသို့ ထွက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ဦးဆောင်သော NLD အစိုးရသည် ကိုဗစ်ကာလတွင် ပုံမှန်ဝင်ငွေမရှိကြသော အခြေခံပြည်သူများသို့ ငွေကြေးနှင့် စားစရာများ အကြိမ်ကြိမ်ထောက်ပံ့ကူညီခဲ့သည်။ ထိုသို့ ထောက်ပံ့ကူညီမှုများသည် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်က ပေးနေသယောင် NLD ထောက်ခံသူများက ဝါဒဖြန့်ကြ၏။ အမေစုက ပြည်သူကို မေတ္တာစေတနာထားသဖြင့် ထိုသို့ထောက်ပံ့နေကြောင်း NLD ပါတီကိုသာ မဲပေးကြဖို့ မဲဆွယ်ကြ၏။ NLD ၏ ပြိုင်ဘက်ပါတီများက ထိုသို့မဲဆွယ်နေမှုကို မလိုလားကြပေ။ ပြည်သူများ ပေးဆောင်ထားသော အခွန်ငွေများနှင့် ပြည်သူကို ထောက်ပံ့နေမှုအား အထင်အမြင်လွဲမှားစေရန် ပြောဆိုနေမှုသည် “ရွာသားကောင်းမှုကို သူကြီးဘုရားလို့ အမည်ပေးသလို လုပ်စရာလား” ဟု ပြိုင်ဘက်ပါတီများက အပြစ်ဆိုလာကြသည်။

အစိုးရ၏ ကိုဗစ်ငွေကြေးထောက်ပံ့မှုသည် NLD ပါတီအတွက် မဲဆွယ်ပေးနေသလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

NLD လော်ဘီများကလည်း သူတို့လိုပင် လူတိုင်းကို NLD ပါတီအား မဲပေးစေလိုကြသည်။ နိုင်ငံရေးနှင့် ဝေးဝေးနေလိုသူ No Vote သမားများကိုပင် ပါတီလော်ဘီများက မလိုတမာ ဆဲဆိုပြောဆိုလာကြသည်။ ပါတီများက လော်ဘီလုပ်ပေးနေသူများသည် No Vote သမားများနှင့် ဖော့ဘွတ်ပေါ်၌ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အဆဲတိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲနေကြတော့သည်။ NLD ပါတီနှင့် USDP ပါတီကြီးနှစ်ခု၏ မဲဆွယ်စည်းရုံးရေးများတွင် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ရိုက်ကြနှက်ကြ ဖြစ်ကြသည်။ အပြန်အလှန် တိုင်ကြားသော တရားစွဲဆိုမှုများ ရှိလာကြသည်။ ဖော့ဘွတ်၌လည်း ‘ဒီမိုကရေစီမှန်ကန်ရေး NLD ကို ဒို့မဲပေး’၊ ‘အောင်လံခိုင်ဖို့ မဲပေးစို့’၊ ‘NLD ကို မဲပေးစို့’၊ ‘တစ်တိုင်းပြည်လုံး နီကုန်ပြီ’ ဟု အနီရောင်အောက်ခံအပေါ်တွင် စာများရေး၍ လှုံ့ဆော်နေကြသည်။ ‘အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာ ထွန်းကားဖို့ USDP ကို မဲပေးစို့’ ဟု အစိမ်းခံပေါ်တွင် အဖြူစာလုံးဖြင့် ရေးသူများလည်း ရှိကြသည်။

ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စား အမေ့သား ဆိုက်ကားသမားများအပြင်၊ အငှားကားများ၊ ကိုယ်ပိုင်ကားများပင် ပါတီအလံများချိတ်၊ ပါတီတံဆိပ်နှင့် အမေစုပုံ စတေကာများကိုကပ်ကာလမ်း တကာလှည့်လည်နေကြသည်။ NLD ပါတီဝင်များသည် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်က ဒေါက်ဖိနပ်ဝတ်လေ့ရှိသဖြင့်

ဒေါက်ဖိနပ်သီချင်းစပ်ဆိုကာ မြူးမြူးကြွကြွ ကကြခုန်ကြဖြင့် ပျော်မြူးနေကြသည်။ USDP ပါတီဝင်များကလည်း “အာဇာနည် ... ဗုဒ္ဓဘာသာ ... အမျိုးသားတိုင်းပြည်” စာသားပါသည့် အမျိုးသားတိုင်းပြည်သီချင်းကို ဟစ်အော်သီဆို၍ ပျော်ပျော် ပါးပါး မဲဆွယ်နေကြသည်။ ကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါကို မကြောက် သည့်အပြင် ပျော်နေကြသည်မှာ ကထိန်ပွဲလှည့်နေသည့် အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ၂၀၂၀-ပြည့်နှစ် ပါတီစုံရွေးကောက် ပွဲနီးလာလေလေ မြန်မာ့ကိုဗစ်ကြီးသည်လည်း ကြောက်စရာ မကောင်းတော့ ပေါကြောင်ကြောင်ငစစ်အဆင့်သာ ရှိတော့ သည်။

၂၀၂၀-ပြည့်နှစ် ရွေးကောက်ပွဲကို နိုဝင်ဘာလ (၈) ရက်နေ့တွင် ကျင်းပပြုလုပ်သည်။ မနက်မိုးမလင်းခင်ကပင် မဲထည့်မည့်သူများ မဲရုံရှေ့တွင် စုရုံးရောက်ရှိနေကြသည်။ ယခင် ၂၀၁၅-ခုနှစ် ရွေးကောက်ပွဲထက်ပင် မဲထည့်သူအရေ အတွက် များလာသည်ကို တွေ့ရ၏။

မဲရုံတာဝန်ယူခဲ့ကြသော ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး ရွေး ကောက်ပွဲကော်မရှင်အဖွဲ့တွေ အပါအဝင် မဲရုံတာဝန်ထမ်း ဆောင်ခဲ့သူများထဲမှ (၉၅) ယောက် ကိုဗစ်ရောဂါ ကူးစက် ခံရပြီး (၆)ယောက်သေဆုံးသည်ဟု သိရ၏။ ကိုဗစ်ရောဂါ ကူးစက်ခံခဲ့ရသူများနဲ့ ကွယ်လွန်သူများအတွက် တိုင်းဒေသ ကြီး ရွေးကောက်ပွဲကော်မရှင်အဖွဲ့က ဝမ်းနည်းကြေကွဲရသည် ဟု ထုတ်ပြန်သည်။ ကွယ်လွန်သွားသူများအတွက် တစ်ဦးလျှင် တစ်သိန်းကျပ်နှုန်း ကျန်ရစ်သူ မိသားစုများကို ပံ့ပိုးပေးသည်။

ထိုရွေးကောက်ပွဲနေ့၌ မဲရုံတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသော ဆရာမတချို့ ကိုဗစ်ရောဂါကူးစက်ခံခဲ့ကြရသည်။ မဲရုံစောင့် ဆရာမတချို့အားလည်း မဲမသမာမှုပြုလုပ်သည်ဟုဆိုကာ တရားစွဲဆိုခံကြရပြီး၊ ၂၀၂၀-ပြည့်နှစ် ရွေးကောက်ပွဲကြီးသည်လည်း အငြင်းပွားစရာများဖြင့် ပြီးဆုံးသွားတော့သည်။ ၂၀၂၀-ပြည့်နှစ် ရွေးကောက်ပွဲတွင် NLD ပါတီက တောင်ပြိုကမ်းပြိုမက မိုးကောင်းကင်ပါ ပြိုကြသည်အထိ အပြတ်အသတ် အနိုင်ရရှိသွားသည်။

ထိုသို့ NLD ပါတီ အလွန်အကျွံ အနိုင်ရသွားသဖြင့် NLD ပါတီ အစိုးရဖွဲ့နိုင်တော့မည့်အရေးကို စစ်တပ်နှင့် ပါတီအချို့က ဘဝင်မကျဖြစ်နေသော်လည်း ပြည်သူ့အများစုက အတိုင်းမသိ ပျော်ရွှင်နေကြသည်ကို တွေ့နေရ၏။ ၁၉၉၀-ပြည့်နှစ် ရွေးကောက်ပွဲ၌ NLD ပါတီ တောင်ပြိုကမ်းပြို အနိုင်ရရှိခဲ့သော်လည်း စစ်တပ်က အစိုးရဖွဲ့ခွင့်မပေးခဲ့ချေ။ (၈၈) နိုင်ငံရေးကို ဖြတ်သန်းခဲ့သော ကိုအောင်စည်သည် ထိုအတွေ့အကြုံများကြောင့် အနာဂတ် မြန်မာ့နိုင်ငံရေးကို ရင်လေးနေ၏။ ထို့ကြောင့် စစ်တပ်ထိပ်ပိုင်းခေါင်းဆောင်များနှင့် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်တို့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေး၍ အနီးကပ် ဆက်ဆံမှုရှိဖို့လိုမည်ဖြစ်ကြောင်းများနှင့် “ထီပေါက်ပြီး လက်မှတ်ပျောက်တော့မယ်ထင်တယ်” ဟု ဖေ့ဘွတ်၌ ပို့စ် (Post) တင်၍ သတိပေးမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ကိုဗစ်နဲ့သေမလား ငတ်သေမလား

ကိုဗစ်ကာလတွင် မြန်မာပြည်၌ လူတိုင်းလိုလို စီးပွားရေး ကြပ်တည်းလာကြသည်။ ကိုဗစ်ရောဂါ ကူးစက်ပြန့်ပွားချိန်မှစ၍ အစိုးရကလည်း ရပ်ကွက်၊ ကျေးရွာ၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးများအား ပုံမှန်ဝင်ငွေမရှိသော အောက်ခြေပြည်သူများကို စာရင်းကောက်စေ၍ ထောက်ပံ့မှုများ ပြုလုပ်ပေးသည်။ ပထမအကြိမ် ဆန်၊ ဆီ၊ အာလူး၊ ကြက်သွန်များ အခမဲ့ထောက်ပံ့ပေး၏။ အခြေခံ လက်လုပ်လက်စားများ လူစုံမရ။ နောက်တစ်ကြိမ် တစ်အိမ်ထောင်ငွေနှစ်သောင်း ထောက်ပံ့ပေးပြန်၏။ ရသူရ၍ မရသူက များလာသည်။ ကိုဗစ်ကာလသည် ကြာမြင့်လာသဖြင့် လူတိုင်းလိုလို စီးပွားရေးကြပ်တည်းလာကြရာ အစိုးရ၏ ထောက်ပံ့ငွေကို လူတိုင်း၊ မိသားစုတိုင်းက လိုချင်လာကြသည်။

ထိုအခါ ရပ်ကွက်များတွင် လမ်းလူကြီး၊ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးများနှင့် ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သားတို့ ပြဿနာစတင်လာကြသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးအား ဖယ်ရှားပေးရန် ဆန္ဒပြပွဲ၊ တောင်းဆိုပွဲများလည်း နေရာအနှံ့ပေါ်လာကြသည်။ အစိုးရက နောက်တစ်ကြိမ် ပုံမှန်ဝင်ငွေမရှိသော အခြေခံပြည်သူများအတွက် မိသားစုတစ်စုလျှင် ငွေလေးသောင်းကျပ်ပေးသောအခါ မရသူက များသထက်များလာသဖြင့် ပြည်သူများ၏ မကျေနပ်ချက်သည် ပို၍ဆိုးလာတော့သည်။ နိုင်ငံတော်အစိုးရကလည်း မြို့နယ်တိုင်းတွင် အထွေထွေအုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးများ၌ ထောက်ပံ့ကြေးမရရှိသူများ တင်ပြတိုင်ကြားရန် အဖွဲ့များဖွဲ့ပေးကာ တိုင်စာများလက်ခံရတော့သည်။ မြန်မာပြည်တစ်ဝှမ်းလုံး၌ တိုင်စာတစ်သိန်းကျော်ရရှိသည်ဟု သိရသည်။

ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဆင်းရဲသည့် ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်များ၊ ကျူးကျော်ရပ်ကွက်များတွင် ကိုဗစ်ကာလ စီးပွားရေးပုံစံအသစ်တစ်မျိုးပေါ်လာသည်။ ဤကိုဗစ်စီးပွားရေးပုံစံသစ်ကား မိသားစုဝင်တစ်ဦးက အနံ့မရတော့ဟုဆိုကာ ကွာရန်တင်းစင်တာ (Quarantine Centre) သို့သွား၍ နေလိုက်သည်။ မြန်မာပြည်တွင် ကိုဗစ်စတင်ဖြစ်စကာလ၌ ကိုဗစ်ပိုးရှိမရှိ စမ်းသပ်စစ်ဆေးရန်လည်း နေ့ချင်းပြီး မဆောင်ရွက်နိုင်၊ အနည်းဆုံး ငါးရက်ခန့်တော့ စောင့်ကြရ၏။ ကွာရန်တင်းစင်တာ (Quar-antine Centre) သို့လာရောက်၍ နှာခေါင်း

တို့ပတ်၊ အာခေါင်တို့ပတ်ယူမည့် ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းများက လည်း တော်တော်နှင့် ရောက်မလာနိုင်သဖြင့် ထိုအနံ့ပျောက် သည်ဆိုသော လူအား ကိုဗစ်ရောဂါ ရှိမရှိ စစ်ဆေးရန် ရက် အတော်ကြာ စောင့်ဆိုင်းရ၏။ ထိုစောင့်ဆိုင်းနေသော ကာလ၌ နိုင်ငံတော်နှင့် အလှူရှင်များက ထိုသူတို့အား ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်နေကြရသည်။

NGO အဖွဲ့များက ထိုသူများ၏ ကျန်မိသားစုများထံသို့ ထောက်ပံ့ကြေး၊ စားစရာပစ္စည်းများ သွားရောက်လှူဒါန်းကြ သည်။ လှူဒါန်းသည့် အဖွဲ့များကလည်း များသောကြောင့် အလှူပစ္စည်းများသည်လည်း အလှူအပယ်ကြသည်။ ထိုအဖြစ် ကို သိလာသော ဆင်းရဲသား မိသားစုများသည် တစ်အိမ် တစ်ယောက် အနံ့ပျောက်ကြတော့သည်။ တစ်အိမ်တစ်ယောက် ကွာရန်တင်းစင်တာသို့ သွားရောက်ကြတော့သည်။ အိမ်၌ ကျန်ရှိသော မိသားစုများသည်လည်း လာရောက်လှူဒါန်း ကြသော ပစ္စည်းများဖြစ်သည့် ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ မီးဖိုချောင်သုံး ပစ္စည်းများ၊ ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ်၊ ကြက်ဥ၊ မုန့်အမျိုးမျိုး၊ ကော်ဖီမစ်နှင့် အဝတ်အထည်များပါ ရရှိကြရာ စားမကုန်၊ သောက်မကုန် ပိုလျှံ၍ပင် ရောင်းစားကြရသည်အထိ ဖြစ်လာ ကြသည်။ ကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါ ဖြစ်ခါစကာလ ဖြစ်သဖြင့် အလှူရှင် NGO များနှင့် အခြားအလှူရှင်များတွင် ခွန်အား များအပြည့် ရှိနေကြသေးသဖြင့် ပေးလှူဒါန်းနိုင်ကြသေး၏။ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်များ၌ ပြည်သူ

တချို့သည် ထိုကဲ့သို့ ကိုဗစ်စီးပွားရေးပုံစံသစ်ဖြင့် အဆင်ပြေ နေကြတော့သည်။

ကိုဗစ်ကာလတွင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ ရပ်ဆိုင်းသွား ကြ၍ လူတိုင်းလိုလို ဝင်ငွေမရှိကြ။ ကိုဗစ်ကာလသည်လည်း ကိုးလခန့်ဖြစ်လာသောကြောင့် လူတိုင်းလိုလို စားရေးနေရေး အခက်အခဲများ ဖြစ်လာကြတော့သည်။ ဘာလုပ်လုပ် အဆင် မပြေဖြစ်ကြသဖြင့် မိသားစုတိုင်းလိုလို ခက်ခက်ခဲခဲ ရပ်တည် နေကြရသည်။

ရုပ်ရှင်ရုံများ၊ ဘုရားများ ပိတ်ထားသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ ရုပ်ရှင်ရုံနှင့် ဘုရားများတွင် မှီခိုအသက်မွေးနေကြရသော ဝန်ထမ်းများ၊ ဈေးသည်များ၏ မိသားစုများ စားဝတ်နေရေး ခက်ခဲကာ ဒုက္ခရောက်ကြရသည်။ ဘုရား၌ ပန်းရောင်းသော ကိုအောင်စည်၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦးသည် ဘုရားပိတ်ထား၍ ပန်းမရောင်းရသဖြင့် ငါးခြောက်၊ ငါးပိထောင်းများကို ခင်ရာ မင်ရာများထံသို့ လိုက်ရောင်းနေရာ ကိုအောင်စည်ထံသို့ပင် လာရောက်ရောင်းချသဖြင့် အားပေးလိုက်ရသေးသည်။ ကိုအောင်စည်သည် ထိုသူများကိုကြည့်၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ ၏။ အဝတ်အထည်ရောင်းသူ မိတ်ဆွေတစ်ဦးသည်လည်း ရပ်ကွက်တကာလှည့်၍ ကြက်ဥ၊ ဘဲဥနှင့် အိမ်သုံးဆား ရောင်း ချနေသည်ကိုလည်း တွေ့သဖြင့် စကားပြောကြည့်ရာ ...

“ဟ ... ကိုအောင်ကြည် အထည်မရောင်းပဲဘာလို့ ကြက်ဥ၊ ဘဲဥရောင်းနေတာလဲဗျ”

“ကိုအောင်စည်ရယ် ... ဒီကာလမှာ လူတိုင်းမှာ ငွေပို မရှိကြဘူးဗျ ... အဝတ်အထည်ဝယ်ဖို့နေနေသာသာ စားဖို့ တောင် အနိုင်နိုင်လေဗျာ ... ဈေးတွေမှာလည်း စားသောက် ကုန်နဲ့ ဆေးပစ္စည်းဆိုင်တွေပဲ ဖွင့်ခွင့်ပေးတာ၊ ကျွန်တော်တို့လို အထည်ဆိုင်တွေကို မဖွင့်ရဘူးလို့ အမိန့်ထုတ်ထားတာဗျ”

“ဪ ... ဒါကြောင့် စားလို့ရတဲ့ ကြက်ဥ၊ ဘဲဥ ရောင်းနေတာပေါ့လေ”

ကိုအောင်စည်က စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာဖြင့် ပြန်ပြော လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ ... ဗျာ”

“ဒါနဲ့ ... ဈေးမှာထိုင်ရောင်းပါလား၊ ခင်ဗျားမှာလဲ ဆိုင်ခန်းရှိနေတာပဲဟာ ...”

“လူတွေက ... ကိုဗစ်ရောဂါ ကူးစက်ခံရမှာကြောက် လို့ ဈေးကို လာမဝယ်ကြတော့ဘူးဗျ၊ အခုလို ရပ်ကွက်ထဲ လှည့်ရောင်းတဲ့ ဈေးသည်တွေဆီကပဲ ဝယ်ကြတာဗျ”

ဈေးသည်များသည် ဈေး၌ထိုင်ရောင်းလျှင် ဝယ်မည့် သူမရှိတော့သဖြင့် ဈေးဦးပေါက်မည်မဟုတ်။ သို့ကြောင့် ရပ်ကွက်များထဲတွင် လှည့်လည်ရောင်းကြရ၏။ လှည့်ရောင်း ရန်လည်း တွန်းလှည်းတစ်စီး ရင်းရသေးသည်။

ယခင်က ကြက်သားရောင်းသူသည် ယခုတော့ ကြက်သား တစ်မယ်ထဲ ရောင်း၍မရ။ ကြက်သားအပြင် ဝက်သား၊ အမဲသားနှင့် ငါးများပါ ထည့်ရောင်းလာရတော့၏။ ယခင်က

ပန်းရောင်းသူသည် ယခုအခါ ပန်းသီး၊ လိမ္မော်သီး၊ သင်္ဘော
 သီးတွေပါ ထည့်ရောင်းလာရ၏။ သို့မှသာ ထမင်းစားရ
 လောက်သည့် အမြတ်ငွေရမည်ဖြစ်သဖြင့် ကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံကို
 ပူးတွဲရောင်းချလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ပစ္စည်းစုံတွဲ၍
 ရောင်းကြသူများမှာလည်း တစ်ဦးတလေမဟုတ်။ ဈေးသည်
 အားလုံးလိုလိုပင် ဖြစ်၍ ဈေးကွက်လှကြရတော့၏။

ယခင်က ပါးစပ်နှင့်သာ အော်ရောင်းချနေသူတို့မှာ
 ယခုဆိုလျှင် လက်ကိုင်ဟွန်းဖြင့် အသံသွင်းကာ အော်ရောင်း
 နေကြ၏။ ဟွန်းအား သူထက်ငါ ကျယ်နိုင်သမျှ ကျယ်အောင်
 အသံကုန်ဖြင့်ထားကြ၏။ ဝယ်လိုသူက ဝယ်လို၍ ထိုဈေးသည်
 အား အော်ခေါ်သော်လည်း သူ့အသံနှင့်သူ ဖုံးလွှမ်းနေသဖြင့်
 ဝယ်မည့်သူ၏ခေါ်သံကို မကြားသူများပင် ရှိကြ၏။ ဒီဘက်
 လမ်းထိပ် ဈေးသည်တစ်ယောက်၊ ဟိုဘက်လမ်းထိပ် ဈေး
 သည်တစ်ယောက် လက်ကိုင်ဟွန်းဖြင့် ပြိုင်၍ အော်ဟစ်
 ရောင်းချနေကြသည်မှာ ရပ်ကွက်နေပြည်သူများအတွက်
 နားမချမ်းသာ စိတ်ပျက်စရာဖြစ်၍ နေရတော့သည်။

ထိုဈေးရောင်းသံတို့သည် ခဏသာကြားရသည်မဟုတ်
 မိုးလင်းမှ မိုးချုပ်တစ်နေ့ကုန်ပင် ကြားနေရခြင်းဖြစ်သည်။
 မနက်ခြောက်နာရီတွင် ပဲပြုတ်သည်၊ အကြာကွေးသည်၊ နံပြား
 သည်၊ ကောက်ညှင်းပေါင်းသည်၊ အကြော်သည်တို့ အပြိုင်
 အဆိုင် လက်ကိုင်ဟွန်းဖြင့် အော်ရောင်းကြသည်။ နေမြင့်လာ
 သောအခါ ကြက်သားသည်၊ ဝက်သားသည်၊ ငါးသည်၊

ဟင်းရွက်စုံသည်၊ ဘုရားပန်းသည်များ လက်ကိုင်ဟွန်းဖြင့် အသံကုန်အပြိုင်အဆိုင် အော်ဟစ်ရောင်းကြသည်။ နေ့လယ် ရောက်သောအခါ ပေါက်စီသည်၊ ဟာလဝါသည်၊ မုန့်လက် ဆောင်းသည်၊ ရေခဲမုန့်သည် စသည်တို့ အော်ရောင်းကြပြန် သည်။ ညနေစောင်းသောအခါ ဟင်းရွက်စုံသည်၊ ပန်းသည်၊ ထမင်းနဲသည်၊ မုန့်ဖက်ထုပ်သည်၊ ထီသည်တို့ အော်ရောင်းကြ ပြန်သည်။ တစ်နေ့ကုန်ပင် ထိုလက်ကိုင်ဟွန်းအသံများသည် ရပ်ကွက်နေ ပြည်သူတို့၏ နားများအား အကြမ်းဖက်တိုက်ခိုက် ခံနေရတော့သည်။

အစိုးရက ကိုဗစ်ရောဂါ ကူးစက်ပြန့်ပွားမည်ကို စိုးရိမ် သဖြင့် ရန်ကုန်မြို့အား အနည်းငယ်ပိတ်ဆို့ထားမြစ်မှု (Semi Lockdown) ကာလအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်သည်။ ရန်ကုန် မြို့ရှိ ရပ်ကွက်များတွင် ဈေးဝယ်ထွက်ကန်ကို တစ်အိမ်ထောင် တစ်စောင်သာ ပေးထားသည်။ လမ်းတိုင်းတွင် မောင်းတံဖြင့် ပိတ်၍ လူစစ်ဆေး၊ ကန်ပြားစစ်ဆေးပြီးမှသာ သွားလာခွင့်ပြု တော့သည်။ လမ်းတိုင်းတွင် မောင်းတံများ၊ ထရပ်များ၊ သုံးထပ် သား အစုတ်များ၊ သစ်သားပုံးများ၊ ရေတိုင်ကီအဟောင်း များ၊ ဝါးလုံးများဖြင့် ဖြစ်သလို ပိတ်ဆို့ထားကြသဖြင့် ရန်ကုန်မြို့သည် စုတ်ပြတ်နေသော မြို့ပျက်ကြီးအသွင် ဖြစ်နေ တော့သည်။ အသွားအလာများ ကန့်သတ်ထားခြင်း၊ တွေ့ကရာ များဖြင့် ဖရီဖရဲ လမ်းများပိတ်ဆို့ထားခြင်း၊ အပေါက်စောင့် များက ပါဝါပြု ဟိန်းဟောက်ခြင်းတို့ကြောင့် မကျေနပ်ကြ

သဖြင့် ရန်ဖြစ်ကြသည်များလည်း ရှိလာကြ၏။ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ အစိုးရအဖွဲ့က လမ်းများကို ပိတ်ဆို့ မထားရဟု တားမြစ်မိန့်ထုတ်ရပြန်သည်။ သို့သော်လည်း ဈေးဝယ်ကဒ်ဖြင့်သာ တစ်အိမ်တစ်ယောက် ဈေးဝယ်ထွက်ကြ ရ၏။ အလုပ်သွားသူများက နယ်ကျော်ကဒ်ဖြင့်သာ အလုပ် သွားရ၏။ ကားဖြင့်သွားပါက ကျန်းမာရေးကိစ္စသာ ခွင့်ပြု၏။ ကားမောင်းသူနှင့် အဖော်တစ်ယောက်သာ လိုက်ပါခွင့်ရှိ သည်။ လမ်းများ၌ ကားကိုတားကာ စစ်ဆေးမေးမြန်းပြီး စည်းကမ်းမလိုက်နာသူများအား ဒဏ်ငွေရိုက်သည်။

ရပ်ကွက်အတွင်းရှိ အိမ်ဆိုင်လေးများသည် ကိုဗစ်ရောဂါ ကူးစက်မည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် မဖွင့်ကြတော့။ ဈေးကြီးများတွင် လည်း ဆေးပစ္စည်းဆိုင်များသာ ဖွင့်ခွင့်ရသဖြင့် ယခင်က တိုးမပေါက်အောင် လူစည်ကားသော ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဈေးကြီး များသည် ခြောက်ကပ်၍ နေကြတော့သည်။

ကိုဗစ်ကာလတွင် ခေတ်စားလာသည့် ဈေးရောင်းနည်း တစ်ခုမှာ အွန်လိုင်းဈေးရောင်းနည်းပင် ဖြစ်သည်။ Stay at home ကာလတွင် လူအတော်များများသည် အိမ်ပြင် မထွက်ကြ။ မိမိစားချင်သော အစားအစာများကို ဖုန်းဖြင့်မှာ ကြားကာ ဒယ်လီဘာရီ (Delivery) များက စက်ဘီးဖြင့် လာပို့ကြသည်။ ပို့ခသည်လည်း မများသဖြင့် မုန့်ဟင်းခါး၊ အသုတ်နံ၊ ငှက်ပျောသီးကအစ မှာစားနေကြသည်ကို တွေ့ကြ ရသည်။

ကိုဗစ်ကာလ၌ အလုပ်အကိုင်များ ရပ်ဆိုင်းထားရသဖြင့် လူတိုင်းလိုလို ငွေမရွှင်ကြသော်လည်း ငွေကြေးကြွယ်ဝသူများက အွန်လိုင်းဖြင့် စိန်၊ ရွှေ လက်ဝတ်ရတနာများ ရောင်းဝယ်နေသည်မှာ အံ့ဩစရာပင် ဖြစ်နေရသည်။ မင်းသမီးထက်ထက်မိုးဦးက အရောင်းမြှင့်တင် သူအဖြစ် တာဝန်ယူကာ စိန်ဘယက်၊ စိန်လည်ဆွဲ၊ စိန်လက် ကောက်၊ စိန်လက်စွပ်၊ စိန်နားကပ်စသည်တို့ကို ရောင်းချ နေရာ တစ်နေ့လျှင် သိန်းထောင်ချီ သောင်းချီ အရောင်းအဝယ် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထက်ထက်မိုးဦး ရောင်းပေး၍ သိန်းခုနှစ်ထောင် ရှစ်ရာတန် ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းပင် ရောင်းချရ သည့်သတင်း ဖေ့ဘုတ်တွင် တွေ့လိုက်ရသည်။

ကိုအောင်စည်ထံသို့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ အောင်မြင်နေသော မိတ်ဆွေတစ်ဦးရောက်လာ၍ စီးပွားရေးစကားများ ပြောဖြစ်သည်။

“ဗျို့ ... ကိုအောင်စည် စီးပွားရေးအခြေအနေ ...”

ထိုမိတ်ဆွေက ရောက်မဆိုက် ကိုအောင်စည်အား စီးပွားရေးအကြောင်းမေးကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘယ်ကောင်းမှာလည်းဗျာ ... လူတိုင်းခံနေရတာပဲ ... ကိုဗစ်ကာလမှာ လုပ်ငန်းအားလုံး ဖီးရီးလယ်ပယ် (Zero Level) ကို ရောက်သွားပြီဗျ ...”

“စီးပွားရေးကျတာ ဖီးရီးလယ်ပယ် (Zero Level) ဘယ်ကမလဲ ... ကိုအောင်စည်ရယ် ... စီးပွားရေးလုပ်ငန်း

တွေကျတာ စီးရီးလယ်ပယ် (Zero Level) ကိုကျော်ပြီး မိုင်းနတ်စ် (Minus) ကို ရောက်သွားပြီဗျ”

မိတ်ဆွေပြောစကားသည် ဟုတ်နေသဖြင့် ကိုအောင်စည်က လက်ခံလိုက်ရသည်။ မိတ်ဆွေက ဆက်ပြောပြန်၏။

“လုပ်ငန်းအားလုံးရပ်သွားပြီလေဗျာ ... ဝင်ငွေဆိုလို့ တစ်ပြားမှ မရတော့တာ ... စက်ရုံငှားခ၊ ဝိုဒေါင်ငှားခ စရိတ်တွေကြတော့ ရပ်မနေဘူး။ ဘဏ်မှာအပေါင်ထားပြီး လုပ်နေရတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တွေဆို လူကအိပ်နေပေမယ့် ဘဏ်အတိုးငွေက ရပ်နေတာမှမဟုတ်တာဗျာ ... စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတိုင်း အနှုတ်ဘက်ရောက်နေပြီဗျ”

မိတ်ဆွေက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြောနေသဖြင့် ကိုအောင်စည်လည်း အတော်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

“ခင်ဗျားမှာလည်း ... လုပ်ငန်းတွေကများတော့ အလုပ်သမားတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ထားလဲ”

ကိုအောင်စည်က ဆင်းရဲသား အလုပ်သမားများအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲဗျာ ... အရေးမကြီးတဲ့ အလုပ်သမားတွေကို လစာသုံးလခစာပေးပြီး ထုတ်ရတယ်၊ တချို့ကို လစာတစ်ဝက်ပဲယူမယ်ဆိုရင် လုပ်ဆိုပြီး ထားပေးနေရတယ်ဗျာ ... အလုပ်သမားကိုလည်း နဂိုလို တာဝန်သတ်မှတ်မခိုင်းတော့ပဲ ကြုံရာကြရာလုပ်ကြလို့ ပြောထား ခိုင်းထားရတာပေါ့ဗျာ”

“အင်း ... ကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါကာလ ဒီထက်ကြာလာရင်တော့ အားလုံးခက်ကြပြီပေါ့နော် ...”

“ဘယ်တတ်နိုင်မှာလည်း ကိုအောင်စည်ရယ် ... ကျွန်တော်လည်း အလုပ်သမားအားလုံးကို ထုတ်ပြီး ရှိတာတွေ ထုခွဲရောင်းချရုံပေါ့!”

ကိုအောင်စည်သည် သူ၏မိတ်ဆွေအား စိတ်မကောင်းသလို မြန်မာပြည်ရှိ လုပ်ငန်းရှင်များ၊ အလုပ်သမားများအတွက် အတော်စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရတော့သည်။

စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းရှိသော ကိုအောင်စည်သည်လည်း ကိုဗစ်ကြောင့် ခံရသည်မှာ ကိုယ်တွေ့မို့သိနေ၏။ ကိုအောင်စည်က သင်္ကြန်နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ ရောက်လျှင်ထောပြီဟု အမျှော်အမြင်ကြီးစွာဖြင့် စိုက်ထားသော ပန်းတစ်ခင်းလုံးသည် ကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါကာလဖြစ်နေ၍ ဘုရားများ ပိတ်ထားသောကြောင့် ဝယ်သူမရှိသဖြင့် ပန်းပင်များကို နှုတ်စရာမလိုတော့၊ အခင်းထဲတွင်ပင် ဒီအတိုင်းထားကာ ပျက်စီးခံလိုက်ရ၏။ နံနံပင်စိုက်ထားသော တစ်ကေသည်လည်း မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်များ၊ အလှူများ မရှိတော့သဖြင့် ပေယျာလကန် ပစ်ထားလိုက်ရ၏။ သို့ကြောင့် ကိုအောင်စည်သည် အလုပ်သမားစရိတ်၊ မြေဩဇာစရိတ်၊ အထွေထွေစရိတ်များကုန်ကာ တစ်ပြားမှ ပြန်မရသဖြင့် ခွက်ခွက်လန် အရှုံးပေါ်ခဲ့ရသည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ ထိခိုက်ကြသည်မှာ မြို့နေလူတန်းစားများသာမဟုတ် တောနေ တောင်သူဦးကြီးတို့ပါ အထိနာကြသည်။

အလုပ်သမားအများစု မှီခိုအားထားလုပ်ကိုင်နေရသည်မှာ အထည်ချုပ်လုပ်ငန်းများဖြစ်သည်။ တရုတ်ပြည်မှ လမ်းကြောင်းများ ပိတ်ထားခြင်း၊ တရုတ်စက်ရုံများ ကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါကြောင့် ပိတ်ထားကြရသဖြင့် အထည်ချုပ်ကုန်ကြမ်းများမရ၍ မြန်မာနိုင်ငံရှိ အထည်ချုပ်စက်ရုံများ အခက်ကြုံကြရသည်။ ထိုအပြင် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံတိုင်းလိုလို ကိုဗစ်ရောဂါကြောင့် ကုန်သွယ်မှုလုပ်ငန်းများ မလုပ်ကြသဖြင့် မြန်မာပြည်ရှိ အထည်ချုပ်စက်ရုံများသို့ အပ်ထည်များ မအပ်ကြတော့။ အပ်ထည်များမရှိခြင်း၊ ကုန်ကြမ်းပြတ်လတ်ခြင်းများကြောင့် မြန်မာပြည်ရှိ အထည်ချုပ်စက်ရုံများလည်း ပိတ်လိုက်ကြရသည်။

မြန်မာပြည်ရှိ အထည်ချုပ်စက်ရုံများမှာ ၂၀၁၉-ခုနှစ်တွင် (၁၅၄) ရုံရှိရာမှ ၂၀၂၀-ပြည့်နှစ်တွင် စက်ရုံ (၇၂၀) အထိ တိုးမြှင့်ဖွင့်လှစ်လာသည်။ ယခုအခါ ကိုဗစ်ရောဂါကြောင့် (၁၁၄) ရုံပိတ်သိမ်းရပြီး (၆၀၆) ရုံသာ ဖွင့်လှစ်ထား၏။ နောက်ထပ်ပိတ်မည့် စက်ရုံသာရှိမည်ဖြစ်ပြီး၊ ပြန်ဖွင့်မည့်စက်ရုံကတော့ ရှိလာမည်မဟုတ်ပေ။

မြန်မာနိုင်ငံရှိ စက်ရုံအများစုသည် နိုင်ငံခြားသားပိုင်စက်ရုံများ ဖြစ်ကြသည်။ တချို့နိုင်ငံခြားသား လုပ်ငန်းရှင်များသည် အရှုံးပေါ်ကာ အလုပ်သမားလစာများ မပေးနိုင်တော့သဖြင့် တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြေးကြသည်။ တချို့စက်ရုံများတွင် အလုပ်ရှင်နိုင်ငံခြားသား ထွက်ပြေးမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့်

အလုပ်သမားများက စက်ရုံဝတွင် ပိတ်ဆို့မှုများ ပြုလုပ်ထားကြရာ အစိုးရက ကြားဝင်ရှင်းပေးရသည်လည်း ရှိသည်။ တချို့ အထည်ချုပ်စက်ရုံများ အလုပ်ပိတ်လိုက်ကြရသည်။ ထို့ကြောင့် အလုပ်သမားများ စားဖို့နေဖို့အခက်အခဲများ ကြုံရတော့သည်။ အစိုးရအစီအစဉ်ဖြင့် လူမှုဖူလုံရေးဦးစီးဌာနမှ အလုပ်ပြုတ်သွားသည့် အလုပ်သမားများအား သူတို့၏ ဖူလုံရေးစုဆောင်းငွေကို တစ်ဦးလေးသောင်းကျပ် ပြန်ထုတ်ပေးသည်။ ထိုငွေများသည် အလုပ်သမားတစ်ဦးအတွက် အခန်းလစာ တစ်လစာပင် မပြည့်သဖြင့် အလုပ်ပြုတ်သူများ ရပ်တည်ရှင်သန်ရန် အခက်ကြုံရတော့သည်။

အိမ်နီးချင်း ထိုင်းနိုင်ငံတွင်လည်း ကိုဗစ်ရောဂါကြောင့် လုပ်ငန်းများ ရပ်ဆိုင်းကြရသည်။ ထိုလုပ်ငန်းများတွင် မြန်မာပြည်မှ ရွှေ့ပြောင်းအလုပ်သမားများက အများအပြား ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်လျက်ရှိရာ ထိုမြန်မာများသည်လည်း အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်ကြရသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံရောက် မြန်မာအလုပ်သမားများသည် အလုပ်မရှိတော့သဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာကြသည်။ ပြည်တော်ပြန် အလုပ်သမားများထံ၌လည်း ကိုဗစ်ရောဂါပိုး ပါလာနိုင်သဖြင့် နယ်စပ်တွင် ကွာရန်တင်းစင်တာများထား၍ စစ်ဆေးကြရသည်။ နိုင်ငံခြားတွင် သွားရောက်အလုပ်လုပ်ကိုင်သူများတွင် မလေးရှားနိုင်ငံတွင် သွားရောက်လုပ်ကိုင်ကြသည့် မြန်မာနိုင်ငံသားများသည် ပို၍ ဒုက္ခရောက်ကြရ၏။ ထိုမြန်မာနိုင်ငံသားတို့သည် နေစရာ

မရှိ၊ စားစရာမရှိ၊ အထွေထွေအဆင်မပြေမှုများကြောင့် နေ့စဉ် လိုလိုပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေသွားသောသူက များသထက် များလာသည်။ အတော်စိတ်မကောင်းစရာပင် ဖြစ်သည်။

ထိုင်းနိုင်ငံ၌လည်း ကိုဗစ်ကာလ စီးပွားရေးအကြပ် အတည်းများကြောင့် သားသမီးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ရာမ (၇) တံတားပေါ်မှ ကျောက်ဖျားမြစ်ထဲသို့ ခုန်ချ၍ အဆုံးစီရင်ရန် ကြိုးစားနေသည့် လူတစ်ဦးရှိခဲ့သည်။ ထိုဖခင်အား မြင်သူများ က ဝင်ရောက်ကူညီ နှစ်သိမ့်ပေးခဲ့သဖြင့် ဖခင်ရော လူမမယ် ကလေးနှစ်ဦးမှာ အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ကြရသည်။

နိုင်ငံအသီးသီးတွင် သွားရောက်အလုပ်လုပ်ကိုင်သော မြန်မာနိုင်ငံသား အလုပ်သမားများပြန်လာခြင်း၊ မြန်မာပြည်ရှိ အလုပ်သမားများ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် လူယက်မှု များဖြစ်လာမည်ကို ရန်ကုန်မြို့လူထုက စိုးရိမ်လာကြသည်။ အစိုးရကလည်း ည (၁၂) နာရီမှ မနက် (၄) နာရီအပြင် မထွက်ရန်၊ ထွက်သူအား ထောင်ဒဏ်အပြစ်ပေးမည်ဟု အရေး ပေါ်အမိန့်ထုတ်ပြန်ထားရသည်။ အောက်ခြေလူတန်းစားများ သည် နေ့တစ်နေ့ စားဖို့အရေးမည်သို့ ဖြေရှင်းရမည်ကို အဖြေ မရှိ ဖြစ်နေရတော့သည်။

ရန်ကုန်မြို့ကြီးသို့ နယ်မှလာသောကားများ မဝင်ရ၊ ရန်ကုန်မှကားများကို နယ်မြို့များသို့ မထွက်ရ၊ ကျန်းမာရေး အတွက် လူနာတင်ကားများသာ အဝင်အထွက်ပြုလုပ်နိုင်သည်

ဟု အစိုးရက အဓိန့်ထုတ်ပြန်တားမြစ်သည်။ ထိုအခါ ကုန်စည် စီးဆင်းမှုသည်လည်း ရပ်ဆိုင်းသွားတော့သည်။ စားသောက် ကုန်များ၊ ဆေးဝါးများ လိုအပ်ချက်များရှိလာသောအခါ ကုန် တင်ကားများကို ဝင်ထွက်ခွင့်ပြုရတော့သည်။ သို့သော်လည်း ယာဉ်မောင်း၊ ယာဉ်နောက်လိုက်များထံမှ ငွေတစ်သောင်းကျပ် ယူ၍ ကိုရိုနာဗိုင်းရပ်(စ်)ပိုး ရှိမရှိ စစ်ဆေးပေးကာ ကိုဗစ် ရောဂါမရှိသူ ယာဉ်မောင်းနှင့် ယာဉ်နောက်လိုက်တို့၏ ကား များကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြုသည်။ မဖြစ်မနေကုန်ပို့လိုပါက တန်ဆာ ခမှာ ယခင်ကထက် ငါးဆမက တိုးပေးကြရ၏။

အရောင်းအဝယ်များ ရပ်ဆိုင်းလာကြပြီး စီးပွားရေး ကပ်သည်လည်း သိသာထင်ရှားလာ၏။ အိမ်ရှင် အိမ်ငှားများ လည်း လစာမပေးနိုင်၍ ပြဿနာဖြစ်ကြရ၏။ အငှားကား မောင်းသူများလည်း ကားပိုင်ရှင်ထံသို့ ကားပြန်အပ်ရတော့ ၏။ ကြွေးယူထားသူများလည်း အတိုးမပေးနိုင်၊ အရင်း မဆပ်နိုင်ကြ၍ ပြဿနာများ ဖြစ်ကြရတော့သည်။

ကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါကာလတွင် လုပ်ငန်းတိုင်းလိုလို ရပ်ဆိုင်းထားကြရသော်လည်း လုပ်ငန်းကောင်း၊ ဝင်ငွေ ကောင်းနေသည့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ ဆေးဆိုးပန်းရိုက် လုပ်ငန်းပင်ဖြစ်သည်။ ကိုဗစ်ကာလသည် ရွေးကောက်ပွဲ မဲဆွယ်ကာလနှင့် တိုက်ဆိုင်နေသဖြင့် ပါတီအလံများ၊ တီရှပ် များ၌ ပါတီတံဆိပ်၊ ဒေါ်စုပုံများ ရိုက်နှိပ်ကြသောကြောင့်

ဆေးဆိုးပန်းရိုက်လုပ်ငန်းများမှာ အထူးစီးပွားဖြစ်နေကြသည်။ မြန်မာပြည်၌ NLD ပါတီအား ထောက်ခံသူများသဖြင့် NLD အလံများ ရိုက်သလောက်ရောင်းကုန်ကာ ဝယ်ယူချင်သော်လည်း ချက်ချင်းဝယ်မရ။ စောင့်ယူရသည်အထိ ဖြစ်လာကြသည်။ သို့သော်လည်း ရွေးကောက်ပွဲကြီးပြီးသွားသည့် နိုဝင်ဘာလနောက်ပိုင်းတွင် ဆေးဆိုးပန်းရိုက် လုပ်ငန်းများသည်လည်း အခြားလုပ်ငန်းများနည်းတူ အလုပ်များ ရပ်ဆိုင်းသွားရတော့သည်။

ကိုဗစ်ရောဂါကူးစက်မှုသည်လည်း လျော့နည်းလာခြင်းမရှိ၊ ရန်ကုန်မြို့နည်းတူ မန္တလေးမြို့ကြီးပါ နေ့စဉ် ကိုဗစ်ကူးစက်သူများ တိုးပွားလာသည်။ မန္တလေးမြို့ရှိ ပြည်သူများအား တစ်အိမ်တစ်ယောက် ဈေးဝယ်ကဒ်ပေးခြင်း၊ နယ်ကျော်မဖြစ်မနေ သွားရမည့်သူများအတွက် နယ်ကျော်သွားလာခွင့်လက်မှတ်ထုတ်ပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ကြရတော့သည်။ မြို့နယ်ထွေအုပ်ရုံးများတွင် နယ်ကျော်သွားခွင့်ကဒ်ပြားများ တိုးဝေထုတ်ယူနေကြခြင်းကြောင့် အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းနှင့် ပြည်သူများက ထိုလူစုလူဝေးကြောင့် ကိုဗစ်ရောဂါ ထပ်မံကူးစက်ပြန့်ပွားမည်ကို စိုးရိမ်ရပြန်သည်။

x x x

ကိုအောင်စည်ထံသို့ ကိုဗစ်လာပြီ

၂၀၂၀-ပြည့်နှစ် နိုဝင်ဘာလ (၁၃)ရက် သောကြာနေ့

ရန်ကုန်ဆောင်းသည် အလွန်တော့ အေးသည်မရှိ။ ယခုမှ ဆောင်းဝင်ရုံသာရှိ၍ အချမ်းပေါ့နေသေးသည်။ ကိုအောင်စည် သည် နံနက်တိုင်း သူ၏ကုမ္ပဏီရုံးသို့ လမ်းလျှောက်၍ ရုံးတက်လေ့ရှိသည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် သီးခြားလမ်း မလျှောက်တော့။ အလုပ်သို့သာ လမ်းလျှောက်၍ ကျန်းမာ ရေးအတွက် တပါတည်းလုပ်ဆောင်ခြင်းဖြစ်သည်။

နံနက် (၆) နာရီတွင် အိပ်ရာနိုးသည်နှင့် ရေချိုးသည်။ ဆောင်းဝင်စမို့ အနည်းငယ်တော့ချမ်းသည်။ အဝတ်အစား လဲပြီးသည်နှင့် လမ်းစလျှောက်ရာ လမ်းခုလတ်၌ ဗိုက်ဆာလာ သဖြင့် လမ်း၌တွေ့သော အညာသားလေး မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် သို့ဝင်ကာ မုန့်ဟင်းခါးစားလိုက်သည်။ မုန့်ဟင်းခါးစားပြီး သောအခါ သူ၏ရုံးသို့ဆက်၍ လမ်းလျှောက်သည်။ ရုံးသို့ နံနက် (၇) နာရီကျော်ခန့်တွင်ရောက်ရာ မိတ်ဆွေတချို့နှင့် နိုင်ငံရေး စကားဝိုင်းဖွဲ့ပြောခြင်း၊ သတင်းစာဂျာနယ်ဖတ် ခြင်းနှင့် ဖေ့ဘွတ်သုံးခြင်းများကို ပြုလုပ်နေသည်။

နံနက် (၈)နာရီခန့်တွင် ကိုအောင်စည်၏ ဇာတ်ကြော နှစ်ဘက်မှာ သိသိသာသာထိုးလာပြီး ချက်ခြင်းဆိုသလို ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး အံ့ခဲကာ သံခမောက်ဆောင်းထားသကဲ့သို့ လေးလေးကြီး ဖြစ်သွားတော့သည်။ ကိုအောင်စည် သိလိုက် ၏။ ဒီအဖြစ်သည် သာမန်အဖြစ်မဟုတ် ထူးခြားဖြစ်စဉ် ဖြစ်၏။ ကြားဘူးနားဝ သိထားသည်မှာ ကိုဗစ်ရောဂါ၏ ရှေ့ဦးလက္ခဏာတစ်ခုပင် ဖြစ်ပေမည်။ ကိုအောင်စည်လည်း ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ ခေါင်းစားသွားတော့၏။ ထိုင်ခုံပေါ် တွင် မျက်စိကိုမှိတ်၍ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေလိုက်၏။ အိမ်သို့ပြန်၍ အနားယူမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နံနက် (၁၀) နာရီခန့်တွင် အိမ်မှကားရောက်လာသဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်ပို့ခိုင်းရတော့သည်။ ကားအဲယားကွန်းကြောင့်လား မသိ ကိုအောင်စည်၏ တစ်ကိုယ်လုံး ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ အဖျားတက်ပြီဟု သိလိုက်ရသည်။

ကိုအောင်စည်သည် အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ဒီကိုဂျင် ဆေးသောက်၍ အိပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ခဏတော့အိပ်ပျော် သွားသော်လည်း အဖျားက မပျောက်သေး၊ ခေါင်းတစ်ခုလုံး အံ့ခဲ၍ ကိုယ်လက်များ ကိုက်ခဲညောင်းညာနေသည်။ ရိုးရိုး ရာသီပြောင်း အဖျားလား ကိုဗစ်ရောဂါဖြစ်တာလား ခွဲခွဲခြား ခြားမသိ ဖြစ်နေရသည်။

ညနေဘက်တွင် ကိုအောင်စည်က ဆေးခန်းသို့သွားပြ သောအခါ ဆေးခန်းက အဖျားလူနာကို လက်မခံ၊ ကြိုးတား၍

ပိတ်ထား၏။ ဆေးခန်းအပြင်ဘက် ကြိုးတန်းအပြင်၌ ရပ်နေသော ကိုအောင်စည်အား ဆေးခန်းအတွင်းက မိန်းကလေးက သေနတ်ဖြင့်ပစ်သကဲ့သို့ အပူချိန်စက်ဖြင့် လှမ်းတိုင်း၏။ “အပူချိန် ၁၀၀ ဒီဂရီကျော်တယ်၊ ဆေးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်မပေးပါ” ဟု ပြောကာ ဆရာဝန်၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ကိုအောင်စည်သည် ဆေးခန်းအပြင်မှာပင်ရပ်၍ စောင့်နေရ၏။ စာရေးမလေးသည် ဆေးခန်းအတွင်းမှပင် သောက်ဆေးသုံးခွက်စာ လှမ်းပေးသည်။

“ရော့ ... ဒီဆေးတွေသောက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုအောင်စည်က ဆေးဖိုးရှင်းကာ အိမ်သို့ပြန်လာသည်။ အိမ်ရောက်သောအခါ ပေးလိုက်သော ဆေးကိုသောက်၍ အိပ်လိုက်သည်။

ကိုအောင်စည်သည် တစ်ညလုံးလည်း ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်။ အိပ်ပျော်လိုက် နိုးလိုက်ဖြစ်နေ၏။ ကယောင်ချောက်ခြားတွေ အိပ်မက်မက်သလို ဖြစ်ဖြစ်နေ၏။ အာခေါင်က ခြောက်လာ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ချမ်း၍လာကာ အဖျားတက်လာတော့သည်။ ကိုယ်လက်များလည်း မအီမသာညောင်းညာနေသည်။ လည်ချောင်းများ အတော်ပင်နာလာသည်။ အနည်းငယ် မောသလို ဖြစ်လာသည်။ ချမ်းတုန်ချမ်းတုန်ဖြစ်နေသည်မှာ ကိုအောင်စည် အတော်ပင် စိတ်ပျက်နေရတော့သည်။

တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်းမအိပ်ရသဖြင့် သူ၏ခေါင်းက မူးနောက်နောက် ဖြစ်လာပြန်သည်။ ကိုအောင်စည်သည် အိပ်ယာပေါ်တွင် ဟိုဘက်လှည့် ဒီဘက်လှည့် သက်သာမည် ထင်သလို လှဲနေရသည်။ အဖျားတက်လိုက်၊ ရင်ဘက်တွေ နာလိုက်၊ ဗိုက်က ဆာလာလိုက်၊ ကိုယ်တွေ ညောင်းညာ ကိုက်ခဲလိုက်နှင့် ကိုအောင်စည်၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ဖြစ်ချင် တိုင်း ဖြစ်၍နေတော့သည်။ ခေါင်းကမူး၊ ရင်ကမောလာသည် မှာ အခံရအခက်ဆုံး ဖြစ်နေသည်။ ကိုအောင်စည်တစ်ယောက် အိပ်ရေးဝဝ မအိပ်ရသေး။ သို့နှင့်ပင် နံနက်အလင်းရောင်က အားမနာ အလိုက်မသိ ထွက်ပေါ်လာပြန်တော့သည်။

မိုးလင်းပြီဖြစ်သော်လည်း အိပ်ရေးမဝသဖြင့် ကိုအောင်စည် ၏ တစ်ကိုယ်လုံး နှမ်းနယ်နေ၏။ မနက်အဆာပြေစားသော် လည်း ခံတွင်းမလိုက်။ ဗိုက်ကဆာသော်လည်း အနည်းငယ် သာ စားနိုင်၏။ အနံ့အသက်ကား မရသလို ဖြစ်နေ၏။ ချောင်းအနည်းငယ်ဆိုးလာသဖြင့် လည်ချောင်းနှင့် ရင်ဘက်က ပို၍နာလာ၏။ ကျောပြင်က အောင့်လာ၏။ ထမင်းသုံးလုပ် သာ စားရသေးသည် ရင်ထဲက အလိုလိုမောလာသဖြင့် ခဏ ရပ်ထားရသည်မှာ စိတ်ပျက်စရာ အတော်ကောင်း၏။ နေရ ထိုင်ရသည်မှာ အဆင်မပြေတော့။ ဝေဒနာသက်သာစေရန် ထိုင်လိုက်၊ ထလိုက်၊ အိပ်လိုက်၊ လှဲနေလိုက်၊ လမ်းလျှောက် လိုက်နှင့် ကိုအောင်စည် ဂဏာမငြိမ်ဖြစ်နေတော့သည်။

အဖျားတက်ခြင်း မရှိတော့သော်လည်း ကိုယ်ကပူနေ သလိုတော့ ခံစားနေရ၏။ ဆေးခန်းမှပေးသော ဆေးများကိုပင် မနက်တစ်ကြိမ်၊ နေ့လည်တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ်သောက် သည်။ အစာစားရသည်မှာ ခံတွင်းမလိုက်၊ အဆင်မပြေ ဘာစားစား ပါးစပ်ထဲ၌ ခံတွင်းချဉ်၍သာ ကျန်ခဲ့၏။ ကြက်ဥ ပြုတ်စားရသည်သာ အဆင်ပြေနေ၏။ အိပ်ကြည့်၏၊ အိပ်မရ၊ လှဲကြည့်၏။ ကြာကြာမလှဲချင်၊ ပတ်လက်ကုလားထိုင်၌ ထိုင် နေလိုက်၏။ ကိုအောင်စည်သည် ဝမ်းသွားပြန်၏။ ဝမ်းလျှော သလိုတော့မဟုတ်။ ဝမ်းအရည်များ သက်သက်သာသာ သွား ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်လောက်သွားပြီး ဝမ်းသွား ခြင်း ရပ်သွားသည်။

အဖျားမတက်တော့သဖြင့် ရေချိုးကြည့်ရာအဆင်ပြေ သလိုရှိ၏။ အနည်းငယ် လန်းဆန်းသွားသော်လည်း ရင်ထဲ တွင် မောနေသည်က မောမြဲပင်ဖြစ်နေ၏။ လှုပ်ရှားတိုင်း မောနေ၍ ငြိမ်ငြိမ်လေးသာနေရသည်။ ညဘက်လည်း အိပ် မပျော်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်လင်းလာသော်လည်း ကိုအောင်စည် ခံစားရသော ဝေဒနာများက မပျောက်သေးသဖြင့် အဖျား ရောဂါကုဆေးခန်း (Fever Clinic) သို့ သွားပြရန် စိတ်ဆုံး ဖြတ်လိုက်သည်။

Fever Clinic ဆေးခန်းသည် တစ်မြို့နယ်တစ်ခန်းမျှ ဖွင့်လှစ်ပေးထား၏။ ဆေးခန်းတွင် လူနာငါးယောက်ခန့် တွေ့ရ၏။ ဆေးခန်းသို့စာရင်းပေးပြီး ကိုယ့်အလှည့်ရောက်ရန်

တစ်နာရီခန့် စောင့်ဆိုင်းရ၏။ ကိုအောင်စည် အလှည့်ရောက်
 သောအခါ ဆေးခန်းသို့မဝင်မီ လက်ဆေးရ၏။ ဖိနပ်ချွတ်၍
 ကျွတ်ကျွတ်အိတ်တွင် ထည့်ယူရ၏။ ကြွတ်ကြွတ်အိတ်သား
 လက်အိတ်ကို စွပ်ရ၏။ Mask ကို လုံခြုံစွာတပ်ရ၏။ Fever
 Clinic ၏ အဓိကလုပ်ဆောင်မှုမှာ လူနာထံမှ ကိုဗစ်ကူးစက်
 ရောဂါပိုးများ ဆရာဝန်၊ ဆရာမနှင့် အကူဝန်ထမ်းများထံ
 မကူးစေရန် အလွန်ကြီးကြပ်ဆောင်ရွက်သော အလုပ်ပင် ဖြစ်
 သည်။ လုံခြုံမှုသည်ပထမ ရောဂါကုရန်မှာ ဒုတိယဖြစ်နေသည်။

ဆရာဝန် ဆရာမများသည် ပလတ်စတစ်အကြည်ဖြင့်
 ကာထားသော အလုံပိတ်အခန်းထဲတွင် နေထိုင်ကြသည်။
 ပလတ်စတစ်အပေါက်ထဲမှ လူနာ၏ နဖူးကို သေနတ်ကဲ့သို့
 ချိန်ကာ အပူချိန်တိုင်း၏။ ကိုယ်ရေးအချက်အလက်များယူ၏။
 ဆရာဝန်သည် အခန်းထဲကပင် အပြင်က လူနာကိုမေးသည်။

“ဘာကြောင့် ဆေးခန်းလာပြတာလဲ”

“ဖျားလို့ပါ”

“ဘယ်လိုနေလဲ”

“ကိုယ်လက်တွေကိုက်ပြီး မောမောနေပါတယ်”

ဆက်မမေးတော့။ ဆေးပေးရန်သာ ဆေးစာအုပ်၌ ရေး
 နေတော့သည်။ ဆရာဝန်သည် အဖျားလူနာနှင့် အနီးကပ်
 ထိတွေ့ရမည်စိုးသဖြင့် ဆေးမထိုး။ ဆေးပေးရာတွင်လည်း
 ဆေးထုပ်အား ပလတ်စတစ်ပိုက်ထဲမှ အပြင်သို့ လျော့ချပေး
 ၏။ ရိုးရိုးအဖျားပျောက်ဆေးများသာ ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုအောင်စည်လည်း ဆေးခန်းမှပေးသော ဆေးများကို သောက်ခါ ရောဂါသက်သာနေသလိုလို ရှိနေ၏။ သို့သော်လည်း မအီမသာဖြစ်နေသဖြင့် ရောဂါမပျောက်သလိုလည်း ခံစားနေရပြန်သည်။ ထမင်းကို သုံးလေးလုပ်သာ စားနိုင်သည်။ လိမ္မော်သီး၊ ပန်းသီးများကိုသာ အားထားစားနေရသည်။ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်သည်ကား မရှိ။ အာခေါင်ကလည်း ခဏခဏခြောက်နေသည်။

ကိုအောင်စည်သည် ညအိပ်သောအခါ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်မပျော်ပေ။ အိပ်မက်တို့ဖြင့် ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်နေပြန်သည်။ အခြားလူတစ်ဦးက အာခေါင်တွေခြောက်၍ မောပန်းနေသည်ကို ကိုယ်က ဘေးမှမြင်နေရသည်ဟု အိမ်မက်မက်၏။ လန့်နိုးမှသာ အဲဒီအဖြစ်တွေ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေပါလားဟု သိလိုက်ရသည်။ အိမ်မက်သည် ခဏခဏ ဤသို့ တလွဲတွေမက်နေပြီး အိပ်ရေးမဝဖြစ်နေရ၏။ ထိုသို့ အခြားသူတစ်ဦး ဝေဒနာခံစားနေရသည့် အိပ်မက်မျိုး ခဏခဏမက်၏။ အိပ်ရေးမဝခြင်း၊ အစားအသောက်ပျက်ခြင်းများကြောင့် ကိုအောင်စည် အားယုတ်လာတော့သည်။ ကိုအောင်စည်၏ ခေါင်းများက အမြဲလိုလို မူးနောက်နောက်ဖြစ်နေ၏။ မောပန်းသော ရင်ဘတ်၊ ပူလောင်သော ရင်ညွန့်၊ ညောင်းညာနေသော ခြေလက်များဖြင့် ဝေဒနာအမျိုးမျိုးကို ခံစားကာ အိပ်ယာပေါ်တွင် လူးလိမ့်၍သာ သက်သာသလို နေနေရတော့သည်။

ကိုအောင်စည်သည် အိပ်ယာပေါ်တွင်နေလိုက်၊ ပက်လက် ကုလားထိုင်တွင် ထထိုင်လိုက်နှင့် ဝေဒနာများ အနည်းငယ် သက်သာသလို ရှိနေသော်လည်း လုံးလုံးမသက်သာသဖြင့် စိတ်ပျက်လာသည်။ မောပန်းခြင်းကို အမြန်ပျောက်ချင်လာ သည်။ ကိုအောင်စည်က သူတကယ်ပင် ကိုဗစ်ရောဂါ ဖြစ်နေ ပြီလား၊ မဖြစ်သေးဘူးလားကိုလည်း သဲသဲကွဲကွဲ သိချင်လာ၏။

မောပန်းနွမ်းနယ်၍ အားအင်ချို့နည်းလာသောကြောင့် အားဆေး သွင်းချင်လာ၏။ သို့သော်လည်း ကိုဗစ်ကာလဖြစ်သဖြင့် ဆေးခန်းများက ဆောင်ရွက်ပေးမည် မဟုတ်၍ အခက်အခဲ တွေ့နေရသည်။ ကိုအောင်စည်၏ လူနိုင်မိတ်ဆွေတစ်ဦး ဖွင့် ထားသော ဆေးခန်းအား သတိရသဖြင့် ဖုန်းဆက်၍ အခြေ အနေကို ပြောပြသည်။ အားဆေးသွင်းလိုကြောင်း တောင်းဆို ရာ လိုက်လျောသဖြင့် ထိုဆေးခန်းသို့ ကိုအောင်စည်သည် အားရဝမ်းသာ ချီတက်သွားတော့သည်။

ဆေးခန်းတွင် လူနာရှင်းနေ၏။ လူနာဆို၍ ကိုအောင်စည် တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိ၏။ ဆရာဝန်က ကိုအောင်စည်အား ကိုယ်အပူချိန်တိုင်းသည်။ ပထမတစ်ခါ မီတာတံဖြင့် ချိုင်းမှာ ညှပ်၍တိုင်းသည်။ ဒုတိယတစ်ခါ နဖူးကို သေနတ်လို အပူချိန် တိုင်းစက်ဖြင့်ချိန်၍ တိုင်းသည်။ နောက်ထပ် နဖူးကို အပူချိန် တိုင်းသည့် စက်အသစ်တစ်လုံးဖြင့် ထပ်မံတိုင်းပြန်သည်။ ထိုသို့သုံးခါတိုင်းကြည့်ရာ အဖျားကမရှိ။ သွေးပေါင်ချိန်တိုင်း ရာ နော်မယ်အတိုင်းဖြစ်နေသည်။ သို့နှင့် အကိုက်အခဲပျောက်

ဆေး၊ အသားဆေးတစ်လုံးထိုးကာ ဂလူးကိုနှင့် အကြောအားဆေး ရော၍သွင်းတော့သည်။ တစ်နာရီခန့် အကြောဆေးသွင်းရသည်။ အကြောအားဆေးသွင်းပြီး၍ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ဆေးအနံ့များပါသော ချွေးများ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် တားမရ ဆီးမရ ထွက်လာတော့သည်။ ထိုအခါ နှာခေါင်းမှ အနံ့များ ပြန်ရလာ၍ ကိုအောင်စည်လည်း ငါအနံ့ရသားပဲဟု ဝမ်းသာနေတော့သည်။

‘အနံ့မရလျှင် ကိုဗစ်ရောဂါဖြစ်တာ၊ အနံ့ရလျှင် ကိုဗစ်ရောဂါမရှိ’ ဆိုကာ ကိုအောင်စည်က ကိုယ့်အထင်နှင့်ကိုယ်သတ်မှတ်၍ ပျော်နေတော့သည်။ ကိုအောင်စည်က သူဖြစ်နေသည်မှာ ရိုးရိုးအဖျား ရာသီပြောင်းအဖျားဟု ထင်မှတ်လိုက်သည်။

သို့သော်လည်း ညအိပ်သောအခါ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်လို့မရသေး။ အားဆေးသွင်းထားခဲ့သော်လည်း လှုပ်ရှားတိုင်း မောသည်က မပျောက်။ အစာမစားနိုင် ခံတွင်းကား ပျက်နေ ဆဲဖြစ်၍ ကိုအောင်စည် စိတ်ဓာတ်အတော်ကျနေ၏။ Fever Clinic မှပေးထားသည့် ဆေးများကိုသာ သောက်နေ၏။ ထိုဆေးများသောက်ပြီး ခဏအကြာ ချွေးများထွက်လာသဖြင့် ပေါ့ပါးသွားသည့် သဘောတော့ရှိသည်ကို ခံစားရ၏။ လူတော့ လန်းဆန်းမှုမရှိသေး၍ မရွှင်မလန်း ဖြစ်နေရသည်။ သို့နှင့်တစ်ပတ်ပြည့်၍ Fever Clinic သို့ တစ်ခါပြန်ပြသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဆေးပြောင်းပေးသည်။

ညပိုင်းရောက်သောအခါ ရင်းနှီးသော နောက်ထပ်ဆရာ
 ဝန်တစ်ဦးထံသို့သွား၍ အားဆေးသွင်းရန် ကြံစည်ပြန်၏။
 ထိုဆရာဝန်က အားဆေးမသွင်းလိုကြောင်း၊ အားဆေးသွင်း
 ခြင်းသည် လူနာကစွန့်စားရသလို၊ ဆရာဝန်ကလည်း စွန့်စား
 ရတာဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြ၏။ မောနေသည်ဆိုသဖြင့် သူ့အနေ
 နှင့် ကိုဗစ်ရောဂါကူးစက်ခံထားရသည်ဟု ထင်ကြောင်း၊
 ယခုပင် အဆုတ်ကို ဓာတ်မှန်ရိုက်၊ သွေးစစ်စေလိုကြောင်း
 ပြောကာ ဆေးစာရေးပေးလိုက်၏။ ထိုညတွင်းချင်းပင်
 ဓာတ်မှန်ရိုက် သွေးစစ်ဆေးလိုက်သည်။

နောက်နေ့ နံနက် (၁၀) နာရီတွင် ဓာတ်မှန်အဖြေ၊
 သွေးအဖြေများရသဖြင့် ဆရာဝန်ထံသွားပြရာ ကိုဗစ်ရောဂါ
 ကူးစက်ဖွယ်တွေ့ရကြောင်း၊ နှာခေါင်းတို့ပတ်ယူ စစ်ဆေးရန်
 လမ်းညွှန်တော့သည်။

နှာခေါင်းတို့ပတ်ဖြင့် စစ်ဆေးရန်မှာ လွယ်ကူသောကိစ္စ
 မဟုတ်ပေ။ ပိုက်ဆံပေးနိုင်တိုင်း အစစ်ခံ၍ ရသည်မဟုတ်။
 အကြောင်းပြချက်ကောင်းကောင်း ရှိရ၏။ သင်္ဘောတက်မည့်
 သင်္ဘောသားဖြစ်ပါက သင်္ဘောသားအသင်းမှ စီစဉ်ဆောင်
 ရွက်ပေး၏။ အခမဲ့မဟုတ်။ တစ်ခါစစ်လျှင် ငွေနှစ်သိန်းကျပ်
 ပေးဆောင်ရ၏။ ယခုကိုအောင်စည်တွင် ကိုဗစ်ရောဂါရှိမရှိ
 နှာခေါင်းတို့ပတ်ယူ၍ စမ်းသပ်ရန်မှာ မည်သို့ဆောင်ရွက်ရ
 မည်ကို စဉ်းစားမရဖြစ်နေရသည်။ အခမဲ့စစ်ဆေးခံရန်မှာ
 နီးစပ်ရာ ကွာရန်တင်းစင်တာ (Quarantine Centre) သို့

သွားရောက်နေထိုင်ပေးရဦးမည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရပ်ကွက် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကို အကြံဉာဏ်တောင်းခံရတော့သည်။

ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးထံသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“အုပ်ကြီး ... အစ်ကို ဖျားပြီး နေမကောင်းလို့ ကိုဗစ် ရှိမရှိ နှာခေါင်းတို့ပတ် ယူချင်တယ်ကွာ”

ထိုအခါ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ကိုအောင်စည်အားမေး၏။

“အနံ့ရလား ... အကို”

“ရတယ်ဗျ ...”

“ဟာ ... ဒါဆိုခက်ပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ ...”

“အနံ့မရမှ ... နှာခေါင်းတို့ပတ်စစ်ပေးတာ ... ဗျ” ဟု ပြန်ရှင်းပြ၏။

ကိုအောင်စည်အတော်စိတ်ညစ်သွား၏။ ခေါင်းကုတ်ကာ အကြံအိုက်နေစဉ် အုပ်ကြီးကအကြံပေးလာ၏။

“ဒီလိုလုပ်ဗျာ ... အနံ့ရလည်း မရဘူးပြော ... ဟုတ်လား ... ကျွန်တော်မြို့နယ်ကို အနံ့မရတဲ့လူနာအဖြစ် နှာခေါင်းတို့ပတ်ယူဖို့ စာရင်းပေးလိုက်မယ်”

အုပ်ကြီး၏ကူညီမှုကြောင့် ကိုအောင်စည် အတော်ပျော် သွား၏။

“အနံ့ပျောက်တဲ့လူတွေက နှာခေါင်းတို့ပတ်ယူရန် ကွာရန်တင်းဝင်ရတယ် ... ဒါပေမယ့် ... ကိုအောင်စည်က တော့ အိမ်မှာပဲနေပါ စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့လာတော့မှ အစ်ကိုကို လာခေါ်မယ်နော် ...”

အုပ်ကြီးကပြောကာ ဖုန်းချသွားလေသည်။

ကိုအောင်စည်သည် အုပ်ကြီးအား မောင်မင်းကြီးသား ကိုဗစ်ရောဂါမှ ကင်းဝေး၍ အသက်ရှည်ပါစေကြောင်း ရင်ထဲမှ ဆုတောင်းလိုက်သည်။

ကိုအောင်စည်ကို ကွာရန်တင်းစင်တာသို့ ဘယ်နေ့လာ ခေါ်မလဲဆိုသည်ကို မသိသေး။ အနည်းဆုံးသုံးရက်လောက် ကြာမည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နှာခေါင်းတို့ပတ်ယူပြီးပါက ကိုဗစ်ရောဂါ ဖြစ်မဖြစ် အဖြူအမဲ သဲသဲကွဲကွဲသိမည်ဖြစ်သည်။ မဖြစ်ရင် ကုစရာမလို၊ ဖြစ်နေလျှင် ကိုဗစ်ရောဂါကို ပျောက်အောင်ကုရုံသာ ရှိတော့သည်။

“ဒီ ... ဒီ ... ဒီ”

အုပ်ကြီးထံမှ ဖုန်းဝင်လာ၏။

“အစ်ကို ... နေကောင်းလား”

“အေး ... ကောင်းတယ်ကွယ့်”

“သတိရလို့ ... မှာထားချင်လို့ပါ” ဟုပြောလာ၏။

“ပြော ... ပြောလေ”

“ခေါ်စစ်လို့ အနံ့ရလားမေးရင် ... အရင်နေ့ကတော့ အနံ့မရဘူး ... အခုတော့ ရသလိုလိုပဲလို့ ပြောနော် ...”

“ဟ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ... အုပ်ကြီးရ”

“ဒီလိုပါ အစ်ကို ... နှာခေါင်းတို့ပတ်ယူပြီး နက်ကတစ် (Negative) ဖြစ်နေလည်း ... အနံ့မရသေးဘူးဆိုရင် အိမ်ပြန် မလွှတ်ဘူး ... အဲ့ဒီအထဲကကျောင်းမှာပဲ ကိုအောင်စည် နေရမှာဗျ”

“ဟေ ...” ကိုအောင်စည်ခေါင်းစားသွား၏။

“ဒီလိုဗျာ ... နှာခေါင်းတို့ပတ်စစ်တာလည်း ရောဂါ မတွေ့ဘူး။ လူနာကလည်း အနံ့ပြန်မရသေးဘူးဆိုရင် သံသယ လူနာအဖြစ်ဆက်ထားမှာ ... ရောဂါလည်းမရှိဘူး ... အနံ့လည်း ရနေတယ်ဆိုရင်တော့ အိမ်ပြန်လွှတ်မှာ ...”

“ဪ ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ဘယ်နေရာမှာမှ မသေချာ မရေရာတဲ့ အနတ္တကြီးကရှိနေပါလား” ဟု ကိုအောင်စည်၏ စိတ်ထဲ၌ တရားသဘော ပွားများနေရတော့သည်။

ကိုအောင်စည်နှင့် ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးသည် အလွန် ခင်မင်သူများဖြစ်ကြ၏။ ရပ်ကွက်အုပ်ကြီးက ကိုအောင်စည် ထက်ငယ်၏။ ကိုအောင်စည်က စာရေးဆရာဖြစ်နေသဖြင့် အုပ်ကြီးနှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးများက ကိုအောင်စည်အား လေးစား ကြ၏။ ကိုအောင်စည်အား အလွန်ခင်မင်ကြ၏။ ကိုအောင်စည် ကိုလည်း အကူအညီပေးလိုကြ၏။ ကိုဗစ်ရောဂါမဖြစ်စေရန် ဆန္ဒများလည်း ရှိကြ၏။ ရောဂါဖြစ်လာပါကလည်း ကိုအောင်စည် စိတ်ဓာတ်ကျ၍ ဘုန်းဘုန်းမလဲစေရန် အားပေးစကားများကို လည်း ယခုကပင် ကြိုပြောပေးကြ၏။ ကိုအောင်စည် ကွာရန် တင်းစင်တာ၌ အနေဆင်းရဲစွာနေရမည်ကို မလိုလား။ အခြား သူများဆိုလျှင် အနံ့မရဟု ပြောလာပါက ချက်ချင်းပင် အ.ထ.က ကျောင်း ကွာရန်တင်းစင်တာသို့ ပို့လိုက်မည်ဖြစ်၏။ ထိုကျောင်း ၌ ဘယ်နေ့လာစစ်မှန်းမသိသော နှာခေါင်းတို့ပတ်ယူ စစ်ဆေး ပေးမည့် ဆရာမများကို အိပ်စောင့်ရုံသာရှိ၏။ အ.ထ.က

ကျောင်းတွင် နေရမည်မှာ ကိုယ့်အိမ်လောက်တော့ မကောင်း နိုင်။ အုပ်ကြီးအစီအစဉ်ဖြင့် ကိုအောင်စည်တစ်ယောက်သာ အိမ်မှာနေပြီး နှာခေါင်းတို့ပတ်ယူမည့်အဖွဲ့အား စောင့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ယနေ့ညတွင်လည်း ကိုအောင်စည်သည် ယခင်ညများက အတိုင်းလိုပင် ခေါင်းကမူးနောက်နေ၏။ အာခေါင်က ခြောက် ကပ်လျှက် မောပန်းသော ရင်ဘတ်၊ ပူလောင်သော ရင်ညွန့်၊ ညောင်းညာသောခြေလက်တို့ဖြင့် အိပ်ယာထဲ၌ လူးကာ လှိမ့်ကာ ညတစ်ညကို ပင်ပန်းစွာ ဖြတ်သန်းနေရသည်။

ယနေ့သည် ကိုအောင်စည် တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ အတော် အခံရဆိုးသော နေ့ဖြစ်၏။ ကိုအောင်စည်သည် ဘာ လုပ်လုပ် သေသေသပ်သပ်မရှိ၊ လေ့လေ့လာလာမရှိသူလည်း ဖြစ်၏။ သူတွေးချင်ရာတွေး၊ ငေးချင်တာငေးနေရလျှင် လောကကြီး၌ ပြည့်စုံပြီ ထင်ထားသူဖြစ်၏။ အခုလည်းကြည့် သူ့အိပ်ခန်း တံခါးလက်ကိုင်ကို အိမ်သားများက ကိုင်ဖွင့်ကာ သူ့အား စားစရာနှင့် ဆေးဝါးများ ပေးလေ့ရှိသဖြင့် အိမ်သားများအား အခန်းတံခါးလက်ကိုင်မှတစ်ဆင့် ရောဂါကူးစက်မည်ကို စိုးရိမ် နေ၏။ ထို့ကြောင့် တံခါးလက်ကိုင်များကို အရက်ပျံနှင့် ဆေးပေးထားရန် စိတ်ကူးရလာသည်။

အရက်ပျံဘူးသည် အတော်ကြီး၏။ ပက်ဖျန်းရန် ညှစ် ခလုတ်ပါ၏။ ခလုတ်ကို လက်ဖြင့်ညှစ်လိုက်ပါက နှုတ်သီး ခေါင်းမှ အရက်ပျံများ ပန်းထွက်လာ၏။ ပန်းထွက်လာသော

အရက်ပျံ့များသည် အတော်ပင် များများထွက်၏။ ထိုအရက် ပျံ့ဘူးကြီးသည် ကိုအောင်စည်အိပ်ခန်း၌ မကြာခဏ ပက်ဖျန်းသော အရက်ပျံ့ဘူးကြီးပင် ဖြစ်၏။ ကိုအောင်စည်ထံသို့ စားစရာပေးသူများ၊ ပန်းကန်များ၊ အဝတ်အစားများ သိမ်းဆည်းသူများ ဝတ်မပျက်လက်ဆေးနေသည့် အရက်ပျံ့ဘူးပင် ဖြစ်၏။

ကိုအောင်စည်သည် အရက်ပျံ့ဘူးအားယူ၍ တံခါးလက်ကိုင်ကိုချိန်ကာ ခလုတ်ကို အားပါးတရ နှိပ်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ကိုအောင်စည်ထင်သလို ဖြစ်မလာ။ အရက်ပျံ့ပန်းထွက်သည့် နှုတ်သီးသည် တံခါးလက်ကိုင်ဘက်သို့ မဟုတ်ဘဲ ကိုအောင်စည်ဘက်သို့ ရောက်နေသည်။ အရက်ပျံ့ဘူးအား ပြောင်းပြန်ကိုင်ထားပြီး နှိပ်လိုက်သဖြင့် အရက်ပျံ့များသည် ကိုအောင်စည်၏နှာခေါင်းအတွင်းသို့ အဆုံးအထိ ဝင်သွားလေတော့သည်။ ကိုအောင်စည်၏မျက်နှာ၊ မျက်စိများသို့ အရက်ပျံ့အများအပြား စိုရွဲသွား၏။ နှာခေါင်းပေါက်မှ ဝင်လာသော အရက်ပျံ့များသည် ပါးစပ်ထဲသို့ပါ အတော်များများ ဝင်သွားသည်။ ကိုအောင်စည်လည်း တစ်ခါမှ မကြံ့ဖူးသော မွန်ခြင်းမျိုးဖြင့်မွန်၍ အသက်ရှူပါရပ်သွားသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရသည်။ မျက်စိများလည်း စပ်သွား၏။ မျက်စိများကန်းများသွားပြီလားဟုပင် စိတ်ပူသွားရသေးသည်။ မျက်နှာမှာပေနေသော အရက်ပျံ့များကိုသုတ်ကာ၊ ရောဂါကြောင့်

မောဟိုက်လှလာသဖြင့် ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် နားနေရ၏။ နှာခေါင်းမွန်သည့် ဝေဒနာကား စပ်ဖြင်းဖြင်းဖြစ်၍ ကျန်နေ၏။ နှာခေါင်းနှင့်ပါးစပ်မှ ဝင်သွားသည့် အရက်ပျံများမှာ အာခေါင် အသက်ရှုလမ်းကြောင်းသို့ ရောက်သွားသဖြင့် လည်ချောင်း တစ်ခုလုံးလည်း စပ်နေ၏။ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးလည်း အောင့်နေ၏။ နှာခေါင်းမှ အရက်ပျံများ ညှစ်ထုတ်ကြည့်ရာ နှာခေါင်း အတွင်း၌ ပူလောင်သောဝေဒနာသာ ခံစားနေရ၏။ ဘာမှ ထွက်မလာ။ အခံရခိုးလှသည်။ ကိုအောင်စည်၏ နှာခေါင်းနှင့် လည်ချောင်းတစ်ခုလုံး ပူစပ်နေပြီး ရင်ထဲ၌မောဟိုက်ခြင်း ဝေဒနာကို ခံစားနေရတော့သည်။

“အင်း ... ကိုဗစ်ရောဂါပိုးရှိရင်လည်း ယခုလောက်ဆို ဒီကိုဗစ်ပိုးတွေ သေလောက်ပြီ” ဟု ကိုအောင်စည် ကြံဖန် ဝမ်းသာနေရတော့သည်။

ပေါ့စတစ် ကိုအောင်စည်

၂၀၂၀-ပြည့်နှစ်၊ နိုဝင်ဘာ (၂၆)ရက် နံနက် (၉)နာရီ
ကိုအောင်စည်ကိုခေါ်ရန် လူနာတင်ကားတစ်စီး သူ၏အိမ်ရှေ့
သို့ ရောက်လာသည်။ အုပ်ကြီးလည်း ပါလာ၏။

“အစ်ကိုရေ ... အစ်ကိုရေ”

အုပ်ကြီးက လမ်းမှနေ၍ ကိုအောင်စည်ကို အသိပေးခေါ်
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ခဏစောင့်... လာမယ်ဟေ့”

ကိုအောင်စည်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ကိုအောင်စည်
သည် ကွာရန်တင်းစင်တာသို့သွားရန် ယူစရာများကို အိတ်ထဲ
သို့ ထည့်နေတော့သည်။

ပေါ့စတစ် ဖြစ်ပါက ကိုဗစ်ရောဂါကုသရေး ဆေးရုံသို့
သွားရမည်ကိုသိသဖြင့် ကိုအောင်စည်က လိုအပ်သော ပစ္စည်း
များ ပြည့်ပြည့်စုံစုံပါရန် အဝတ်အစားအိတ်ကို ကမန်းကတန်း
စီစဉ်ရသည်။ သောက်စရာ ဆေးတွေယူရသည်။ တပ်ရန်
မက်စ်၊ လက်သန့်ဆေးရည်ဘူး၊ ခြင်ထောင်၊ စောင်မှအစ
ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ယူရသည်။

ပေါ့စတစ်ဖြစ်ပါက ခေါ်ရာ ကိုဗစ်ရောဂါကုသရေး ဆေးရုံသို့ လိုက်သွားရမည်။ နက်ကတစ်ဖြစ်ပါက ထို အ·ထ·ကကျောင်း ကွာရန်တင်းစင်တာ၌ အနည်းဆုံး တစ်ပတ်ခန့် နေထိုင်ရဦးမည်ဟု သိထားရသည်။

ကိုအောင်စည်သည် ကိုဗစ်အတွေ့အကြုံမရှိသော်လည်း ဘယ်နေ့ပြန်ရမှန်းမသိ၊ ခဏပါဟုလာခေါ်ကာ နှစ်များစွာ ထောင်ထဲပို့ထားသော အတွေ့အကြုံတော့ ရှိပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လိုအပ်သမျှပစ္စည်း မကျန်စေရန် ပြင်ဆင်ယူဆောင် သည့် အလုပ်ကား သူ့အတွက် အဆန်းတော့မဟုတ်တော့ချေ။ ယခင်စစ်အစိုးရလက်ထက်တွင် ကိုအောင်စည်တို့လို နိုင်ငံ ရေးသမားများအား ဘယ်ကိုခေါ်မှန်းမသိ၊ ဘယ်တော့ပြန်လွှတ် မှန်းမသိသော ပုဒ်မ ၅(ည)ခရီးရှည်များကို ထွက်ခဲ့ဖူးသူ ပင် ဖြစ်သည်။

ကိုအောင်စည်သည် လူနာတင်ကားပေါ်သို့ ရောက်သည် နှင့် လေ့လာအကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရာ ကိုအောင်စည်အရင် လူနာတင်ကားပေါ်သို့ ရောက်နေသော အဘွားကြီးတစ် ယောက်နှင့် မိန်းမပျိုတစ်ဦးကိုတွေ့ရသည်။ ကိုအောင်စည် သည် ကားတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်နှင့် လူနာတင်ကားသည် ရပ်ကွက်အတွင်းမှ ကားလမ်းမကြီးပေါ်သို့ စတင်ထွက်ခွာ သွားတော့သည်။ လူနာတင်ကား၏ အဆက်မပြတ်အော်နေ သည့် အသံကြောင့် လမ်းသွားသူများက လမ်းဘေးသို့ ဖယ်ပေး ကြ၏။ ဆိုက်ကားနှင့် ကားများက အရှိန်လျှော့၍ လမ်းဘေး သို့ ကပ်ပေးကြသည်ကိုလည်း ကားပေါ်မှမြင်နေရသည်။

လူနာတင်ကားသည် တခြားရပ်ကွက်တစ်ခုသို့ ဝင်လိုက်သည်ကို သိလိုက်ရ၏။

လူနာတင်ကားအော်သံကြောင့် ရပ်ကွက်တွင်နေသူများ အိမ်အပြင်သို့ ထွက်ကြည့်နေကြသည်။ အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့မှာ များပြားလှသော လူအုပ်ကြီးရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လူနာတင်ကားသည် ထိုလူအုပ်ကြီးဘေးတွင် ရပ်လိုက်သည်။

“ဘာလို့ လိုက်ရမှာလဲဗျာ ...” အသံကုန်ဟစ်အော်နေသော လူတစ်ယောက်အား ရပ်ကွက်လူကြီးများဟု ထင်ရသောလူများက ဝိုင်းချုပ်ထားကြသည်။ ထိုသူအား ကိုအောင်စည် တို့စီးလာသော လူနာတင်ကားပေါ်သို့ အတင်းတွန်းတင်နေကြသည်။ ထိုသူသည် ကားပေါ်သို့ မတက်ဘဲ ရုန်းကန်နေသည်။

“ဘာလို့ ... မတရားတွန်းပို့နေကြတာလဲဗျာ ... ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲဗျာ ...”

ကားပေါ်သို့ ချုပ်နှောင်တွန်းပို့ခံရသူက ဆက်အော်နေသည်။

“ခင်ဗျား ... ဒီအိမ်က ထွက်လာတာလေဗျာ ... အားလုံးမြင်တယ် ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲဗျာ ...”

ထိုသူက ဘုဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီအိမ်နဲ့ပတ်သက်ရင် လူတိုင်း ကွာရန်တင်းဝင်ရမယ်၊ ဆေးစစ်ရမယ်ဗျာ ...”

“ဘာဆိုလဲ ... ကျုပ်က ကျုပ်ရဲ့အဝတ်ထုပ်ကျန်ခဲ့လို့ ခံစားလာယူတာပဲလေဗျာ ... ဒီအိမ်မှာ နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“မရဘူးဗျာ ... စကားရှည်မနေနဲ့ ... ကားပေါ်တက် ... လိုက်သွား”

ရပ်ကွက်လူကြီးများက ထိုသူအား အတင်းခိုင်းဝန်းချုပ် နောင်ကာ ကားပေါ်သို့ တွန်းတင်၍ ကားတံခါးဆွဲပိတ်လိုက် တော့သည်။

ဖြစ်ပုံမှာ ထိုသူသည် အိမ်သားတစ်ဦးတွင် ကိုဗစ်ရောဂါ ပိုး တွေ့ရှိသဖြင့် တစ်အိမ်သားလုံး ကွာရန်တင်းစင်တာသို့ သွား၍နေရသော အိမ်ရှင်၏ ဦးလေးတော်သူ ဖြစ်သည်။ အိမ်တံခါးပိတ်၍ အန္တရာယ်စုံအဖြစ် ကြီးအနီ တားထားသော အိမ်အတွင်းသို့ဝင်၍ သူအလည်လာစဉ်က ကျန်ခဲ့သော သူ၏ အဝတ်ထုပ်ကို ဝင်ယူရာ ရပ်ကွက်နေသူများက သိရှိသွားပြီး၊ ကိုဗစ်ရောဂါဖြစ်သည့်အိမ်နှင့် ဆက်စပ်မှုရှိသူဟုဆိုကာ ကွာ ရန်တင်းစင်တာသို့ ပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသူသည် မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ သူ့ကို ကားပေါ်သို့ အတင်းတွန်းတင်သူများအား ကားပေါ်တွင် တစ်လမ်းလုံး ဆဲဆိုနေတော့သည်။

မကြာသောအချိန်ပိုင်းမှပင် ကိုအောင်စည် တို့စီးလာသော လူနာတင်ကားသည် ကွာရန်တင်းစင်တာ အ·ထ·ကကျောင်း ဝင်းသို့ ဆိုက်ကပ်ရောက်လာတော့သည်။ ကိုအောင်စည်တို့ သည် ကားပေါ်မှဆင်းကြ၏။ လက်ကိုင်ဟွန်းကိုင်ထားသော

အပြာရောင်PPE ဝတ်စုံ လုံခြုံစွာဝတ်ဆင်ထားသည့် ဘော်လန် ဒီယာ (Volunteer) စေတနာ့ဝန်ထမ်း လုပ်အားပေးရှေ့တွင် သတင်းပို့ရ၏။ ထိုဘော်လန်ဒီယာက ရောက်ရှိလာသော လူများအား နာမည်နှင့် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးကာ ယောက်ျား၊ မိန်းမ သီးခြားအခန်းများသို့ ခွဲ၍နေစေ၏။

ကိုအောင်စည်သည် သူနေရမည့် စာသင်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ စာသင်ခန်းထဲ၌ လူ (၁၀) ယောက်ခန့်ကို တွေ့ရသည်။ စာရေးခုံရှည်နှစ်ခုကို ပူးထားပြီး အိပ်ယာကုတင် အဖြစ် အသုံးပြုကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ထိုစာသင်ခုံ နှစ်ခု ပူးလိုက်သဖြင့် လေးပေခန့်မြင့်သည့် ကုတင်တစ်လုံး ဖြစ်လာ၏။ စာသင်ခုံပေါ်တွင် ဖုန်းများ အလိမ့်လိမ့်တက်နေ၏။ ကြမ်းပြင်သမံတလင်းသည်လည်း ဖုန်းနှင့်အမှိုက်များ ပြန့်ကြဲ နေ၏။ ဖုန်းနှင့်အမှိုက်များကိုလှဲလိုသော်လည်း တံမြက်စည်းက ရှာမတွေ့။ ကိုအောင်စည် အရာရာကို လစ်လျူရှုကာ သူအိပ် ရမည့် စာရေးခုံနှစ်လုံး ပူးထားသော ကုတင်ကိုပင် ဖုန်ခါပြီး အခင်းခင်းကာ သက်သက်သာသာဖြစ်ရန် လဲနေတော့သည်။

လူနာတင်ကားပေါ်တွင် အတူပါလာသော ဒေါသထွက် နေသည့် လူကြီးသည်လည်း အခန်းတွင်းသို့ ရောက်လာသည်။ သူသည် ဒေါသစိတ်မပြေသေး၍ ရပ်ကွက်လူကြီးများကို ဆဲဆိုမြဲ ဆဲဆိုနေ၏။ လူတစ်ယောက်သည် အခန်းအတွင်း၌ ခေါက်တုံ့ခေါက် ပြန်လမ်းလျှောက်နေ၏။ လူအများစုက သူတို့၏ အိပ်ရာကုတင်ပေါ်တွင် လဲနေကြသည်။ ကိုအောင်

စည်သည် အခန်းတွင် သူ့အရင်ရောက်နေသူတစ်ဦးအား စပ်စု
မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဒီကို ဘယ်နေ့က ရောက်တာလဲဗျ”

“တစ်ပတ်ရှိပြီဗျာ ... ကျွန်တော်က နက်ကတစ်
(Negative) ဆိုတော့ ဒီမှာတစ်ပတ် ထပ်နေပေးရတာဗျ။
ထပ်စစ်လို့ နက်ကတစ် (Negative) ဖြစ်တော့မှ အိမ်ပြန်ရ
မှာ”

ဟု စိတ်ပျက်သောအသံဖြင့် ပြော၏။

နောက်တစ်ဦးက မမေးဘဲ စိတ်ပျက်နေသောအသံဖြင့်
ဝင်ပြော၏။

“ကျွန်တော်က (၃) ရက်ရှိပြီ၊ နှာခေါင်းတို့ဖက်စစ်ဖို့
စောင့်နေရတာဗျာ ... ဒီနေ့တော့ စစ်မယ်လို့ ပြောတာပဲ”

ကိုအောင်စည်၏ ကုတင်တစ်ခုကျော်၌ လူတစ်ယောက်
သည် တုန်ရီလျက် ကွေးကွေးလေးလဲနေသည်ကို တွေ့ရ၏။
လူကလည်း ပိန်ချုံးနေ၏။ အားပြတ်နေသော သဘောရှိ၏။
ခဏအကြာတွင် စာသင်ခုံပေါ်တွင်လဲနေသော ထိုသူသည်
“ဘုန်း ...” ဆို အောက်တမံတလင်းသို့ ပြုတ်ကျသွားလေ
တော့သည်။ ပြုတ်ကျသွားသော သံမံတလင်းပေါ်တွင်လည်း
လက်နှင့် ခြေထောက်ကွေးကာ တုန်ရင်လျက် တဟင်းဟင်း
ညည်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကိုအောင်စည်သည် ထိုသူကို
ကြည့်ကာ အတော်လန့်သွား၏။ အခန်းတွင်း၌ ခေါက်တုန်

ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသော လူက ဘော်လန်ဒီယာများကို လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ... ကောင်တွေ လာကြဦးဟ ... ဒီမှာလဲနေပြီ”

ဘော်လန်ဒီယာများ ပြေးလာကြ၏။ ထိုသူအား ကူမကြ၏။ ကုတင်ပေါ်ပြန်တင်ဖို့ ကြိုးစားကြ၏။ ထိုအခါကိုအောင်စည်က မနေနိုင်တော့။

“ကုတင်ပေါ်တော့ ပြန်မတင်ပါနဲ့ဗျာ ...၊ မတော်လို့ ပြန်ပြုတ်ကျရင် အကျမကောင်းလို့ကတော့ တမံတလင်းနဲ့ ခေါင်းဆောင့်ပြီး သေမှာနော် ...”ဟု တားလိုက်ရသည်။

“ဆရာဝန်ခေါ်ရမယ် ထင်တယ်”

ဘော်လန်ဒီယာတစ်ယောက်က ပြောရာ အခန်းတွင်းမှ လူတစ်ယောက်က ဘော်လန်ဒီယာများကို ဝင်ပြောသည်။

“ဆရာဝန်မခေါ်နဲ့ဟ ... ဒီကောင် အရက်တောင်းနေတာ ... အရက်မသောက်ရလို့ အခုလိုဖြစ်နေတာ အရက်သာ ဝယ်တိုက်လိုက် ...”

ဘော်လန်ဒီယာတချို့က အရက်ပြေးဝယ်ကြ၏။ မကြာမီ အရက်ပုလင်းပြားလေး တစ်လုံးပါလာကာ ထိုသူ့လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ ထိုသူလည်း အရက်ကို ဘာမှမရောဘဲ သောက်နေတော့သည်။ ခဏကြာသော် ထိုအရက်သမားသည် ရွင်ရွင်လန်းလန်း ဖြစ်လာတော့၏။

အခန်းထဲ၌ လမ်းလျှောက်နေသူက ကိုအောင်စည်အား ပြောသည်။

“ဒီလူရဲ့မိန်းမက ပေါ့စတစ်ဖြစ်တာဗျ၊ အဲဒီအမျိုးသမီးက ပေါ့စတစ်အခန်းမှာ နေနေရတယ်၊ ဒီလူနဲ့ သူ့ကလေးနှစ်ယောက်က နက်ကတစ်၊ ဒါကြောင့် ဒီလူနဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်က ဒီအ. ထ. က ကျောင်းမှာ တစ်ပတ်ထပ်နေရမှာ၊ ကွာရန်တင်းစင်တာဆိုတော့ အရက်မရဘူးပေါ့၊ ဒီတော့ အခုလိုအရက်နာကျတာဗျ”

“အော် ... အရက်မသောက်ရလို့ကိုး”

ကိုအောင်စည်သည် အခန်းရှေ့တွင်ဆော့နေသော ကလေးနှစ်ယောက်အား သတိပြုမိသည်။ ကလေးနှစ်ယောက်အား ပါလာသောမုန့်များ ပေးလိုက်၏။ ကလေးများကား ပျော်နေတော့သည်။

ကိုအောင်စည်၏ ခုတင်ဘေးရှိလူက ကိုအောင်စည်အား သတိပေး စကားပြော၏။

“ညဘက်ဆို ခြင်ကိုက်တယ်ဗျ၊ ခြင်တွေက ဖွဲကို ဆုတ်ပတ်လိုက်သလိုပဲ များမှများ”

ထိုသူ၏ ကြောက်စရာ ခြင်ဋီကာအား အောင်စည်လန့်သွားရ၏။ ထိုသူက မေးလည်းမေးသေးသည်။

“ခြင်ထောင်ပါလား ဆရာ”

“ပါ ... ပါတယ်”

“ခြင်ဆေးခွေရောပါလား”

“ခြင်ဆေးခွေတော့ မပါဘူး”

“ဒါဆိုဝယ်ထားဦးနော် ...”ဟု သတိပေးသည်။

ကိုအောင်စည်သည် လက်ဆေးချင်၍ ဘေစင်မှရေဘားအား ဖွင့်ရာ၊ ရေမလာ။ ကိုအောင်စည် ရေဘားဖွင့်သည်ကို ကြည့်၍ ထိုသူကပင် ပြောပြန်၏။

“ဒီလိုပါပဲဗျာ ... လက်ဆေးဖို့တောင် ရေမရှိဘူးဗျ”

ထို့နောက် ထိုသူကပင် အဆောင်ရှေ့တွင် ရေချိုးရန် ဗွီနိုင်စများဖြင့် ကာထားသောနေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးကာ စိတ်ပျက်သောအသံဖြင့် ပြောပြန်၏။

“အဲ့ဒါ ... ပေါ့စတစ်လူနာတွေ ရေချိုးဖို့လုပ်ထားတာဗျ။ ကျုပ်တို့လို နက်ကတစ်တွေအတွက် သီးခြားရေချိုးဖို့ ရေကန် မရှိတော့ အဲ့ဒီရေချိုးကန်မှာပဲ ဝင်ချိုးနေရတာ ... မခက်လား”

ပြတင်းပေါက်မှ ကျောင်းဆောင်ဘေးသို့ ကြည့်လိုက်ရာ မြက်ချုံများပေါက်နေ၏။ လူနာများ၏ Mask အဟောင်းများ လွင့်ပစ်ထားသည်မှာ အတော်များ၏။ ရေသန့်ဘူးအဟောင်းများကတော့ များလွန်းလို့ မြင်မကောင်း၊ စက္ကူအမှိုက်များ၊ ကြွတ်ကြွတ်အိတ်အမှိုက်များ၊ အစားအစာထည့်သော ဖော့ဘူးများဖြင့် ဝေဆာနေတော့သည်။ အမှိုက်ပုံထဲရှိ အဆောင်၌ နေရသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။ ဒီတော့လည်း ခြင်ကိုက်သည်မှာ အဆန်းမဟုတ်တော့။

ကိုအောင်စည်သည် ဖြစ်ချင်တာဖြစ်တော့ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်၏။ နိုင်ငံရေးအမှုဖြင့် ထောင်ကျစဉ်က သမံတလင်း၌ ချိုးအင်တံဘေးတွင်အိပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထမင်းစားပန်းကန်ဖြင့် တစ်နေ့ရေငါးခွက်သာ ချိုးခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံ

လည်း ရထားပြီဖြစ်သည်။ ကိုအောင်စည်သည် ဒီလောက် တော့ ဂရုမစိုက်နိုင်၊ အရေးမလုပ်နိုင်တော့။

“ကိုအောင်စည် ... ကိုအောင်စည်”

လက်ကိုင်ဟွန်းသံဖြင့် နာမည်ခေါ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ထောင်ထဲက အတိုင်းပင် ကိုအောင်စည်က

“ရှိ ...” ဟု ပြန်ထူးပေးလိုက်၏။

“အပြင်ထွက်ပါ ... အဆောင်ရှေ့မှာ တန်းစီပါ”

လက်ကိုင်ဟွန်းဖြင့် အဝေးမှလှမ်းပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုအောင်စည် သိလိုက်၏။ နှာခေါင်းတို့ပတ် ယူတော့မည်။ အခြားသူများ၏ နာမည်များကို ဆက်ခေါ်နေသော လက်ကိုင် ဟွန်း၏ အသံကို အဆက်မပြတ်ကြားနေရ၏။ ကိုအောင်စည် နှာခေါင်းတို့ပတ် ယူရမည့်နေရာ၌ တန်းစီလိုက်သည်။ အတန်း ၏ ရှေ့ဆုံးတွင် အဘွားကြီးတစ်ဦးရှိ၏။ အဖွားကြီး၏ နောက်တွင် ငါးနှစ်အရွယ် ယောက်ျားလေးတစ်ဦးနှင့် ကလေး ၏ အမေရှိသည်။ ကလေးအမေ၏နောက်တွင် မိန်းမပျိုတစ်ဦး ရှိသည်။ ထို့နောက်မှ ကိုအောင်စည်က တန်းစီနေသည်။ ကိုအောင်စည်၏ နောက်၌ လူနာတင်ကားပေါ်သို့ အမေ့ အတင်ခံရသော လူကြီးရှိသည်ကို သတိပြုမိသည်။

ရှေ့ဦးစွာ ရှေ့ဆုံးမှအဖွားကြီးအား လက်တန်းပါသည့် ပလက်စတစ်ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ခိုင်းပြီး၊ ဦးခေါင်းကိုနောက်သို့ လှန်ခိုင်းထား၏။ PPE ဝတ်စုံဝတ်ထားသော သူနာပြုဆရာမ

က အဖွားကြီး၏ နှာခေါင်းထဲသို့ ပလပ်စတစ် နှာမွှေတံအား ထည့်ကာ မွှေတော့သည်။ အဖွားကြီးသည် ပထမတွင် နှာသည့် ဝေဒနာကို တင်းခံထားပုံရသည်။ ကြာလာသောအခါ အတော်ပင် မသက်မသာ ခံစားရပုံပေါက်လာ၏။ အဖွားကြီးသည် ဝေဒနာကို မခံစားနိုင်တော့၍ ခေါင်းရမ်းလာကာ နှာခေါင်းတို့ ပတ်ယူနေသော ဆရာမ၏လက်အား ဆွဲချွတ်တော့သည်။

“မလုပ်နဲ့ ... အဲလို မလုပ်နဲ့လေ”

ကျန် PPE ဝတ်စုံဝတ်ထားသော ဆရာမများ၏ ဟန့်တားသော အသံများလည်း ဆူညံသွားတော့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှလူများလည်း စိတ်ဝင်စားကြသဖြင့် ဝိုင်းလာကြည့်ကြသည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ လူမစုကြနဲ့လေဗျာ ...”

လက်ကိုင်ဟွန်းဖြင့် အော်ပြောဟန့်တားနေရတော့သည်။

အဖွားကြီးကိုလည်း ချုပ်ထားကြရ၊ လူများဝိုင်းမလာကြရန်လည်း တားဆီးကြနှင့် အတော်ပင် ရုတ်ရုတ်သည်းသည်း ဖြစ်သွားသည်။

နှာခေါင်းတို့ပတ်ယူရန် နောက်တစ်ဦးမှာ ငါးနှစ်အရွယ် ကလေးအလှည့်ဖြစ်သည်။ ကလေးငယ်သည် အဖွားကြီး မချိုမဆန့်ခံရသောအဖြစ်ကို မြင်ထားသဖြင့် ထိုင်ခုံတွင်ထိုင်ခိုင်းရာ မထိုင်ရဲတော့။ သူ့အမေအား တွယ်ဖက်ထားသည်။ မျက်ရည်များလည်း အလိုလိုကျလာတော့သည်။

“အမေ ... အမေ” ဟု အော်ဟစ်ငိုနေတော့သည်။

ကလေးငယ်သည် ငိုလျှက် ဆရာမများခေါ်ရာ မလိုက်ဘဲ သူ၏အမေအား အတင်းဆွဲ၍ ထားသည်။ ဆရာမများက ကလေးငယ်အား ဝိုင်းချုပ်၍ ခုံပေါ်တွင် ထိုင်ခိုင်းထားသည်။ ကလေး၏ဦးခေါင်း၊ လက်များကို သူနာပြု ဆရာမများက ချုပ်ထားကြသည်။ ကလေးငယ်မှာ 'အမေ ... အမေ' ဟု တ၍ အော်ငိုလျှက်ရှိ၏။ ဆရာမက နှာခေါင်းတို့ပတ်ယူမည့် ကော်ချောင်းလေးအား ကလေးငယ်၏ နှာခေါင်းအတွင်းသို့ ထည့်လိုက်သည်နှင့် ကလေးငယ်၏အသံသည် ကမ္ဘာပျက်သကဲ့သို့ အသံနက်ကြီး ထွက်လာကာ တစ်လောကလုံး ဆူညံသွားလေတော့သည်။ ကလေးငယ်၏ ဆူညံသော အသံကြောင့် ဘေးမှလူများ ရှေ့သို့တိုးလာကြပြန်သည်။

“ဝေးဝေးနေကြပါဗျာ ... ဒီနားကို မလာကြပါနဲ့”

လက်ကိုင်ဟွန်းဖြင့်အော်၍ လူစုခွဲရပြန်သည်။

ကလေးငယ်အလှည့်ပြီးသဖြင့် မိန်းမပျိုကလေး အလှည့်သို့ရောက်လာ၏။ သူမ၏မျက်နှာသည်လည်း အတော်ပင် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသည့်သဘော တွေ့ရသည်။ သူနာပြုဆရာမသည် နှာခေါင်းတို့ပတ်ယူမည့် ကော်တံလေးအား သူမ၏ နှာခေါင်းအတွင်းသို့ထိုးလိုက်ရာ ကလေးမ၏တစ်ကိုယ်လုံး တွန့်လှုပ်သွား၏။ ထိုမိန်းမပျိုလေးအား စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေသော ကိုအောင်စည်သည်လည်း သူ၏နှာခေါင်းထဲတွင်လည်း နာသလိုလို ဖြစ်လာရသည်။

မိန်းမပျိုလေး အလှည့်ပြီးသွား၍ ကိုအောင်စည်၏ အလှည့်သို့ ရောက်လာချေပြီ။ ကိုအောင်စည်သည် အနည်းငယ်တော့ လန့်သလိုလိုရှိ၏။ သို့သော်လည်း ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍ မကြောက်သလို ဟန်ကိုယ့်ဖို့နေရ၏။ ကြောက်စိတ်ကို ထုတ်ပစ်ရ၏။ ရင်ကိုကော့ကာ အားမွေး၍ ထိုင်ခုံရှိရာသို့ ချီတက်သွားလေတော့သည်။ ကိုအောင်စည် ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်ပြီးသည်နှင့် သူနာပြုဆရာမလေးနှစ်ဦးသည် ကိုအောင်စည်၏ အနားသို့ ကပ်လာသည်။ အနားရှိ သူနာပြု ဆရာမလေးနှစ်ဦးတွင် မည်သူကရပ်ချောသလဲဟု ကိုအောင်စည်က အကဲခတ်ရာ သူတို့အားလုံးသည် အတူတူပင် ဖြစ်နေ၏။ အားလုံးပင် PPE ဝတ်စုံဝတ်ထားသည်။ မျက်စိလေးသာ ဖော်ထားသော အဖြူရောင်ဝတ်စုံ ဖြစ်သည်။ မျက်နှာပေါ်တွင် မျက်နှာအုပ် ပလက်စတစ်အကြည် (Face Shield) ထပ်အုပ်ထား ၏။ သူတို့၏ PPE ဝတ်စုံသည် သာမန်ဘော်လန် ဒီယာများ ဝတ်သည့် ဝတ်စုံမျိုးမဟုတ်။ အဖြူရောင်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီတစ်ဆက်တည်းဖြစ်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး လေတိုးပေါက်မရှိသော ဝတ်စုံဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာမနှစ်ဦးအား ဘယ်သူကပိုလှသည်ဟု အကဲခတ်၍မရ။ အားလုံးသည် အတူတူပင်ဖြစ်နေကြသည်ဟု ဆိုရခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုအောင်စည်သည် အလိုက်သိစွာ ဦးခေါင်းကို နောက်သို့လှန်ပေးထားလိုက်သည်။ ညာဘက်နှာခေါင်းပေါက်ထဲသို့ နှာခေါင်းတို့ပတ်တံ ဝင်လာသည်ကို သတိပြုမိ၏။ နှာခေါင်း

တို့ပတ်တံအား နှာခေါင်းအဆုံးထိ ထိုး၍ မွှေခြင်းဖြစ်သည်။ လှည့်မွှေနေသည်မှာလည်း ပြေးပြေးမဟုတ်။ တစ်ကောင် မော်တာ အပတ်ရည်လောက်နီးနီး လှည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အပတ်ရည်များသဖြင့် ခဏသာ လှည့်သည်ဟု မထင်လိုက်စေလို။ တစ်မိနစ်ခန့် ကြာ၏။ ကိုအောင်စည်သည် အောင့်ခံထားရသဖြင့် မြန်မြန်ပြီးစေချင်လှပြီ။ ပြီးနိုးပြီးနိုးဖြင့် အတော်ကြာကြာ သည်းညည်းခံနေရ၏။ လှည့်မွှေခြင်းကြာလာသောအခါ နှာခေါင်းအတွင်းသားများ အတော်ပင်ပူလာ၏။ ချောဆီနှပ်ချေးရည်တို့သည် အခုမှ ဘယ်ဆီထွက်ပြေးကြသည် မသိ။ အတော်ပင် အခံရခက်လှသည်။ နှာခေါင်းသည် နေမထီထိုင်မသာ ပူလာမှ ကျေးဇူးရှင်ဆရာမက နှာခေါင်းတို့ပတ်တံအား အပြင်သို့ထုတ်ကာ သနားညှာတာလိုက်မှသာ ကိုအောင်စည်ဝမ်းသာလုံးဆို့ရတော့သည်။ နှာခေါင်းပူနေသည်မှာ တော်တော်နှင့်မပျောက်။ ဝေဒနာက ဆိုးနေသဖြင့် သူ့နာပြုဆရာမလေးများကိုလည်း လှည့်မကြည့်တော့။

ကိုအောင်စည်ပြီးသော် ... လူနာတင်ကားပေါ်သို့ အတင်းဆွဲတင်ခံရသော လူကြီးအလှည့်ဖြစ်သည်။ ကိုအောင်စည်သည် နှာခေါင်းပေါက်အတွင်း ပူလောင်နေသဖြင့် ထိုလူကြီးဘယ်လိုဆက်၍ ပေါက်ကွဲဦးမည်ဆိုသည်ကို မစပ်စုနိုင်တော့ပေ။ အခန်းသို့ပြန်ကာ အိပ်ယာ၌သာလှဲ၍ ဝေဒနာခံစားနေရတော့သည်။

နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ လက်ကိုင်ဟွန်းဖြင့် လူနာ နာမည်များခေါ်နေသံကို ကြားရပြန်၏။ အသံလာရာသို့ ကိုယ့် အမည်ပါမပါ ကိုအောင်စည် နားစွန့်ထားရသည်။

“ကိုအောင်စည် ... ကိုအောင်စည်”

အမည်ခေါ်သည့် လက်ကိုင်ဟွန်းသံ ထွက်ပေါ်လာ သည်။ နှာခေါင်းပူနေသည်မှာ အနည်းငယ်သက်သာခါစ ရှိသေးသည် ဘာများ ထပ်လုပ်ဦးမည်လဲဟု ကိုအောင်စည် စိတ်ပူသွားသည်။ သူ့အား ခေါ်သံကြားသဖြင့် ကိုအောင်စည် က ထောင်ထဲကအတိုင်းပင် “ရှိ”ဟု အသံပြုလိုက်လေ သည်။

ကိုအောင်စည်၏ “ရှိ”ဟူသော အသံအဆုံး၌ လက် ကိုင်ဟွန်းသံ ထွက်လာပြန်၏။

“အထုပ်အပိုးတွေယူပြီး ... အပြင်ကိုထွက်ခဲ့ပါ”

ထို့နောက် ကိုအောင်စည်လည်း အိပ်ယာသိမ်း၊ ယူလာ သော အဝတ်အိတ်အား သေသေချာချာထုတ်ပိုး၍ အပြင်သို့ ထွက်ရန် ဟန်ပြင်ရတော့၏။ ဒီတော့မှ ကိုအောင်စည်သည် ပေါ့စတစ်ကံစမ်းမဲ ပေါက်သည်ကို သိလိုက်ရတော့သည်။

ဘယ်သူက ပေါ့စတစ်၊ ဘယ်သူက နတ်ဂတစ် ခွဲခြား မပြော။ လက်ကိုင်ဟွန်းဖြင့် အမည်အခေါ်ခံရသော လူများ သည် ပေါ့စတစ် (Positive) ရောဂါရှိသူများဖြစ်သည်ဟု မှတ်ရခြင်း ဖြစ်၏။ အမည်အခေါ်မခံရသော သူများသည် နက်ဂတစ် (Negative) ရောဂါမရှိသူများ ဖြစ်သည်။

လက်ကိုင်ဟွန်း စပီကာမှ ကိုမျိုးမင်းထွန်း၊ ကိုကောင်းဆက်နိုင်၊ ကိုဖြိုးဝေအောင်၊ ကိုခန့်သစ်ဦးစသည်ဖြင့် နာမည်များ ဆက်ခေါ်နေသည်ကို သတိပြုမိသည်။ ငါးဦး ခြောက်ဦးခန့် နာမည်များခေါ်၍ မိန်းမလူနာအမည်များ ဆက်ခေါ်ကာ ပေါ့စတစ်လူနာများ ကုန်ဆုံးသွားသဖြင့် ဟွန်းသံတိတ်သွားသည်။

ဟွန်းသံတိတ်၍ သွားလျှင်ပင် အခန်းထဲ၌ကြိမ်းဝါးသံ၊ ဆူညံသံကြီး ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။ ရပ်ကွက်လူကြီးများက လူနာတင်ကားပေါ်သို့ အတင်းအဓမ္မတင်ပေးလိုက်သော လူကြီးသည် သူ၏နာမည် အခေါ်မခံရသဖြင့် သူ့တွင် ရောဂါမရှိ နက်ကတစ်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသဖြင့် ပေါက်ကွဲခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ကိုမတရားသဖြင့် ကွာရန်တင်းစင်တာသို့ ပို့လိုက်ရမလားဟု ရပ်ကွက်လူကြီးများကို မကျေနပ်၍ အော်ဟစ်ကြုံးဝါးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“တွေ့မယ် ... ရပ်ကွက်ထဲ ပြန်ရောက်လို့ကတော့ တွေ့မယ်”ဟု ကြိမ်းဝါးဆဲဆိုနေလေတော့သည်။

သူစိတ်ဆိုးလျှင်လည်း ဆိုးစရာပင်ဖြစ်သည်။ ကွာရန်တင်းစင်တာသို့ရောက်ပါက နက်ကတစ်ဖြစ်လို့ဆိုပြီး အိမ်ပြန်လွှတ်ရိုး ထုံးစံမရှိပေ။ နက်ကတစ်ဖြစ်တဲ့သူ ကွာရန်တင်းစင်တာ၌ တစ်ပတ်နေရဦးမည်ဖြစ်သည်။ ထပ်စစ်၍ နက်ကတစ်ဖြစ်မှသာ အိမ်သို့ပြန်လွှတ်မည်ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။ မကျေနပ်စိတ်

ဖြင့် ကြုံးဝါးဆဲဆို ဆူညံနေသော ထိုလူကြီးသည် ကွာရန် တင်းစင်တာစခန်း၌ တစ်ပတ်ကြာ စံမြန်းရပေဦးတော့မည်။ အတော်ပင် ခံပြင်းနေမည်ကိုလည်း ကိုအောင်စည်စာနာမိ၏။ သူ့တွင် ခြင်ထောင်၊ ဇောင်းမပါ။ ခြင်ကိုက်တောတွင် သွေးလှူ ရတော့မည်ကို ကိုအောင်စည်က ကြိုသိနေသဖြင့် သူ့အား ကရုဏာသက်နေရတော့သည်။ ဒီနေ့တွင် ပေါ့စတစ်လူနာ ယောက်ျားရှစ်ယောက်၊ မိန်းကလေးငါးယောက်၊ ကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် သူ့အမေပေါ့စတစ်ဖြစ်၍ အသက်နှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးမလေးတစ်ဦး သူ့အမေနှင့်အတူ ပါလာသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ကိုအောင်စည်တို့လို ပေါ့စတစ်လူနာများသည် ပေါ့စတစ် လူနာများထားရာ အ·ထ·ကကျောင်း၏ အနောက်ဘက် အဆောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ကြရတော့သည်။ မြေညီခန်းဖြစ်ပြီး၊ တစ်ခန်းတွင် ယောက်ျားလေးများ ထားပြီး၊ ဘေးခန်းတွင် မိန်းကလေးများ ထားသည်။

ပေါ့စတစ်လူနာများထားသည့် အခန်းသည် လူအများ စုပုံနေရသော ပထမနေရာသည့် အခန်းထက်တော့သာသည်။ အိပ်ရန်မှာ စာသင်ခုံမဟုတ်တော့ သံကုတင်ဖြစ်လာသည်။ ကုတင်တစ်လုံးနှင့် ကုတင်တစ်လုံးအကြားတွင် ပစ္စည်းများ တင်ရန် စာသင်ခုံရှည်က ခြားထားသည်။ ခြင်ထောင် ထောင် စရာ ကြိုးတန်းလည်း အဆင်သင့်တွေ့ရသည်။ ရှေ့ရက်များက ပေါ့စတစ်လူနာများ စီစဉ်ခဲ့ပုံရသည်။ အခန်းဝတွင် လက်ဆေး

ရန် ဘေစင်ရှိသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ရေမလာသည်က များသည်။ အိမ်သာနှင့်နီးသော အခန်းဖြစ်၍ အပေါ့အလေးများ သွားရန် အတော်အဆင်ပြေသည်။

ကိုအောင်စည်သည် သူပေါ့စတစ်လူနာဖြစ်ပြီဖြစ်ကြောင်း အိမ်သို့ဖုန်းဖြင့် အကြောင်းကြားလိုက်သည်။ အိမ်မှလည်း ပေါ့စတစ်လူနာဖြစ်ပါက ဆေးရုံတက်ရမည်ဖြစ်၍ အသုံးပြုရန် ပစ္စည်းများ လိုလေသေးမရှိ ပေးပို့သည်။ ခေါင်းအုံး၊ ရေခွက်၊ စောင်၊ ရေသန့်ဘူးအပြင် အားဆေးများပါ လာပို့တော့သည်။ ကိုအောင်စည်သည် သူနေရမည့် သံကုတင်အား ဖုန်ခါ၊ အိပ်ယာခင်း၍ အပန်းဖြေလှဲနေလိုက်သည်။

သိပ်မကြာပါ နံနက်စာအတွက် ထမင်းဘူးများ လာပို့သည်။ ထမင်းဘူးတွင် ငါးကိုကြော်၍ ဆီပြန်ပြန်ချက်ထားသောဟင်း၊ ဂေါ်ဖီကြော်၊ သခွားသီးစိတ်နှင့် ငါးပိထောင်းအနည်းငယ်ကို ပလတ်စတစ်အိတ်ဖြင့် ထည့်ပေးထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဟင်းများက ကောင်းသော်လည်း ကိုအောင်စည်က ခံတွင်းမလိုက်။ ကိုအောင်စည်သည် အားရှိမှ ကိုဗစ်ရောဂါကို နိုင်မည်သိ၍ ကြိမ်မှိတ်မြို့ချသေးသည်။ ထမင်းများက ဗိုက်ထဲသို့မရောက်။ လည်ချောင်းတွင် တစ်၍ နေသဖြင့် ရေဖြင့်မျှောချရသည်။ ကြာလာတော့ ရေဖြင့်သာ ဗိုက်လေးလာသည်။ ထမင်းက မကုန်သေး၊ ဟင်းများသာ အကုန်စား၍ ပိုသောထမင်းများကို ခွေးကျွေးလိုက်တော့သည်။

ထမင်းစားရသည်မှာ အာသာမပြေသဖြင့် အိမ်မှပေးပို့သော အမ်ရှူးဝါး (Emsure) ကို ဖျော်သောက်ပြီး၊ မုန့်များကိုသာ စားနေလိုက်သည်။ အတော်အသင့် အစာဝင်သွားသဖြင့် ကျေနပ်သွားကာ လှဲအိပ်အနားယူလိုက်သည်။ တစ်မှေးလောက် အိပ်ပျော်သွားရင် အားရှိလာမှာပဲ၊ ခဏခဏမောမောနေသည်လည်း ပျောက်တန်ရာ၏ဟုတွေးကာ မျက်စိကိုမှိတ်အိပ်ပျော်ရန် ငြိမ်ငြိမ်လေး လှဲနေလိုက်ရသည်။

အိပ်လို့မှ မရသေး ... ဖုန်းက တဒီဒီဝင်လာသည်။
“ဟယ်လို ... ကိုအောင်စည်လားရှင်”

ပျိုရွယ်သော မိန်းကလေးအသံဖြစ်နေသဖြင့် ကိုအောင်စည်အံ့ဩသွားရ၏။ ကိုအောင်စည်လို လူပျိုကြီး စာရေးဆရာအား မိန်းကလေးတစ်ဦးက အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ၍ စကားလာပြောခြင်းဖြစ်မည်ဟု စိတ်ကြီးဝင်သွားသေးသည်။

ကိုအောင်စည်က အစွမ်းကုန်ချိုသာသောအသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ... ပြောပါကွယ် ...”

“ရန်ကုန်တိုင်းကျွန်းမာရေးက ဆက်သွယ်နေတာ ပါရှင် ...”

“ဟိုက် ...”

ကိုအောင်စည် ထင်သလိုမဟုတ်။ ကိုအောင်စည်က ကိုဗစ်ပေါ့စတစ်ဖြစ်၍ ကျွန်းမာရေးရာဇဝင်ကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါကွယ်”

“ဦးရဲ့အိမ်မှာ မိသားစုဘယ်နှစ်ယောက်ရှိလဲ”

“ဦးက လူပျိုကြီးလေး ... ဟဲ ... ဟဲ၊ တစ်ယောက် ထဲနေတာပါကွယ်”

ကိုအောင်စည်သည် ပြုံးရွှင်စွာ ရယ်သံလေးဖြင့် သူလူပျို ကြီးဖြစ်ကြောင်း ထည့်ပြောလိုက်သည်။

“ဦးက တခြားဘာအလုပ်လုပ်သေးလဲ ... ရုံးတို့၊ ကုမ္ပဏီတို့မှာ အလုပ်လုပ်သေးလား”

ထိုအခါ ကိုအောင်စည်သည် အမှန်အတိုင်းပြော၍ မဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိ၏။ ဒီနေရာမှာ ဝဇီကံလုံနေ၍ မဖြစ်၊ ဝဇီကံလုံနေပြီး အမှန်အတိုင်းပြောမိပါက အားလုံးဒုက္ခရောက်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ ကိုအောင်စည်၌ သူဥက္ကဋ္ဌလုပ်နေသော ကုမ္ပဏီရှိသည်။ ထိုကုမ္ပဏီရုံးသို့ နေ့စဉ်ရုံးတက်သည်။ ထိုကလေးမအား ကုမ္ပဏီလိပ်စာပေးလိုက်ပါက ကုမ္ပဏီအား အနီကြီးတား၍ (Lost Down) သတ်မှတ်ပါက ခက်မည်။ အလုပ်ပိတ်ရတော့မည်။ ဝန်ထမ်းအားလုံးကိုလည်း ကျူဝင်ခိုင်းတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ကိုအောင်စည် ညာရတော့၏။

“ဦးက စာရေးဆရာ အောင်စည်လေ ... ဟဲဟဲ ... အိမ်မှာပဲ စာရေးနေတာပေါ့ ... လေ”

“နှစ်ပတ်အတွင်း ဦးနဲ့ဆက်ဆံထိတွေ့ခဲ့သူတွေကို သိရင် ပြောပေးပါလား”

“ဦးက အိမ်မှာပဲ ... ဘယ်မှမထွက်ဘူး ... ဒီရက်ပိုင်း အတွင်း ဘယ်သူနဲ့မှ မဆက်ဆံ မထိတွေ့မိပါဘူးကွယ် ...”

ကိုအောင်စည် လိမ်ညာပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မနေ့ကပင် တရားဆွေးနွေးခဲ့သော ဦးမနော၊ ကိုဇင်၊ ဝှအလယ်၊ ဝန်းရံခ၊ လွင်ကိုအောင်တို့နှင့် ထိတွေ့ဆက်ဆံခဲ့ ပါသည်ဟု အမှန်အတိုင်းပြောမိပါက ဒင်းတို့လည်း ကွာရန်တင်း စခန်း၌ စံမြန်းရမည်ဖြစ်သည်။ ပြော၍မဖြစ် ဘူးတလုံးဆောင် အိုအောင်မဆင်းရဲဟူသော ရှေ့လူကြီးများ၏ ဆိုရိုးစကားကို ဒီတစ်ခါ လက်တွေ့ကျင့်သုံးရတော့မည်။ ပန်ပန်တို့လို သီလလုံ နေ၍ မဖြစ်။

မေးသူမိန်းကလေးက ဒီဘဲကြီးညာနေပြီဟု ထင်သည် လားမသိ၊ စိတ်တိုလာပုံပေါက်လာသည်။

“ဒါဆို ဦးက ဘာလို့ကိုဗစ်ပေါ့စတစ် ဖြစ်ရတာလဲ”

ဒီမေးခွန်းကြောင့် ကိုအောင်စည်ပြန်ဖြေရန် အတော်ပင် အကြပ်ရိုက်တော့သည်။ ကိုအောင်စည်ကလည်း စာရေးဆရာ ဖြစ်၍ ကလီကမာ ဇာတ်လမ်းဆင် ဖန်တီးနိုင်သူပင် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

“ဒီလိုကွယ့် ... မနက် (၆)နာရီလောက် တစ်ယောက် တည်း လမ်းလျှောက်ထွက်တာတော့ ရှိတယ်ကွယ့် ...”

“လမ်းလျှောက်တုန်းက ... ဘယ်သူတွေနဲ့ စကားပြော ဖြစ်လဲ ...”

ကပ်သီးကပ်သတ်မေးနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးပါလားဟု ကိုအောင်စည်က မှတ်ချက်ပြုကာ ပြန်ဖြေပေးရပြန်၏။

“ဘယ်သူနဲ့မှတော့ မပြောဖြစ်ပါဘူးကွယ်”

“ဒါဆိုရောဂါက ဘယ်လိုကူးစက်လာတယ်လို့ထင်လဲ”

ခက်တော့ခက်ပြီ။ ရောဂါလာရာလမ်းကြောင်း မတွေ့မချင်း မေးနေတော့မလားမသိ။

“လမ်းလျှောက်တုန်း ... လေထုထဲကနေ ကိုဗစ်ပိုး ဝင်လာတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ကွယ်”

ကိုအောင်စည် လေကိုသာ ပုံချ၍ ကိုဗစ်ရောဂါ၏လာရာလမ်းကြောင်းကို ဖျောက်လိုက်ရတော့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... အခုလို ပြန်ဖြေပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟုဆိုကာ ဖုန်းချသွားသည်။

ကိုအောင်စည်သည် သူ့ကိုဗစ်ရောဂါ ကူးစက်ခံရသည်မှာ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှ ပြန်အမ်းသော ငွေစက္ကူရွက်များမှ ကူးသည်ဟုထင်သည်။ အဲဒါကလည်း မသေချာ။ သွားပြော၍ မဖြစ်။ သူ၏ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းများသည်လည်း တစ်ယောက်မှ ဖျားနာခြင်းမရှိ။ ကိုဗစ်ရောဂါ ဖြစ်သည်ဟု မကြားမိသဖြင့် ဝန်ထမ်းများ၌ ကိုဗစ်ရောဂါမရှိသည်မှာ သေချာသည်။ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းများထံမှ ကိုဗစ်ကူးစက်ခြင်းလည်း မဖြစ်နိုင်ဟု သိနေ၏။ တရားဆွေးနွေးကြသည့် မိတ်ဆွေများသည်လည်း ကိုဗစ်ရောဂါဖြစ်သည်ဟု မကြားမသိရသဖြင့် လေထုထဲက ကိုဗစ်ပိုးများ သူ့ထံသို့ ဝင်ရောက်ကူးစက်သည်ဟု တထစ်ချ မှတ်ယူထားလိုက်တော့သည်။

ကိုအောင်စည်သည် ထိုသို့လေထုထဲမှ ကိုဗစ်ရောဂါပိုး သူ့အား ကူးစက်ခံရသည်ဟု ယူဆထားသဖြင့် သူနှင့်ဆက်စပ် ထိတွေ့သူများကို ပြောရန်တာဝန်ရှိသော်လည်း ဖော်ထုတ် ပြောကြားမှု မပြုခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုအောင်စည်သည် သူနှင့် ဆက်ဆံထိတွေ့မိသူ တရား မိတ်ဆွေများ၏ အမည်ကို ပြောပြလိုက်ပါက ကိုဗစ်ရောဂါ ပေါ့စတစ်ဖြစ်သူရှိပါက အကြောင်းမဟုတ်၊ နက်ကတစ် ဖြစ်နေပါက သူ့အား တစ်သက်လုံး မုန်းတော့မည်ကို မကြံ တွေ့လိုပေ။ ကိုဗစ်ပေါ့စတစ်ဖြစ်သူများသည် ကိုဗစ်ရောဂါ ထိန်းချုပ်ရေး၌ ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းများနှင့် ပူးပေါင်းပါဝင် ကြရမည်ကို ကိုအောင်စည်သိသည်။ သို့သော်လည်း အခြေ အနေအရ သူနှင့်ထိတွေ့ဆက်ဆံသူများကို မပြောပြခြင်း ဖြစ် သည်။ မြန်မာပြည်ရှိ ကိုဗစ်ရောဂါဖြစ်သူ အများအပြားသည့် လည်း ကိုအောင်စည်လိုပင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကို ငဲ့ညှာပြီး လိမ်ညာဖုံးကွယ် ပြောဆိုနေကြသောကြောင့် မြန်မာပြည်၌ ပထမအဆင့် ရောဂါကူးစက်သူနှင့် ထိတွေ့ဆက်ဆံမှု (Pri- mary Contact) များကို ထိန်းချုပ်ရန် ခက်နေရခြင်း ဖြစ် သည်။ ကိုအောင်စည်က သူနှင့်ထိတွေ့ဆက်ဆံခဲ့သူများအား ထိန်းချုပ်၍ အမည်မပြောဖြစ်သူများထဲတွင် ကိုဗစ်ရောဂါ ပေါ့စတစ် (Positive) ဖြစ်နေသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ရှိနေပါ က မခက်ချောဘူးလား။

Quarantine Center မှာ

ကိုအောင်စည်တို့ ပေါ့စတစ်လူနာများသည် ကိုဗစ်ရောဂါ ကုသရေးစင်တာ (Covid-19 Medical Center) သို့ ပြောင်းရွှေ့ရမည်ဖြစ်သော်လည်း ညနေပိုင်းသို့ရောက်သည် အထိ လာခေါ်မည့်ကား မရှိသေး။ ပြောင်းရွှေ့ရန် အချိန်မရှိ တော့သဖြင့် ယနေ့၌ ပို့ရန်မဖြစ်နိုင်တော့ဟု ထင်မြင်နေကြ သည်။

ညနေပိုင်းသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ကိုအောင်စည်နှင့် ကိုဗစ်ပေါ့စတစ်လူနာတို့သည် ရေချိုးသူက ချိုး၊ ညနေစာ ထမင်းဘူးများ ရောက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ဘာဟင်းများလဲဟု စပ်စုသူကစုကြနှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေကြသည်။ “ပေါ့စတစ်လူနာများ ရေချိုးရန်” ဟု စာကပ်ထားသော ဗွီနိုင်းစများ ကာရံထားသည့် အုတ်ရေကန်၌ ကိုအောင်စည် သည် ပေါ့စတစ်အထူးလူနာအဖြစ် ဂုဏ်ယူခံကြားစွာ ရေချိုး သန့်စင်လိုက်သည်။

ညစာထမင်းဘူးအား ဖွင့်ကြည့်ရာ ထမင်းဘူးထဲ၌ ခပ်သင့်သင့် ငါးကြော်နှစ်ကောင်ကို တွေ့ရသည်။ မျှစ်ကြော်၊ သခွားသီးတို့စရာ၊ ငရုပ်သီးထောင်းတို့လည်း ထည့်ပေးထားသည်။ ကိုအောင်စည်သည် ထမင်းစားသော်လည်း ခံတွင်းမလိုက်၍ တစ်လုပ် နှစ်လုပ်လောက်သာ စားနိုင်သည်။ ကိုဗစ်ရောဂါလူနာများသည် အာဟာရပြည့်ရန် လိုသည်။ အစားများများစားရန်၊ အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ရန်လိုသည်။ ယခု ကိုအောင်စည်က အစာမဝင်သောကြောင့် စိတ်ညစ်နေရ၏။ အတင်းဖြစ်ညစ်စားသော်လည်း စားမရ၊ ဖြည်းဖြည်းခြင်း စားကြည့်ပြန်တော့လည်း မစားနိုင်။ ငါးကြော်ကိုသာစားပြီး ထမင်းများကို ခွေးကျွေးလိုက်ရပြန်တော့သည်။

ထမင်းအနည်းငယ်သာ စားထားသဖြင့် အိပ်နေစဉ် ဗိုက်ဆာလာပါက အိပ်နေရာမှ နိုးပြန်လျှင်လည်း အားယုတ်နိုင်သည်။ ခေါင်းကလည်း မကြည်၊ ရင်ထဲကလည်း မောမောနေသဖြင့် အစာကို တစ်ခုမဝင် တစ်ခုဝင်ရန် အားထုတ်ရတော့သည်။ ထမင်းစားမဝင်၍ ကြက်ဥပြုတ်နှင့် မုန့်များကိုသာ အားထားစားလိုက်သည်။ ကြက်ဥပြုတ်စားရသည်မှာ အတော်အဆင်ပြေသည်။ ရှော့ရှော့ရှူရှူ ဝမ်းထဲသို့ဝင်သည်။ အမ်ရှူးဝါး (Emsure) တစ်ခွက် ဖျော်သောက်လိုက်သည်။

အစာမစားနိုင်သော်လည်း အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ရန်တော့ လိုအပ်သည်ကို ကိုအောင်စည်သိထားသဖြင့် စောစီးစွာပင် အိပ်ဖို့ ဟန်ပြင်တော့သည်။ ခြင်ထောင်ထောင်၊ အိပ်ယာပြင်ဆင်၍ လှဲကာ အနားယူလိုက်သည်။

နိုဝင်ဘာလ ဆောင်းအဝင်ဖြစ်သော်လည်း ရန်ကုန် ဆောင်း၏ ညဦးပိုင်းကား အိုက်စပ်နေ၏။ ခြင်များလည်း တဝီဝီရှိနေသဖြင့် ခြင်မကိုက်ရန် ခြင်ထောင်ကို စနစ်တကျ သတိကြီးစွာ ဖုံးအုပ်ထားရ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကုတင်များတွင် လည်း ကိုဗစ်ပေါ့စတစ်ဖြစ်၍ ရောက်လာသော ကုမ္ပဏီ ဝန်ထမ်း လူငယ်လေးများနှင့် အခြားသူများ ရှိနေကြသည်။ သူတို့သည်လည်း ခြင်ထောင်များထဲ၌ လှဲသူလှဲ၊ ခွေသူခွေ၊ ဖုန်းကြည့်သူကြည့်၊ ဂိမ်းဆော့သူကဆော့၊ အိမ်ကိုဖုန်းဆက် သူနှင့် အလုပ်ကိုယ်စီ ရှိနေကြသည်။

ကိုအောင်စည်သည် ညဘက်အိပ်နေသော်လည်း မကြာခဏ အိပ်ပျော်လိုက်၊ နိုးလိုက်နှင့်တစ်ညလုံး စိတ်မကျေနပ်စရာ ဖြစ်နေရ၏။ အာခေါင်က ခြောက်ခြောက်လာသဖြင့် ခဏခဏ ရေထသောက်ရ၏။ ရေသောက်ပြန်တော့လည်း ဆီးက ခဏခဏ သွားရပြန်၏။ ကိုအောင်စည်တစ်ယောက် မနက်လင်းသော်လည်း အိပ်ရေးကားမဝ ဖြစ်နေရသည်။ ဆောင်းဝင်စမို့ မနက်ပိုင်းတွင် အနည်းငယ်ချမ်းအေးလာ၏။ အိပ်မပျော်တော့သော်လည်း စောင်ခြံ၍ အိပ်ယာထဲတွင်ပင် အိပ်ပျော်လို အိပ်ပျော်ငြား ကွေးနေရသည်။ အရှေ့ဘက်မှ နေရောင်ခြည်သည် အိပ်ယာပေါ်သို့ ပြူးတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ဝင်လာသည်။ ထိုနေရောင်ဖြင့် နေစာလုံ၍ ဆက်အိပ်နေသည်။ အိပ်၍ကား မပျော်။ ကြာလာတော့လည်း ခါးညောင်းလာကာ ထရပြန်သည်။

ထိုနေ့နံနက်တွင် နံနက်စာအဖြစ် လွှက်ရည်နှင့် အီကြာ
 ကွေးများ နံနက်စာအဖြစ်လာပို့သည်။ လွှက်ရည်နှင့် အီကြာ
 ကွေးများကို ကိုအောင်စည်က မစားချင်၍ အိမ်မှပေးလိုက်
 သော အမ်ရှူးဝါး (Emsure) တစ်ခွက် ဖျော်သောက်ကာ
 မုန့်များကိုသာ စားသည်။ ထိုနေ့ နေ့လယ် ထမင်းဘူး၌
 အမဲသားဟင်းပါလာသည်။ အမဲသားတုံးသည် အသားမဟုတ်
 အဆီတုံးများ ဖြစ်နေ၍ စားမရတော့။ အိမ်မှပေးလိုက်သော
 ကြက်ဥပြုတ်၊ ငါးခြောက်၊ ဆတ်သားခြောက်များနှင့်သာ ထမင်း
 စားလိုက်ရသည်။ ခံတွင်းမလိုက်သဖြင့် သိပ်တော့မစားနိုင်။

အခန်းတွင်းရှိ ကိုအောင်စည်တို့လို ပေါ့စတစ်လူနာများ
 သည် ယနေ့တော့ ကုသရေးစင်တာတစ်ခုခုသို့ သူတို့အား
 ရွှေ့ပြောင်းပေးလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းပြောဆိုနေကြသည်။ အရေး
 မကြီးသော လူနာများကို FORTUNE၊ အောင်မြင်မိုရ်၊ ရိုးမ
 စသည့် ကုသရေးစင်တာများသို့ ပို့သည်ဟု ကြားသိရ၏။
 ကိုအောင်စည်တို့ ပေါ့စတစ်လူနာအားလုံးသည် ကိုဗစ်ရောဂါ
 ဖြစ်သော်လည်း အခြားရောဂါအခံများမရှိသဖြင့် ထူထူထောင်
 ထောင် လူနာများဖြစ်ကြသည်။ ကိုအောင်စည်တို့အဖွဲ့သည်
 ထိုကုသရေး စင်တာသုံးခုမှ တစ်ခုခုသို့ ရောက်နိုင်သည်ဟု
 လည်း ခန့်မှန်းနေကြသည်။

ကိုဗစ်ရောဂါဖြစ်သူများက အနေအထိုင်ကောင်းသော
 FOR TUNE ကုသရေးစင်တာသို့ သွားလိုကြသည်။ ထို
 FOR TUNE ကုသရေးစင်တာသို့ ရောက်လာသော ကိုဗစ်

လူနာတိုင်းအား ခြင်ထောင်၊ စောင်၊ ခေါင်းအုံး၊ အိပ်ယာခင်း၊ အဝတ်ထည့်ရန် အဖုံးပါသည့် ပလတ်စတစ်ပုံးနှင့် အဝတ်လျှော်ရန် ပလတ်စတစ်ရေဇလား တစ်လုံးပေးသည်။ ဆေးရုံမှဆင်းပါက ထိုပစ္စည်းများကို အိမ်သို့ယူဆောင်သွားနိုင်သည်။ ပန်းသီး၊ လိမ္မော်သီး၊ သစ်တော်သီး၊ ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ်နှင့် မုန့်အမျိုးမျိုးကို ကြိုက်သလောက် ယူစားရန် အခန်းတစ်ခုထဲတွင် ပုံ၍ပေးထားသေးသည်။ အားကစားလုပ်ရန်နေရာ၊ အပန်းဖြေရန် မြက်ခင်းတုများနှင့် တီဗွီများလည်း အလုံးပေါင်းများစွာ တပ်ထားသဖြင့် မိမိ၏ ကုတင်၌ပင် လှဲ၍ကြည့်နိုင်သည်။ ထို့အပြင် ဖုန်ဘွတ်ကြည့်လိုသူများ၊ အင်တာနက်ဂိမ်းဆော့လိုသူများအတွက် ဝိုင်ဖိုင် (Wi-Fi) လည်း တပ်ဆင်ပေးထားသည်။ အဲယားကွန်း၊ တီဗွီဖြင့် ဇိမ်ကျကျနေထိုင်ရသော ကုသရေးစင်တာတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ကိုအောင်စည်တို့ ပေါ့စတစ်လူနာအဖွဲ့သည် အားလုံးလိုလို ရောဂါကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဖြစ်သည်ကို မတွေ့ရ။ လူနာအားလုံးလိုလို လူကောင်းများအတိုင်း သွားလာနေကြသည်။ တချို့လူငယ်များသည် အနံ့မရသော်လည်း ပြုံးပျော်နောက်ပြောင် ပြေးလွှားဆော့ကစား၍ ပျော်ပျော်ကြီးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အနံ့မပျောက်သူ၊ အနံ့ပျောက်သူ၊ အနံ့အနည်းငယ်ပဲရသူ အားလုံးသည်လည်း ကိုဗစ်ရောဂါသည်များဖြစ်၍ ကိုရိုနာ ဗိုင်းရပ်(စ်)ပိုးရှိနေသူများပင် ဖြစ်သည်။

ကိုအောင်စည်တို့ ပေါ့စတစ်လူနာ အခန်းတွင်ရှိသည့် ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းလေးယောက်သည် လူပျိုလူလွတ် လူငယ် လေးများဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် ကုမ္ပဏီကပေးထားသော တိုက်ခန်းတွင် စုဝေးနေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ပြင်ပမှ ရောဂါပိုး သယ်လာသူမှာ ဖြူးဝေအောင်ဖြစ်သည်။ သူမှတဆင့် အတူနေ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းများကို ကိုဗစ်ကူးစက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဖြူးဝေအောင်အား အခြားဝန်ထမ်းများက ကျေးဇူး ရှင်ဟု နောက်ပြောင်ခေါ်ကြသည်။

ဖြူးဝေအောင်သည် အချိန်ပြည့်လိုလို သူ၏ရည်းစားနှင့် ဖုန်းပြောနေတတ်၏။ ကောင်းဆက်နိုင်ကား ပျော်သလိုနေ တတ်သူ၊ အလွန်အကြည်စားသန်သူ၊ နောက်ပြောင်တတ်သူ ဖြစ်၏။ မျိုးမင်းထွန်းမှာ ပရဟိတစိတ်ရှိသူ လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်၏။ မျိုးမင်းထွန်းသည် အခန်းထဲသို့ စရောက်စဉ်ကပင် အမှိုက်လှဲခြင်း၊ ထမင်းဘူးများ၊ မုန့်ဘူးများ ရောက်လာပါက သယ်မ၍ အခန်းရှိ လူအားလုံးအား လိုက်လံဝေငှခြင်းများ ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ခန့်သစ်ဦးမှာ ဖုန်းပွတ်နေတတ်သည်။ တစ်ခါတရံ ကိုအောင်စည်ထံသို့လာ၍ စကားပြောနေတတ် သည်။ ခန့်သစ်ဦးမှာ ဗဟုသုတရှာမှီးလိုသော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်ကို ကိုအောင်စည်က အကဲခတ်မိ၏။

ပျော်ပျော်နေ၍ နောက်ပြောင်တတ်သော ကောင်းဆက်နိုင် သည် အနံ့မရဟုသိရ၏။ လူငယ်ဖြစ်၍လားမသိ အနံ့မရသော်

လည်း ထမင်းနှစ်ဘူးတော့ အသားလေးစားနိုင်သူဖြစ်သည်။ ကိုအောင်စည်က သူ့အနံ့မရသည်ကို မယုံ၍ အနံ့ပြင်းသည့် အရက်ယုံပါသည့် ဟမ်းဂျယ်လက်ဆေးရည်ကို သူ့လက်ထဲ သို့ထည့်ကာ ရှုခိုင်းသော်လည်း အနံ့မရဟုပြောသဖြင့် အံ့ဩ ရပြန်သည်။

ဖြိုးဝေအောင်သည် အရမ်းစိုးရိမ်တတ်သူဖြစ်သည်။ အနံ့ ရသော ဖြိုးဝေအောင်က အနံ့မရသော ကောင်းဆက်နိုင်၏ အနီးသို့မကပ်။ သူလည်း ပေါ့စတစ်၊ ကောင်းဆက်နိုင်လည်း ပေါ့စတစ်လူနာခြင်း အတူတူဖြစ်သော်လည်း သူကအနံ့ရ၍ ရောဂါပျောက်တော့မည်၊ ရောဂါပိုးထပ်ဝင်လို့ မဖြစ်ဟုဆိုကာ ကောင်းဆက်နိုင်အနီး မကပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကောင်းဆက်နိုင် က နောက်ပြောင်လို၍ သူ့အနီးသို့ကပ်လာပါက ထွက်ပြေး တော့သည်။ သူတို့လူငယ်များ နောက်ပြောင်ပြေးလွှားနေသည် ကို ကြည့်၍ ကိုအောင်စည်ပါ ပြုံးပျော်လာရသဖြင့် ရောဂါ တစ်ဝက်ပင် ပျောက်ကင်းသလို ဖြစ်လာရသည်။ ကိုအောင်စည် က “ဪ ... ဒါကလည်း ကိုဗစ်ကစားနည်းတစ်ခုပါလား ...”ဟု စိတ်ထဲမှပင် ပီတိဖြစ်နေရတော့သည်။

နာခေါင်းတို့ပတ်ယူစဉ်က ကမ္ဘာပျက်မတတ် ငယ်သံပါ အောင်အော်သော ကလေးငယ်သည်လည်း ယခုတော့ သူ မဟုတ်သည့်အတိုင်း ပြေးလွှားဆော့ကစား ပျော်ရွှင်နေသည် ကို တွေ့ရသည်။ အလှူရှင်များက မုန့်များကို ကလေးများ အတွက် ခဏခဏ လာရောက်လှူဒါန်းနေသဖြင့် ကလေးများ

မှာ မုန့်များကို အလှုပ်ပယ်စားနေရသဖြင့်လည်း အလွန်ပျော်မြူးနေကြသည်။

ကိုဗစ်ပေါ့စတစ်လူနာများကို ယောက်ျားခန်း၊ မိန်းမခန်း ခွဲထားသည်။ ထိုအခန်းနှစ်ခန်းက ကပ်၍ရှိနေသည်။ အခန်းရှေ့က ဖြတ်သွားဖြတ်လာပြုခြင်း၊ အခန်းပြင်သို့ လက်ဆေးထွက်ခြင်း၊ အခန်းပြင်၌ ဖုန်းပြောခြင်းများကို ယောက်ျားနှင့် မိန်းမများ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် တွေ့မြင်နေရသည်။ အရွယ်ငယ်သော မိန်းမပျိုကလေးတစ်ဦးသည် အချိန်ပြည့် အခန်းပြင်သို့ထွက်၍ ဖုန်းပြောနေသည်ကို ကိုအောင်စည် ဂရုပြုမိသည်။ မိန်းကလေးအား ဂရုပြုမိခြင်းမှာ ဖုန်းပြောတိုင်း အချိန်ကြာကြာပြော၍ ဖြစ်သည်။ ကိုအောင်စည်သည် ထိုမိန်းကလေး ဖုန်းအကြာကြီး ပြောနေတတ်သဖြင့် ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ၊ ဘယ်အကြောင်းများ ပြောနေတာလဲဟု စိတ်ဝင်စားမိခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုမိန်းကလေး ဖုန်းပြောနေသည်မှာ သာမန်ကြာကြာပြောခြင်း မဟုတ်။ မနက်မိုးလင်းကနေ အိပ်ချိန် ည(၁၁) နာရီကျော်သည်အထိ ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုအောင်စည် အံ့ဩစိတ်ဝင်စား ဂရုပြုမိခြင်းဖြစ်သည်။ ည(၁၁) နာရီကျော်အထိပင် ဖုန်းဆက်ပြောနိုင်သေးသည်။ ကိုအောင်စည်က အိပ်သွား၍သာ မတွေ့ရခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

ကိုအောင်စည်သည် အခန်းအပြင်ထွက်၍ အညောင်းပြေ ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်စဉ် အမျိုးသမီးများ

နေရသည့် အခန်းရှေ့သို့ရောက်တိုင်း မိန်းမကြီးများ ဘာတွေ လုပ်နေကြသလဲဟု စပ်စုလိုစိတ်ဖြင့် အသာအယာကြည့်မိ သည်။ အိမ်ထောင်သည်ဟုထင်ရသော မိန်းမကြီးတစ်ဦးက တခြားမိန်းမကြီးတစ်ဦးအား ပြောလိုက်သံ ကြားရ၏။

“အစ်မကို ... အစ်မရဲ့မိတ်ဆွေတွေက စိတ်ပူပြီး ဖုန်းတွေဆက်ကြသားပဲ”

မိန်းမကြီးတစ်ဦးထံသို့ ဖုန်းခဏခဏဆက်ပြီး လူနာ မေးသံကြားရသဖြင့် မေးပုံရသည်။ အမေးခံရသော မိန်းမ ကြီးက မကျေနပ်သံဖြင့် ပြန်ပြော၏။

“အမယ်လေးတော် ... ကျွန်မကို ဖုန်းဆက်တဲ့ကောင်မ တွေက ကျွန်မကို စိတ်ပူလို့ဖုန်းဆက်တာ မဟုတ်ဘူးတော့ ... ကျွန်မကိုဗစ်ဖြစ်တာ သူတို့ရင်ထဲက ကြိတ်ပြီးဝမ်းသာ နေလို့ စပ်စုကြတာ”

“ဪ ... ဒီလိုလား ...”

“ဟုတ်ပါ့တော် ...”

အခန်းထောင့်တွင်လည်း မိန်းမတစ်ဦး ဖုန်းဆက်သံကို လည်း ကိုအောင်စည် သတိပြုမိပြန်၏။

“ဟဲ့ ... မသာ ... နင်တို့ နက်ဂတစ်တွေနေရတဲ့ အခန်းမှာ နင်အရက်နာကျနေတယ်ဆို”

ဒေါသဖြစ်သောအသံဖြင့် ပြောနေသည်ကို ကြားလိုက်ရ သည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် အောင်စည်တို့ မရောက်ခင်နေ့က ပင် ပေါ့စတစ်ဖြစ်၍ ပေါ့စတစ်လူနာအခန်းသို့ ရက်စောစွာ

ရောက်နေသူ ဖြစ်ပုံရသည်။ တဖက်မှ ပြန်ပြောသည်ကို ကိုအောင်စည် မကြားရ။ အမျိုးသမီး၏ ဖုန်းပြောသံကိုသာ ကြားနေရသည်။

“ငါ့သားနှစ်ယောက်ကိုလည်း ဂရုစိုက်ဦးဟဲ့ ... မသာ ရဲ့”

ထိုအမျိုးသမီးသည် သူ၏ယောက်ျား အရက်သမားအား ဖုန်းဖြင့်ဆက်၍ မကျေနပ်သံဖြင့် ဆဲဆိုနေသည်မှာ အတော် ကြာသည်။ မနေ့က အရက်နာကျပြီး တုန်ရီကာ စာသင်ခုံ အပေါ်မှ ပြုတ်ကျသော အရက်သမားကို ဖုန်းဆက်ခြင်း ဖြစ်လောက်သည်ဟု ကိုအောင်စည် သိလိုက်ရ၏။

အခန်းဝအလင်းရောင် ကျရောက်နေသောနေရာ၌ တစ်ဦးက နောက်တစ်ဦးကို သန်းတုတ်ပေးနေသော အမျိုးသမီးကြီး နှစ်ဦးကို တွေ့ပြန်၏။ သန်းအတုတ်ခံနေသော မိန်းမ၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် တစ်နှစ်ကျော်ကျော် သမီးငယ်တစ်ဦးက ထိုမိန်းမ၏ နို့ပိန်ကြီးကိုစို့၍ မျက်စေ့မှေးကာ ဖိပ်ယူနေ၏။ သန်းတုတ်ပေးသော မိန်းမကြီးကား သူ့အလုပ်၌ အတော်ကျွမ်းကျင်ပုံရှိပြီး၊ စိတ်အေးလက်အေးရှိလှ၏။ ထိုသူတို့သည် သူတို့တွင် စွဲကပ်နေသော ကိုဗစ်ရောဂါကို ဘာများထင်နေလဲ မသိ အရေးမစိုက်ကြ။ သန်းတုတ်၍ အတင်းပြောရန်သာ စိတ်ရောက်နေပုံရသည်။

ဆံပင်ခါးလောက်ရှည်သည့် မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးသည် ဂါဝန်စကပ်အမျိုးမျိုးဝတ်၍ အခန်းပြင်သို့ ထွက်လေ့ရှိ၏။

မျက်နှာတွင်လည်း အလှအပတို့ပြင်ထား၏။ မျက်ခုံးမွှေးဆွဲ၊ နှုတ်ခမ်းနီဆိုး၍ မိတ်ကပ်ပါးပါး လိမ်းခြယ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပေါ့စတစ်လူနာဖြစ်နေသော်လည်း နှာခေါင်းစီးမက်စ် (Mark) မတတ်။ လက်တစ်ဖက်က ဖုန်းကိုကိုင်ကာ လက်ကိုဆန့်တန်း၍ ဖုန်းကို မှန်ကြည့်သလိုလုပ်နေ၏။ လက်တစ်ဖက်က သူ၏ ဆံပင်များကို ခဏခဏဖွဖွ ကြည့်နေ၏။ နဖူးပေါ်ရှိ ဆံစများကိုလည်း သတ်ကာသတ်ကာ ဖုန်းဖြင့် ဓာတ်ပုံရိုက် ဆယ်ဖီးလ်ဆွဲနေတတ်၏။ ကိုအောင်စည်တို့အခန်းတွင် ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း လူငယ်ယောက်ျားလေးများရှိသဖြင့် ယောက်ျားလေးများနေသည့် အခန်းရှေ့သို့ရောက်တိုင်း ထိုမိန်းကလေးသည် မျက်စိကစား၏။ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်၍ ခန္ဓာကိုယ်ကိုနွှဲကာ လမ်းလျှောက်တတ်သည်။ အကြောင်းမရှိဘဲ ဟန်ပန်အမူအရာပြုကာ လမ်းလျှောက်နေသဖြင့် ကိုအောင်စည် အတော်မျက်စိနောက်လာရသည်။ ပေါ့စတစ်လူနာ အမျိုးသမီးများကို ကြည့်ရသည်မှာ ကိုအောင်စည်ပင်ကိုဗစ်ရောဂါဝေဒနာများကို မခံစားရသလို ဖြစ်ရသည်။ သူတို့ထံ၌ ကိုဗစ်ရောဂါသည် လုံးဝပျောက်ကွယ်နေသလား လို့ပင် ထင်မှတ်ရတော့သည်။

x x x

မြန်မာ့ကပ်ဘေးများ

ကိုဗစ်ရောဂါ ကုသရေးဆေးရုံသို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် ကွာရန် တင်းစင်တာ (Quarantine Centre) တွင် စောင့်နေရသော ရက်ဖြစ်၍ ကိုအောင်စည်က ယခုနေရာတွင် အသားမကျနိုင်။ ယခုနေရသော အ.ထ.ကကျောင်းနေရာသည် သူနေရမည့် နေရာမဟုတ်သလို ခံစားနေရ၏။ ကိုအောင်စည်သည် လာ ခေါ်မည့်ကားအား မျှော်၍ အိပ်လိုက်၊ ထိုင်လိုက်၊ လမ်း လျှောက်လိုက်၊ အခန်းထဲရှိလူငယ်များနှင့် စကားပြောလိုက် ဖြင့် အချိန်ဖြုန်းနေရသည်။

နေ့လယ်နေသည် ပူလာပြီဖြစ်သဖြင့် ကိုဗစ်ပေါ့စတစ် လူနာများ အားလုံးလိုလို အခန်းထဲရှိ သူတို့၏ ကုတင်များ ပေါ်၌သာ လှဲလျောင်းနေကြ၏။ ကိုအောင်စည်သည် အိပ်ယာ ပေါ်၌ထိုင်လျက် စဉ်းစားခန်းဝင်နေစဉ် ကိုအောင်စည်၏အနီး သို့ ခန့်သစ်ဦးရောက်လာသည်။

“လာထိုင်ကွ ... ခန့်သစ်”

ကိုအောင်စည်က ခန့်သစ်ဦးအား သူ၏ကုတင်ပေါ်၌ ထိုင်ရန် လက်ပြကာ ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။

“နေကောင်းလား ... ဆရာစည်”

“မနေကထက်စာရင်တော့ ကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ကွာ ...”

“ကိုဗစ်ရောဂါဆိုတာလည်း ကမ္ဘာ့ကပ်ရောဂါကြီးပဲနော် ...”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“မြန်မာပြည်မှာလည်း ရှေ့ရှေ့တုန်းက ဒီလိုမျိုး ကပ်ရောဂါတွေ ရောက်ခဲ့ဖူးလား ... ဆရာစည်”

“မြန်မာပြည်မှာ ကပ်ရောဂါဘေးတွေ ရှိခဲ့တာပေါ့ကွ ... ပလိပ်ရောဂါ၊ ကျောက်ရောဂါတွေဖြစ်ခဲ့တယ်။ အခုနောက်ပိုင်း ကူးစက်ရောဂါတွေထဲမှာတော့ ခုခံအားကျဆင်းစေတဲ့ပိုး HIV ဗိုင်းရပ်(စ်)ပိုးကြောင့်ဖြစ်တဲ့ AIDS ရောဂါကတော့ နာမည်အကြီးဆုံးပေါ့။ အခြား H₁N₁ တို့လို တုတ်ကွေးအဖျားရောဂါတွေလည်း ရှိသေးတာပေါ့ကွယ် ...”

“ပလိပ်ကပ်ရောဂါအကြောင်း ပြောပြပါလား ...”

“ပလိပ်ကပ်ရောဂါက (၁၄)ရာစုကနေ စတင်ဖြစ်ပွားတာလို့ မှတ်တမ်းတွေအရ သိရတယ်။ ပလိပ်ရောဂါကြောင့် ကမ္ဘာလူဦးရေသန်း (၂၀၀) လောက် သေဆုံးကြရတယ်။ ရာခိုင်နှုန်းအားဖြင့် (၂၀) ရာခိုင်နှုန်းရှိတယ်ဆိုပဲ”

“ဟာ ... အတော်သေဆုံးကြရတာပဲနော် ... တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ရောဂါပဲ”

ခန့်သစ်ဦးသည် ကိုအောင်စည်ပြောပြသော ပလိပ်ရောဂါကြောင့် သေရသော လူဦးရေအား သိသွား၍ အတော်ပင် လန့်သွားပုံရသည်။

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒီအထဲမှာ သေဆုံးမှုအများဆုံးက ဥရောပနိုင်ငံတွေပဲ၊ ဥရောပလူဦးရေ (၃၀) ရာခိုင်နှုန်းကနေ (၆၀) ရာခိုင်နှုန်းအထိ သေတယ်လို့လည်း သိရတယ်”

“ပလိပ်ရောဂါဟာ ဘယ်ကစဖြစ်ပြီး ကူးစက်တာလဲ ဆရာစည်”

ပလိပ်ရောဂါဟာ အရှေ့တောင်အာရှဘက်မှာ ကျက်စားတဲ့ Black Rat လို့ခေါ်တဲ့ သင်္ဘောသားလို့ လူသိများတဲ့ ကြွက်တစ်မျိုးကနေတဆင့် ကူးစက်တာဖြစ်တယ်ကွယ့် ...”

“ပလိပ်ရောဂါဟာ အဲဒီတစ်ခါပဲ ကမ္ဘာ့ကပ်ရောဂါအဖြစ် ဖြစ်ပေါ်တာလား ... ဆရာစည်”

“မဟုတ်ဘူးကွ ... နောက်ထပ်လည်း ဖြစ်သေးတယ်။ အဲဒီအခါဖြစ်တာ မြန်မာပြည်အထိပါ ရောက်လာတော့တာပဲဟေ့ ...”

“ဘယ်နှစ်ကာလတွေက မြန်မာပြည်ရောက်တာလဲ ဆရာစည် ...”

“အဲဒီပလိပ်ရောဂါဖြစ်တဲ့အချိန်က သီပေါမင်း ပါတော်မူပြီးစအချိန်။ မြန်မာပြည်မှာ ဗြိတိသျှတို့အုပ်ချုပ်နေတဲ့ ခရစ်

နှစ် ၁၉၀၅-ခုနှစ်ပေါ့၊ မင်းနေပြည်တော်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ မန္တလေးမှာ အများဆုံးကူးစက်တယ်ကွယ်”

“အဲဒီပလိပ်ရောဂါကို မြန်မာပြည်မှာ ဘယ်လိုကုသကြ သလဲ ... ဆရာစည်”

“မြန်မာပြည်မှာက ခေတ်မှီဆေးဝါးတွေ မရှိဘူးဆိုတော့ ရိုးရာတိုင်းရင်းဆေးမီးတို့တွေ၊ ဂါထာမန္တန်တွေ၊ ဓာတ်ရိုက် ဓာတ်စဉ်တွေ၊ နတ်တွေကို ပူဇော်ပသတာတွေ၊ သရဲတစ္ဆေ တွေကို ခေါ်စာပစ်ကျွေးတာတွေလုပ်ပြီး ကုကြတယ်ကွယ်”

“ဟာ ... ဒီလိုတွေကုကြတော့ သေကြမှာပဲပေါ့ ...”

“ကုသဖို့ဆေးဝါးက မရှိတော့ ... လူတွေ အများအပြား သေကြတာပေါ့။ ပလိပ်ရောဂါကူးစက်ခံရသူဟာ (၂) ရက် (၃) ရက်အတွင်း အသည်းအသန် ဝေဒနာခံစားပြီး သေကြ ရတာ”

“သေတာမြန်တဲ့ ရောဂါပါလား”

“ပလိပ်ကူးစက်ရောဂါနဲ့ သေဆုံးသူဆိုတော့ မိသားစု တွေက ကိုယ့်ဘာသာ သင်္ဂြိုဟ်သို့မရဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာ သင်္ဂြိုဟ်ရင် ဒဏ်ရိုက်ခံရတယ်၊ အင်္ဂလိပ်မြူနီစပါယ်က အလောင်းကို လာယူပြီး သူတို့အစီအစဉ်နဲ့ သင်္ဂြိုဟ်ပေးတယ်၊ သေဆုံးသူရဲ့ အိမ်မှာလည်း ဒီအိမ်ဟာ ရောဂါကူးစက်နိုင်တဲ့ အိမ်လို့သိအောင် အလံနီထောင်ထားပေးတယ်၊ လူနာသေဆုံးပြီ ဆိုရင် သေသူရဲ့ အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်တွေကို မီးရှို့ ပစ်ကြရတယ်၊ အင်္ဂလိပ်မြူနီစပါယ်က လမ်းတွေမှာ ဆေးဖြန်း တာတွေ လုပ်ကြတယ်”

“ပလိပ်ရောဂါကြောင့် မြန်မာပြည်မှာ လူဘယ်နှစ်
ယောက်လောက် သေဆုံးရသလဲ ... ဆရာစည်”

“ရန်ကုန်၊ မန္တလေးမြို့ကြီးတွေမှာ ထောင်ချီသေဆုံး
တယ်လို့ သိရတယ်။ ရောဂါကူးလို့သေသူတွေရဲ့ အိမ်တွေမှာ
အလံနီစိုက်ထားတော့ တစ်လမ်းထဲမှာ သေသူများလာတာနဲ့
အမျှ အလံနီတွေက များများလာတာပေါ့။ ဒီအခါ လမ်းထဲမှာ
နေတဲ့သူတွေ၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာနေတဲ့သူတွေကလည်း ကြောက်
လန့်လာကြတာပေါ့။ ဒီတော့လည်း မြို့ကြီးတွေမှာ နေကြ
တဲ့သူတွေက ကြောက်လာကြပြီး လူနေကြတဲ့ တောနယ်တွေ
ကို ပြောင်းပြေးကြတယ်။ ကပ်ရောဂါကို ရှောင်ကြတယ်။
ရန်ကုန်ကသူတွေက မှော်ဘီ၊ မင်္ဂလာဒုံ၊ လှည်းကူးဘက်
ပြေးကြတယ်။ မန္တလေးကလူတွေက စစ်ကိုင်းချောင်တွေကို
ပြေးကြရတယ်လို့ သိရတယ်ကွယ့်”

“မြို့ကြီးတွေမှာ လူတွေမရှိတော့လည်း မြို့ကြီးက
မြို့ပျက်ကြီးလို ဖြစ်နေမှာပေါ့နော် ...”

“ဟုတ်တာပေါ့ ... ခန့်သစ်ရယ်”

“ဆရာစည် ... ပလိပ်ကူးစက်ရောဂါအကြောင်းတော့
သိပါပြီ။ ကျောက်ကူးစက်ရောဂါအကြောင်းလဲ ပြောပြပါဦး”

“မြန်မာပြည်မှာ ကျောက်ကူးစက်ရောဂါဖြစ်တာက
ဂျပန်ခေတ်နောက်ပိုင်းလောက်မှာ ဖြစ်တာကွယ့်။ ကျောက်ရော
ဂါဆိုတာ ကူးစက်ကပ်ရောဂါတစ်ခုပေါ့။ ကလေးလူကြီး
ကူးစက်နိုင်ပြီး၊ လူကိုသေစေနိုင်တဲ့ ကူးစက်ရောဂါပါပဲ”

“ကျောက်ရောဂါဖြစ်ရင် ဘယ်လိုဝေဒနာတွေခံရတာလဲ ... ဆရာစည်”

“ကျောက်ရောဂါဖြစ်စေတဲ့ ဗိုင်းရပ်စ်ပိုးဟာ အလွန်သေးငယ်ပြီး၊ အသက်ပြင်းတော့ လူရဲ့အဝတ်တွေထဲမှာ ရက်ပေါင်းကြာကြာကပ်ပြီး နေနိုင်တယ်။ လူကိုကူးစက်ပြီး တစ်ပတ်နှစ်ပတ်အတွင်းမှာ အဲ့ဒီလူဖျားတော့တာပဲ။ အော့အန်မယ်၊ ခေါင်းကိုက်မယ်၊ ခါးကိုက်မယ်၊ အသားအရည်တောင့်တင်းတဲ့ လက္ခဏာတွေ ဖြစ်ပေါ်လာမယ်။ ကျောက်တစ်လုံး ထွက်ခါနီး ဆိုရင် အသားထဲမှာ ခဲလုံးကလေးတွေ ဝင်နေသလို နာကျင်လာမယ်”

ကိုအောင်စည်သည် စကားများများပြောရသဖြင့် အာခေါင်ခြောက်လာသောကြောင့် ရေသောက်နေ၏။ ခန့်သစ်ဦးကလည်း သိလိုသည်ကို မေးပြန်၏။

“နောက်ဘာတွေဆက်ဖြစ်သေးလဲ ... ဆရာစည်”

“နောက်လေးရက်ခန့်ကြာလာတဲ့အခါ အဲ့ဒီအနာဖုလေးတွေဟာ အရည်ကြည်အဖုအဖြစ် ဖောင်းကြွလာမယ်။ နောက်နှစ်ရက်လောက်မှာ ကျောက်လုံးလေးတွေဟာ ညှိလာမယ် ခြောက်လာမယ်။ အဲ့ဒီခြောက်နေတဲ့ အနာဖေးလေးတွေ ကွာကျသွားရင် လူမှာကျောက်ပေါက်ရာ အမာရွတ်လေးတွေ ကျန်ခဲ့တော့တာပေါ့”

“အခုခေတ်တော့ ကလေးငယ်ငယ်လေးကစပြီး ကျောက်ရောဂါ ကာကွယ်ဆေးထိုးထားကြတော့ ... ကျောက်ရောဂါ မဖြစ်ကြတော့ဘူးပေါ့နော်”

“ဟုတ်တာပေါ့ ... ကျောက်ရောဂါကာကွယ်ဆေး ပေါ်လာတော့ လူသားတွေအတွက် အဆင်ပြေသွားတာပေါ့”

“ကပ်သုံးပါးရှိတယ်ဆိုတာ ကြားသာကြားဖူးတာ တစ်ခု ချင်းမသိဘူးဆရာ ... ရှင်းပြပါဦး”

ခန့်သစ်ဦးဆိုသော လူငယ်သည် ဗဟုသုတရှာမှီးလိုသည့် ဝါသနာပါသူဖြစ်၍ သူသိချင်သည်များကို အဆက်မပြတ် မေး၍ နေတော့သည်။ ကိုအောင်စည်ကလည်း စိတ်ရှည် လက်ရှည် ရှင်းပြသည်။

“ကပ်သုံးပါးဆိုတာ ဒုဗ္ဗိက္ခန္ဓရကပ်၊ သတ္တန္ဓရကပ်၊ ရောဂန္ဓရကပ်တွေပေါ့ကွယ်၊ ဒုဗ္ဗိက္ခန္ဓရကပ်ဆိုတာက အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးပြီး သေကြေပျက်စီးကြ တာပေါ့၊ သတ္တန္ဓရကပ်ဆိုတာက တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ထိုးကြိတ်၊ သတ်ဖြတ်ကြတာပေါ့၊ ရောဂန္ဓရကပ်ဆိုတာ အနာရောဂါတွေ ကျရောက်ကူးစက်ကြပြီး သေကြေပျက်စီးတာပေါ့၊ အခုကိုဗစ် ရောဂါလိုပေါ့ကွာ”

“ကပ်ကြီးသုံးပါးမှာ ကပ်တစ်ခုဖြစ်တာနဲ့ နောက်ကပ် တစ်ခု ဆက်ဖြစ်တတ်တယ်တဲ့။ ကပ်ကြီးတွေဟာ တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ဆက်စပ်နေတယ်လို့ ကြားဖူးတယ် ဆရာ”

“ဟုတ်တယ် ... ရောဂန္ဓရကပ်ဖြစ်ရင် လူတွေစီးပွား ပျက်ကြလို့ အစာရေစာငတ်ကြရင် ဒုဗ္ဗိက္ခန္ဓရကပ် ဖြစ်တာ ပဲပေါ့။ အစာတွေငတ်ကြလို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦးက သတ်ဖြတ် လုယက်ကြမယ်ဆိုရင်လည်း သတ္တန္ဓရကပ်က ဖြစ်လာမှာ ပဲလေ”

“အခုဖြစ်တဲ့ ကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါကြောင့် စီးပွားရေးတွေ မကောင်းကြတော့ဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်ကွယ် ... အခုကိုဗစ်ရောဂါဖြစ်လိုက်တော့ လူတိုင်းလိုလို စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ ပျက်ကြတယ်။ အလုပ်အကိုင်ကမရှိဖြစ်လာတော့ အစာရေစာဝယ်မစားနိုင် ငတ်လာကြတယ်။ တချို့သီလနည်းတဲ့သူတွေက လုယက်လာကြတာတွေ နေရတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာစည် ... အဲဒီလိုသတင်းတွေ ကြားနေရတယ်”

“အေး ... ဟုတ်တယ်ကွယ်။ ဆရာလည်း ကြားကြားနေရတာ ... စိတ်လည်းမကောင်းဖြစ်ရတယ်၊ ကမ္ဘာမှာ စီးပွားရေးကပ်ကြီးဖြစ်ခဲ့တာကိုလည်း သတိရလို့ တစ်လက်စတည်း ပြောပြဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာစည်”

“(၁၉၂၉-၃၀) ခုနှစ်လောက်က ကမ္ဘာမှာ စီးပွားပျက်ကပ်ကြီးဖြစ်တယ်ကွယ်။ ဒီစီးပွားရေးကပ်ကြီးကလည်း မြန်မာပြည်ကို အကြီးအကျယ် ကျရောက်လာတာပေါ့ကွယ်။ မြို့တွေရော တောတွေပါ စီးပွားရေး မကောင်းတော့ဘူး။ အလုပ်အကိုင်ရှားပါးပြီး ဝင်ငွေတွေမရှိကြ သီးနှံတွေမရောင်းရ၊ ဝယ်သူမရှိတော့ တောင်သူတွေလည်း ငတ်ကြရတာပေါ့။ ဒီတော့လည်း ဦးဖိုးစိန်တို့လို ဇာတ်သဘင်သမားတွေကလည်း ဇာတ်ကလို့ မရဖြစ်ကြရတယ်။ အဲဒီအချိန်က မင်းသား

ဦးဖိုးစိန်ဇာတ်လာကရင် “ဖိုးစိန်လာရင် နယ်ကြေတယ်”
ဆိုတဲ့စကား လူတိုင်းပါးစပ်ဖျားမှာ ရောက်ကုန်ကြတာပေါ့။
ဒီတော့လည်း မင်းသားဦးဖိုးစိန်က ဇာတ်မကတော့ပဲ နား
ထားလိုက်တယ်”

“ဟာ ... ဒါဆို ဇာတ်သမားတွေ အလုပ်မရှိတော့
ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ကွယ် ... ဒီတော့ ဦးဖိုးစိန်ကြီးဇာတ်ကို
အားကိုးစားသောက်နေကြရတဲ့ ဇာတ်သဘင်လုပ်သားတွေဟာ
စားစရာ၊ သောက်စရာမရှိ ဖြစ်လာကြရတာပေါ့။ ဒီတော့
ဦးဖိုးစိန်ဇာတ်ပြန်လည်ကဖို့ ဇာတ်သမားတွေက သူရိယနဲ့
မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာတိုက်ကြီးတွေကို ဝိုင်းပြီးတောင်း
ဆိုလာကြတယ်”

“ဇာတ်မကနိုင်တာနဲ့ ဘာလို့ သတင်းစာတိုက်တွေကို
တောင်းဆိုကြတာလဲ ... ဆရာစည်”

“ဇာတ်သဘင် လုပ်သားတွေ စားရေးနေရေးအဆင်ပြေဖို့
ဦးဖိုးစိန်ကို ဇာတ်ပြန်ကဖို့ သတင်းစာတွေကနေ ရေးသား
တောင်းဆိုပေးဖို့ပေါ့။ ဦးဖိုးစိန်ကလည်း ဇာတ်ကရင် ရှုံးမယ်၊
မကပြန်တော့လည်း သူ့အဖွဲ့သားတွေ ငတ်မယ်ဆိုတဲ့ ပြဿနာ
နှစ်ရပ်ကြားမှာ အကြပ်ရိုက်ရတာပေါ့ကွယ်”

“အင်း ... စီးပွားရေးကပ်ကလည်း အတော့်ကို
ကြောက်စရာပါလား၊ အခုလည်း ကိုဗစ်ကပ်ရောဂါဖြစ်တော့
ရပ်ရှင်ရုံတွေပိတ်ရ၊ ဇာတ်သဘင်တွေမကပဲ ရပ်ထားကြရ

တော့ သဘင်၊ ရုပ်ရှင်အနုပညာရှင်တွေ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံတွေ လည်း စားသောက်နေထိုင်ဖို့ အခက်အခဲတွေကြုံလာကြတော့ အလုပ်ပြောင်းကြရတယ်။ တချို့က မုန့်ဟင်းခါးတို့ အသုတ်တို့ ရောင်းကြရတယ်။ တချို့က ဟင်းရွက်စုံရောင်းပြီး ထမင်းစားဖို့ လုပ်ကြရတာ မြင်ကြရတယ်။ တချို့လည်း ဆိုက်ကားနင်း၊ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရုံဆွဲကြတာပေါ့။ ကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါ ဖြစ်ခါစကတော့ ဇာတ်သဘင်သမားတွေကို မင်းသားဖိုးချစ်တို့ ဦးဆောင်ပြီး စားသောက်ကုန်ပစ္စည်းတွေ၊ ငွေကြေးတွေ လှူဒါန်းတာတွေ့ရတယ်။ ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေကလည်း ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံနဲ့ ရိုက်ကူးရေးလုပ်သားတွေကို လှူဒါန်းထောက်ပံ့ကြတာကို တွေ့မြင်နေကြပါတယ် ... ကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါက မပြီးဆုံးဘဲ ကြာလာတော့ လှူဒါန်းသူတွေလည်း ခြေကုန်လက်ပန်းကျလာပြီး မလှူနိုင်တော့ဘူးပေါ့ ... ဆရာစည်ရယ်”

“နောက် ... သိထားသင့်တာတစ်ခုဖြစ်တဲ့ ဒုဗ္ဘိက္ခန္ဓာရကပ်ဆိုတဲ့ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးတဲ့ကပ် မြန်မာပြည်မှာ ရှိခဲ့တာကို ပြောပြရဦးမယ်”

“ဟာ ... မြန်မာပြည်မှာ အငတ်ဘေးရှိခဲ့တယ်။ မကြားမိဘူး ... ဆရာစည်”

“ရှိခဲ့တာပေါ့ကွာ ... ၁၉၆၇-ခုနှစ်၊ မေလလောက်မှာ ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းရဲ့ တော်လှန်ရေးကောင်စီအစိုးရဟာ ပြည်ပကို ဆန်တွေအလွန်အကျွံ ရောင်းချပစ်လိုက်တော့ ပြည်တွင်းမှာ ဆန်လိုအပ်ချက်တွေ ရှိလာတာပေါ့”

“ဟာ ... တယ်ဆိုပါလား၊ မချင့်မချိန်ပဲ စွတ်လုပ် လိုက်တာကိုး”

“စစ်သားအစိုးရဆိုတော့ လုပ်ချင်တာလုပ်တာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီတော့ ပြည်သူတွေ ဆန်စားစရာ လိုအပ်လာတယ်၊ ဝယ်လိုအားရှိပြီး ရောင်းကုန်ပြတ်လတ်လာတော့ ဆန်ဈေးဟာ မထင်မှတ်ဘဲ အဆမတန် မြင့်တက်လာတာပေါ့၊ ချမ်းသာ တဲ့ သူတွေက ဆန်တွေ ဝယ်လှောင်ကြတယ်၊ သူ့ထက်ငါ ဝယ်လှောင်လေ ဝယ်လိုအားက များလာလေဖြစ်တော့ ဆန် ဈေးကလည်း မြင့်သထက်မြင့်လာတာပေါ့”

“ဆင်းရဲသားတွေ ဆန်မဝယ်နိုင်တော့ ဘယ်လိုစား သောက်ကြသလဲ ... ဆရာစည်”

“ဆင်းရဲသားအများစုက ပြောင်းဆန်ကို ပြုတ်စားကြ တယ်။ တချို့က ဂျုံမှုန့်နဲ့ ချာပါတီလုပ်စားကြတယ်။ အရမ်း ဆင်းရဲတဲ့သူတွေက ညဘက်ဆို ‘ထမင်းကျန်၊ ဟင်းကျန်လေး များပေးပါ’ လို့ လမ်းတကာ၊ အိမ်တကာ လှည့်လည်တောင်း ရမ်း စားသောက်ကြရတယ်ကွယ့်၊ ဒါ ... ဆရာ့ကိုယ်တွေ့ ပဲကွယ့်”

“နောက် ... ဘာတွေဆက်ဖြစ်ကြသေးလဲ ... ဆရာစည်”

“ရခိုင်ပြည် စစ်တွေမြို့မှာတော့ လူတွေက ဂိုဒေါင်ထဲက ဆန်တွေကို လုကြတယ်။ ဒီတော့ စစ်တပ်က သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်ကြတာ လူအတော်များများ သေကုန်တယ်”

“ဟာ ... သနားစရာပါလား”

“ဒီလိုဆန်လုပ်ကို တခြားမြို့တွေမှာလည်း လိုက်လုပ်ကြမှာကို အုပ်ချုပ်သူအစိုးရက စိုးရိမ်လာတယ်။ ဒီတော့ ဇွန်လ (၂၆)ရက်နေ့မှာ ပြည်သူ့ကို အာရုံပြောင်းဖို့ တရုတ်မြန်မာ အရေးအခင်းကြီး ဖန်တီးပေးလိုက်ပြန်တယ်ကွယ့်”

“လူတွေ ... သေကြေကြမှာပေါ့နော် ... ”

“သေကြတာပေါ့ကွယ် ... တရုတ်တွေ တော်တော် သေကြရတယ်ကွယ့် ...”

“ဪ ... ဒုက္ခိက္ခန္တရကပ်ကနေ သတ္တန္တရကပ်ကို ဆက်ဖြစ်လာတာပေါ့နော် ...”

“အခုဖြစ်နေတဲ့ ကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါကလည်း ကြာရှည်လာပြီဆိုတော့ မြန်မာနိုင်ငံသားတိုင်းလိုလို ဆင်းရဲလာကြပြီ၊ အုပ်ချုပ်သူအစိုးရကလည်း ထောက်ပံ့မှုတွေ မပြုနိုင်ဖြစ်လာပြီကွယ့်”

“ဒီလိုသာဆက်ဖြစ်နေရင် လူကြွယ်ကြ၊ သတ်ကြ ဖြတ်ကြ ဖြစ်လာကြတော့မှာပဲနော် ... ဆရာစည်”

“အုပ်ချုပ်သူအစိုးရကလည်း ဒီအခြေအနေတွေကို သိနေပါတယ်၊ အခုဆို ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးက ‘ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဆက်လက်တည်ရှိ ကူးစက်ပြန့်ပွားနေမည့် COVID-19 နှင့်အတူ မိမိတို့အနေဖြင့် ဆက်လက်ရှင်သန် နေထိုင်ရမယ်။ COVID-19 ကာကွယ်ရေးစည်းကမ်းများကို တိကျစွာဆက်လက်လိုက်နာခြင်းဖြင့် COVID-19 နှင့်အတူ ယှဉ်တွဲနေထိုင်

၍ လုပ်ငန်းဆောင်တာများကို ဆောင်ရွက်ကြမယ်” လို့ ကြေညာချက် ထုတ်ပြန်ထားပြီကွယ်”

“ဆရာစည်ရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကို မေးရဦးမယ် ... အဲ့ဒီလို ကိုဗစ်ကပ်ရောဂါနဲ့အတူ ယှဉ်တွဲနေထိုင်ကြမယ်ဆိုရင် ရောဂါတွေ ပိုကူးစက်လာမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ရောဂါတွေ မကူးစက်တော့ပဲ အလုပ်အကိုင်တွေဖွံ့ဖြိုးလာပြီး၊ တိုင်းပြည် စီးပွားရေး ဦးမော့လာမှာလား ပြောပေးပါဦး”

“ဆရာကတော့ ... အဲ့ဒီလို ကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါနဲ့ အတူယှဉ်တွဲ နေထိုင်လုပ်ကိုင်ရုံနဲ့တော့ မြန်မာပြည်ရဲ့စီးပွားရေး ပြန်ကောင်း လာမယ်လို့မထင်ဘူး ... ကွယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဆရာစည်”

“မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကိုဗစ်ရောဂါမဖြစ်ခင်ကတည်းက စီးပွားရေးတွေက ကြပ်တည်းနေတာပဲလေ၊ အရောင်းအဝယ် အလုပ်အကိုင်တွေ အဆင်ပြေမှမပြေခဲ့ပဲ၊ ကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါ ဖြစ်လိုက်တော့ ပိုလို့ဆိုးသွားပြီး လူတိုင်းလိုလို အခက်အခဲတွေ ဖြစ်လာရတာ”

“ဆက်ရှင်းပြပါဦး ... ဆရာစည်”

“မြန်မာပြည်မှာက လူသုံးကုန်ပစ္စည်း ထုတ်ကုန်လုပ် ငန်းတွေ မရှိသလောက် နည်းတယ်၊ ပြည်ပကိုပို့နိုင်တာ အထည်ချုပ်ပဲ ရှိတယ်၊ လူသုံးကုန်ပစ္စည်းအားလုံး တရုတ်ကပဲ မှာယူနေကြရတာ၊ ဒါကြောင့် နိုင်ငံတကာမှာ ကိုဗစ်ကင်းစင်း ပြီး စီးပွားရေးတွေ အောင်အောင်မြင်မြင် ဆောင်ရွက်နိုင်မှ

မြန်မာပြည်ကလည်း ကျွဲကူးရေပါလိုက်ပြီး စီးပွားရေး ဦးမော့လာမှာလို့ ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကမ္ဘာကြီးကလည်း ရွာကြီးဖြစ်နေပြီဆိုတော့ တစ်နိုင်ငံနဲ့တစ်နိုင်ငံ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ စစ်ရေး၊ သဘာဝဘေးအန္တရာယ်ဘေးတွေက ဆက်စပ်တဲ့ပါနေကြတော့လည်း တစ်ကမ္ဘာလုံး စီးပွားရေးကောင်းမှ ကိုယ့်နိုင်ငံရဲ့ စီးပွားရေးလည်း ကောင်းမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံက ဖွံ့ဖြိုးဆဲနိုင်ငံငယ်လေးဆိုတော့ ဖွံ့ဖြိုးပြီးနိုင်ငံကြီးတွေကို မှီခိုနေရတဲ့ သဘောလည်းရှိနေတော့ စီးပွားရေးဦးမော့ဖို့ကတော့ ကိုယ်တိုင်လည်း ကြိုးစားကြ၊ ကမ္ဘာကြီးကို ကိုဗစ်ကပ်ရောဂါကနေ ကင်းရှင်းရေးကိုလည်း ဆုတောင်းပေးကြရဦးမှာပါပဲ”

“ကိုဗစ်ကပ်ရောဂါက လောလောဆယ် ကူးစက်မှုကင်းစင်လာသယောင်ရှိပေမယ့် နောက်ထပ်ကိုရိုနာ ဗိုင်းရပ်စ်ပိုး အသွင်ပြောင်းနဲ့ တတိယလှိုင်းပြန်မရောက်လာဘူးလို့ ပြောမရသေးဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာစည် ... ကိုဗစ်တတိယလှိုင်းတော့ မြန်မာပြည်မှာ မရှိစေချင်တော့ပါဘူး”

“တောင်ကိုရီးယားမှာ တတိယလှိုင်းဝင်လာလို့ ဆေးရုံတွေ မလောက်ဖြစ်နေပြီ။ ကွန်တိန်နာပုံးတွေကို ဆေးကုသရေးဆေးရုံတွေအဖြစ် လုပ်နေကြပြီကွယ်၊ နောက်သတိပြုစရာတစ်ခုက အသွင်ပြောင်း ကိုရိုနာဗိုင်းရပ်စ်ဟာ ယခင်

ကိုဗစ် ကူးစက်မှုထက် အဆမတန်မြန်တယ်တဲ့၊ အင်္ဂလန်မှာ စတွေ့ရှိတာ၊ ယခုဆို ဥရောပနိုင်ငံတွေနဲ့ ဂျပန်နိုင်ငံမှာလည်း တွေ့ရှိနေကြပြန်ပြီကွယ်၊ တစ်နိုင်ငံနဲ့ တစ်နိုင်ငံပျံသန်းကြတဲ့ လေကြောင်းလိုင်းတွေတောင် ပြန်ပိတ်ထားရတယ်ဆိုပဲ...၊ ဒီတော့ ကိုဗစ်နဲ့အတူ ယှဉ်တွဲလုပ်ကိုင် နေထိုင်ကြမယ်ဆိုရင် လည်း ရောဂါကူးစက်တာ များလာနိုင်ပြီး၊ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးဖို့က မသေချာဘူးလို့ သုံးသတ်ရမှာပဲ”

“မူလ D strain (Aspartic Acid) ကနေ G Strain (G Lysine) ကို ပြောင်းလဲခဲ့တဲ့ ဗီဇပြောင်း Covid-19 ဟာ အန္တရာယ်အလွန်ကြီးတယ်လို့ ကြားရတယ် ဆရာစည်၊ မူလ Covid-19 ရဲ့ ကူးစက်နိုင်စွမ်းက လူ (၃) ဦးကျော်အထိသာ ဖြစ်တယ်။ အခုအသွင်ပြောင်း ကိုဗစ်က လူတစ်ဦးကနေ လူအယောက် (၂၀) အထိ ကူးစက်နိုင်တဲ့ စွမ်းအားရှိတယ် စနစ်တကျမကာကွယ်ကြရင် တစ်ယောက်ကနေ လူ (၂၀) ဦးကိုကူး၊ အဲ့ဒီလူ (၂၀) ကနေ နောက်ထပ် လူလေးရာကူး၊ အဲ့ဒီလူလေးရာကနေ လူတစ်သောင်းခြောက်ထောင်ကူးဆိုရင် အတော်ကို စိုးရိမ်စရာပါ ဆရာစည်ရယ်”

“ကိုဗစ်ကာကွယ်ဆေးရရင်တော့လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဖြစ်မှာပါ ... ဒီတော့လည်း စီးပွားရေးတွေ ပုံမှန်လည်ပတ်နိုင်လာလို့ လူတွေလည်း ချောင်လည်လာမယ်ထင်တာပဲ ခန့်သစ်ရာ”

“ဒီနေ့မနက် သတင်းတစ်ခုမှာ နားထောင်လိုက်ရတာက မြန်မာလူဦးရေရဲ့ (၂၀) ရာခိုင်နှုန်းအတွက် ကိုဗစ်ကာကွယ်

ဆေး ရမယ်ဆိုပဲ။ နောက်ထပ် လူဦးရေ (၂၀) ရာခိုင်နှုန်းဖြစ်တဲ့ (၁၀.၈)သန်းအတွက် ကိုဗစ်ကာကွယ်ဆေး ဝယ်ယူသွားမယ် လို့လည်း သိရတယ်။ ကမ္ဘာ့ကျန်းမာရေးအဖွဲ့နဲ့ GARVI (ဂါဗီ) အဖွဲ့အစည်းတို့ပေါင်းထားတဲ့ COVAX (ကိုဗစ်) အဖွဲ့ဝင်နိုင်ငံတွေမှာ မြန်မာနိုင်ငံလည်းပါဝင်တဲ့အတွက် အခုလို ကာကွယ်ဆေးရတာဖြစ်တယ်။ (၃) ရာခိုင်နှုန်းကို ၂၀၂၁-ခုနှစ် ဒုတိယသုံးပတ်မှာ ရမယ်။ (၁၇) ရာခိုင်နှုန်းကို ၂၀၂၁-ခုနှစ် တတိယသုံးပတ်မှာ ရမယ်လို့ သိရတယ် ဆရာစည် ...”

“အေး ... မင်းပြောတဲ့သတင်းသာ မှန်ရင်တော့ ဝမ်းသာစရာပေါ့ ခန့်သစ်ရယ် ... ကိုဗစ်ကာကွယ်ဆေး အမြန်ရမှပဲ ဆရာတို့နိုင်ငံလည်း နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာ ရေး၊ စီးပွားရေးအားလုံး တိုးတက်လာပြီး ခန့်သစ်တို့လို လူငယ်တွေလည်း အနာဂတ် မျှော်လင့်ချက်အိပ်မက်တွေကို အကောင်အထည်ဖော်လို့ ရမှာပေါ့ကွယ်”

“ကျေးဇူးပါ ... ဆရာစည်၊ ကျွန်တော်လည်း ဆရာစည်နဲ့ စကားပြောဖြစ်တာ အတော်ဗဟုသုတရပါတယ်။ ဒီညနေဆေးရုံကို ပြောင်းကြရမလားမသိဘူး၊ ဝတ်ပြီးသား အဝတ်လေးတွေ နေပူတုန်း လျှော်ဖွတ်လိုက်ဦးမယ်” ဟု ကိုအောင်စည်အား ခန့်သစ်ဦးက နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွား သည်။

အောင်မြင်မိရ် ကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါ ကုသရေးစင်တာသို့

၂၀၂၀-ပြည့်နှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ (၂၇) ရက်နေ့ ညနေ (၄)နာရီ
မိနစ် (၂၀)

“ပေါ့စတစ်လူနာများ ... မိမိတို့၏ပစ္စည်းများကို ယူဆောင်၍ အဆောင်ရှေ့သို့ ထွက်လာကြပါ” ဟု ဘောလန်ဒီယာတစ်ဦးမှ လက်ကိုင်ဟွန်းဖြင့် ခေါ်နေသောအသံကို ကြားရသည်။ ထိုအော်သံကြောင့် ကိုဗစ်ပေါ့စတစ်လူနာများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

ကိုအောင်စည်တို့ ပေါ့စတစ်လူနာများကို ကုသရေးစင်တာသို့ ပို့တော့မည်ကို ကိုအောင်စည် သိလိုက်သည်။ ကိုဗစ်ပေါ့စတစ်လူနာများသည် လက်ကိုင်ဟွန်းဖြင့် အသိပေးသံကို ကြားလိုက်သည်နှင့် ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းနေကြတော့သည်။ ကိုအောင်စည်တွင် အိတ်နှစ်အိတ် အထုတ်နှစ်ထုပ်ပါသည်။ တခြားသူများလည်း ကိုအောင်စည်ကဲ့သို့ပင် အထုပ်များကိုဆွဲ၍ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာကြသည်။ အမျိုးသမီးများက ကိုအောင်စည်တို့ ယောက်ျားများထက် အထုပ်များ၊ အိတ်များ ပိုများသည်ကို သတိပြုမိသည်။ ကိုဗစ်လူနာအများစုသည် အထုတ်များကို မနိုင်မနင်း၊ ဖရိုဖရဲသယ်မ၍ ကားပေါ်တွင် နေရာကောင်းရရန်အတွက် သူ့ထက်ငါ အလှူအယက် အလျင်အမြန် သွားနေကြသည်မှာ ရယ်စရာ၊ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှသည်။

အခြားသူများ ကားရှိရာသို့ အပြေးအလွှားသွားကြသော်လည်း ကိုအောင်စည်ကား အေးအေးဆေးဆေးပင်။ တဖြေးဖြေးသာ သွားနေသည်။ ပေါ့စတစ်လူနာများအား တစ်ယောက်မှ ချန်ထားလို့မရ အကုန်ခေါ်ဆောင်ရမည်ဖြစ်၍ ကိုအောင်စည် စိတ်အေးလက်အေးပင် တရွေ့ရွေ့သွားနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုအောင်စည်သည် ကားအနီးသို့ရောက်သော်လည်း တိုးဝှေ့မတက်၊ အခြားသူများ အကုန်တက်ပြီးမှသာ ကားပေါ်သို့တက်သည်။

ပေါ့စတစ်လူနာများကို ကုသရေးစင်တာသို့ ပို့မည့်ကားသည် ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ ဝန်ကြီးချုပ် အစီအစဉ်ဖြင့် ကျောင်းကားများအဖြစ် အသုံးပြုရန် တရုတ်နိုင်ငံမှ မှာယူထားသော အဝါရောင်မီနီဘတ်စ်ကားများ ဖြစ်သည်။ ထိုကားများ ခမ္ဘာ ကျောင်းသားများကို ကျောင်းကြို၊ ကျောင်းပို့ မလုပ်ရတော့သဖြင့် ကိုဗစ်လူနာများကို သယ်ဆောင်ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းကားမှ လူနာတင်ကား ဖြစ်သွားရသည့် ထိုလွဲချော်နေမှုများကို ကိုအောင်စည်ကတွေးကာ ပြုံးမိသေး၏။

မီနီဘတ်စ်(စ်)ကျောင်းကားလေးထဲသို့ လူနာတစ်ဆယ့်ငါးယောက်၊ ကလေးနှစ်ယောက်၊ အထုတ်အပိုးများဖြင့် ဝင်ရောက်ကြရာ အတော်ပင်ကြပ်၍ နေတော့သည်။ ပုံမကျပန်းမကျ အထုတ်အပိုးများနှင့် လူနာများသည် တိုးဝှေ့ထိုင်နေကြရသည်။ အားလုံးပေါ့စတစ်လူနာများဖြစ်၍ တစ်ဦး

နှင့်တစ်ဦး ရောဂါကူးမှာကို စိုးရိမ်စရာမလိုတော့။ ခေါင်းခန်း
နှင့် လူနာများထိုင်သော နောက်ခန်းကြားတွင် ကားမောင်းသူ
နှင့် ဘော်လံဒီယာများအား ရောဂါမကူးစက်စေရန် ပလတ်
စတစ် မိုးကာအကြည်ဖြင့် ကာထားသည်။

လူစုံသည်နှင့် အဝါရောင်မီနီဘတ်(စ်)ကားသည် ကွာရန်
တင်းစင်တာ အ·ထ·က ကျောင်းဝင်းထဲမှ အရှိန်ပြင်းစွာ
မောင်းထွက်သွားတော့သည်။ ကားပေါ်ရှိ လူနာများသည်
ငါတို့ကို ဘယ်ခေါ်သွားလေမလဲဟု စိတ်ဝင်စားရင်ခုန်နေကြ
သည်။ အပြင်ဘက်သို့လည်း မျက်တောင်မခတ်ကြည့်ကာ
'ကား ဘယ်ဘက်ကို ကွေ့သွားတယ်၊ ဘယ်လမ်းပေါ်တော့
ရောက်နေပြီ၊ ဒါဆို ဘယ်ကိုပို့နိုင်တယ်' စသဖြင့် အတွေး
ကိုယ်စီ ရှိနေကြသည်။

ကားသည် ပထမ သုဝဏ္ဏဧရာဝတီ ဖောင်ဒေးရှင်း
ကုသရေးစင်တာဘက် မောင်းသွား၏။ ကားပေါ်ရှိ ပေါ့စတစ်
လူနာများသည် ဧရာဝတီဖောင်ဒေးရှင်း ကုသရေးစင်တာသို့
ပို့တော့မည်ဟု ထင်သွားကြသည်။ သုဝဏ္ဏလမ်းဆုံသို့ ရောက်
သောအခါ သုဝဏ္ဏအားကစားကွင်းသို့မဝင် ကျော်မောင်း
ပြန်၏။ ထိုအခါ ကားအတွင်းရှိ ကိုဗစ်လူနာများက ...

“တော်သေးပါရဲ့ ... ဧရာဝတီမဟုတ်ဘူးဟ”

ဟု အတွေးဝင်လာပြီး ရင်အေးသွားကြ၏။ ဧရာဝတီ
ကုသရေးစင်တာသည် အရေးကြီးလူနာများ ကုသပေးသော
နေရာဖြစ်၍ ကိုအောင်စည်တို့ အဖွဲ့သားများက မသွားလိုကြ။

အတော်စိမ်ကျသော ဝန်ဆောင်မှုကောင်းသည့် FORTUNE ကုသရေးစင်တာသို့ သွားလိုကြသော်လည်း ကားမောင်းနေသည့် လမ်းကြောင်းအားကြည့်ခြင်းဖြင့် ပို့မည်မဟုတ်ကြောင်းလည်း သိနေရသည်။ ကားသည် တောင်ဒဂုံ၊ ရွာသာကြီးစက်မှုဇုံတို့ ကျော်လာသဖြင့် အောင်မြင်မိုရ်အိမ်ယာ ကုသရေးစင်တာ၊ ဒါမှမဟုတ် ရိုးမအိမ်ယာသို့ ပို့တော့မည်ကို ရိပ်စားမိနေကြသည်။

ကိုအောင်စည်တို့အား သယ်ဆောင်လာသည့်ကားသည် တောင်ဒဂုံမြို့နယ်အတွင်းရှိ လယ်ကွင်းများ၊ ကျိုးတို့ကျတဲအိမ်များကို ဖြတ်ကျော်၍ အောင်မြင်မိုရ်အိမ်ယာထဲသို့ ကွေ့ဝင်လိုက်၏။ ကိုအောင်စည်တို့ ကား၏ရှေ့တွင် မြို့နယ်အသီးသီးမှ ကိုဗစ်ပေါ့စတစ်လူနာများ လာပို့သော ကားငါးစီးခန့် ကြိုရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကားအသီးသီးမှ ကိုဗစ်ရောဂါပေါ့စတစ်လူနာများ ကားပေါ်မှ ဆင်းကြ၏။ ဘော်လန်ဒီယာများက လူနာများအား နေထိုင်ရန် အခန်းများကို စီစဉ်ပေးကြသည်။ ကိုအောင်စည်နှင့် ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းလေးဦးအား တိုက် (၂၄) အပေါ်ဆုံးထပ် အခန်း (၃၀၆) တွင်နေရန် စာရင်းမှတ်၍ အပေါ်ထပ်သို့ တက်စေသည်။ ကိုအောင်စည်၏ အထုတ်အပိုးများကို ဘော်လန်ဒီယာများက လိုက်ပို့ပေးမည်ဟု ဆို၏။ ကိုအောင်စည်လည်း ဘော်လန်ဒီယာများ၏ စေတနာကို လေးစားသွား၏။ ကိုအောင်စည်သည် အလေးအပင်မပါဘဲ အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တက်ရမည်ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်ရသည်။

အောင်မြင်မိမိရဲ့ ကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါ ကုသရေးစင်တာ ဆိုသည်မှာ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးအစိုးရက တန်ဖိုးမျှတ အိမ်ရာအဖြစ် ဆောက်လုပ်ထားသော တိုက်သစ်များဖြစ်သည်။ မြေညီထပ်ပါဆိုလျှင် လေးထပ်ရှိသည်။ တိုက်၏အထပ်တစ်ထပ် တွင် အခန်းခြောက်ခန်းပါသည်။ တိုက်တန်း၏ အစွန်းနှစ်ဘက်တွင် အတက်အဆင်း လှေကားရှိသည်။ အခန်းများ၏ ရှေ့တွင် လူသွားလမ်းနှင့် ဝရန်တာရှိသည်။ ဘေးလှေကားမှ တက်ကာ ကိုယ်လိုရာအခန်းသို့ အခန်းရှေ့ လူသွားလမ်း ဝရံတာမှ သွားရခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုလေးထပ်တိုက်တစ်တိုက် တွင် အခန်း (၂၄) ခန်းရှိသည်။ ထိုကဲ့သို့သော တိုက်အလုံး ပေါင်း (၅၀) ခန့်ရှိသည်။ အခန်းတစ်ခန်းလျှင် လူနာ ငါးယောက်ထားသည်။ တိုက်တစ်တိုက်တွင် အခန်း (၂၄)ခန်း ရှိရာ တိုက်တစ်တိုက်တွင် လူနာပေါင်း (၁၂၀)ရှိသည်။ တိုက် အလုံး (၅၀)ခန့်ရှိ၍ ထိုအောင်မြင်မိမိရဲ့အိမ်ရာ ကိုဗစ်ကုသ ရေးစင်တာ၌ လူနာခြောက်ထောင်ကျော်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရ သည်။

ကိုအောင်စည်သည် လေးထပ်တိုက် အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ လှေကားလက်ရမ်းကိုကိုင်ကာ တဖြေးဖြေးချင်း တက်သွား သည်။ အနည်းငယ်မောနေ၍ ဖြေးဖြေးချင်းတက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူ၏အရှေ့၌ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး သည် လှေကားလက်ရမ်းကိုကိုင်၍ ကိုအောင်စည်ကဲ့သို့ပင် တဖြေးဖြေးပင် တက်နေသည်ကို မြင်နေရ၏။ ထိုအမျိုး

သမီးသည် အရပ်အနည်းငယ် နိမ့်သယောင်ရှိသော်လည်း ခုံမြင့်ဖိနပ်ဝတ်ထား၍လား၊ သေးသောခါး ဖွံ့ထွားသော တင်သားနှင့် ခန္ဓာကိုယ်က ဖြိုးဖြိုးပြည့်ပြည့် ရှိနေ၍လား၊ ကိုအောင်စည် အမြင်မှာတော့ ကြည့်လို့ကောင်းနေသည်။ ကိုအောင်စည်သည် ထိုအမျိုးသမီးနောက်မှကပ်၍ လှေကားကို မှန်မှန်လေးတက်နေ၏။ အမျိုးသမီးသည် ဒုတိယထပ်မှ တတိယထပ်သို့ စတက်စဉ်တွင် ခြေကွေးညွတ်၍ ဖင်ထိုင်လဲ သွားတော့သည်။ နောက်မှကပ်၍ လိုက်တက်လာသော ကိုအောင်စည်က ထိုအမျိုးသမီးအား ဆွဲမထူပေးလိုက်လေ သည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် ကိုဗစ်ရောဂါအရှိန်ကြောင့် မောဟိုက်နေသည့်ဝေဒနာ ခံစားနေရသည်ကို ကိုအောင်စည် သတိပြုမိလိုက်သည်။

“တီချယ် ... အေး၊ တီချယ် ... အေး”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ...၊ ဘာဖြစ်တာလဲ ...”

နောက်မှလိုက်လာကြသော မိန်းမပျိုလေးသုံးဦးက စိုးရိမ် စိတ်များဖြင့် အော်ဟစ်ကာ လှေကားထက်သို့ အမြန်ပြေး တက်လာကြသည်။ အထုတ်အပိုးများနှင့် ပြေး၍တက်လာ ကြသော မိန်းကလေးငယ်သုံးဦးသည် ကိုအောင်စည်နှင့် အမျိုးသမီးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ သူတို့၏ တီချယ်အေး ဆိုသူ အမျိုးသမီးအား တွဲမ၍မလဲပြုအောင် ဖေးမပေးကြ သည်။ ကိုအောင်စည်သည် အမျိုးသမီးအား ဖေးမတွဲကူပေး ထားသော သူ၏လက်ကို ပြန်ရုတ်လိုက်ကာ ဘေးမှ လိုအပ်

ပါက ကူညီနိုင်ရန် ထိုမိန်းကလေးများ၏ နောက်ဘက်မှ ရပ်ကြည့်ပေး၏။ မိန်းကလေးငယ်များသည် သူတို့၏ တီချယ် အေးကိုတွဲကာ အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ အပေါ်ထပ်လှေကား အကွေ့သို့ ရောက်သောအခါ တီချယ်အေး ဆိုသည့် အမျိုးသမီးသည် သူ့အား လှေကားအောက်သို့ လဲမကျစေရန် ပထမဦးစွာ ဆွဲမပေးခဲ့သောသူအား သိလို သဖြင့် ကိုအောင်စည်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် Mask တပ်ထား၍ မျက်လုံးနဲ့ မျက်ခုံးသာ မြင်နေရ၏။ သို့သော်လည်း ထိုမျက်စိအကြည့်ကြောင့် ကိုအောင်စည်ရင်တွင် ခံစားမှုတစ်ခု ရလာတော့သည်။ ထိုအမျိုး သမီးသည် လှေကားသို့ ဆက်မတက်ဘဲ အောက်အကွေ့ လှေကားရင်း၌ ရပ်နေသော ကိုအောင်စည်အား သေသေ ချာချာ စူးစိုက်၍ ကြည့်နေပြန်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် သူ့အားတွဲထားသော မိန်းမပျိုကလေးများက အတင်းဆွဲခေါ် ၍သာ ဆက်တက်သွားရခြင်းဖြစ်သည်ကို ကိုအောင်စည် ရိပ်စားမိသည်။

ထိုအမျိုးသမီး၏စူးစိုက်သော အကြည့်မျိုးက ယခင်က လည်း ကိုအောင်စည် တွေ့ကြုံခံစားဖူး၏။ ထိုအကြည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံကြောင့် ကိုအောင်စည်တစ်ယောက် ရူးမတက် ခံစားခဲ့ဖူး၏။ ယခုလည်း ပြင်းပြသော ခံစားမှုဝေဒနာကို ပေးသည့် အချစ်မြှားဒဏ်ရာ ဝေဒနာဟောင်းကဲ့သို့ သူမ၏

အကြည့်၊ သူမ၏မျက်ဝန်းက ကိုအောင်စည်၏ နှလုံးသားသို့ ထိုးဖောက်ပြန်ပြီလားဟု ကိုအောင်စည် ခံစားလိုက်ရတော့သည်။

“သူဘယ်သူလဲ ... သူ့အကြည့်က ငါ့ကိုဘာကြောင့် ခံစားမှုဝေဒနာအဟောင်းက အလိုလိုဖြစ်ပေါ်လာရတာလဲ ... သူ ... အေးများလား ...” စသည်ဖြင့် ကိုအောင်စည် ဝေခွဲမရဖြစ်နေရသည်။

“ဪ ... အချိန်တွေကြာညောင်းပေမယ့် ငယ်ချစ်ဦး ဆိုတာကို မေ့မရနိုင်ပါလား” ဟု ကိုအောင်စည်၏ စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်မိသည်။

ကိုအောင်စည်နေရမည့် အပေါ်ဆုံးထပ်အခန်း (၃၀၆)သို့ ရောက်ပြီ၊ စော့စော့က ထူမပေးခဲ့ရသော အမျိုးသမီးသည် အခန်း (၃၀၅) တွင် နေရာရသည်ကိုလည်း သိလိုက်ရ၏။

“ဦး ... ဒီမှာ ဦးအိတ်တွေနော် ...”

ဘော်လန်ဒီယာများက ကိုအောင်စည်အား အဝတ်အစား အိတ်များကို အပ်နှံ၏။

“ကျေးဇူးပါကွယ် ...”

ဘော်လန်ဒီယာများက ကိုအောင်စည်အား လက်ပြနုတ် ဆက်၍ ပြန်သွားကြသည်။

ကိုအောင်စည် အခန်းတွင်းသို့ရောက်စဉ် ကုမ္ပဏီမှ လူငယ်လေးယောက်လည်း ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ ကိုအောင်စည် တို့ ငါးယောက်နေရသော တိုက်ခန်းသည် (၂၅) ပေပတ်လည်

ကျယ်ဝန်းသည်။ ရေချိုးခန်းအိမ်သာပါသည်။ အဲယားကွန်းလည်း တပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

အခန်းနံရံတွင်လည်း သတိပေးစာများ ကပ်ထားသည်။ လူနာများအတွက် မိသားစုမှ ပေးပို့နိုင်သည့် ပစ္စည်းများ

အရံသင့်စားသောက်နိုင်သည့် စားသောက်ဖွယ်ရာများ (သစ်သီးများအား အဆင်သင့် စားသုံးရန် ပြင်ဆင်ခွဲစိတ်ပြီးမှ ပေးရန်)၊ တစ်ကိုယ်ရည်အသုံးအဆောင်များ၊ ဆေးရုံမှ လိုအပ်၍ မှာယူသောဆေးဝါးများဟု နံရံ၌ စာတစ်စောင်ကပ်ထားပါသည်။ ထို့နောက် -

အောက်ဖော်ပြပါပစ္စည်းများအားလုံး လုံးဝ (လုံးဝ) မပို့ရပါ။ လက်မခံပါဟု စာတစ်စောင်ကပ်ထားသေးသည်။

ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းယာ၊ အရက်၊ ဘီယာ၊ ဝိုင်၊ အယ်လ်ကိုဟောပါဝင်သည့် အချို့ရည်များ၊ မူးယစ်ဆေးဝါး များ၊ ဓား၊ ကတ်ကြေး စသည့် ချွန်ထက်သောလက်နက်၊ မီးခြစ်၊ ခြင်ဆေးခွေ၊ ခြင်ဆေးဘူး၊ ကြိုးခွေ၊ လျှပ်စစ်ရေဇွေးအိုး စသည့် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းများ။

သတိပြုရန်

ပစ္စည်းပို့သူတစ်ဦးသာ လာရောက်ပါရန်။ တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းများ ပို့ဆောင်ခြင်းမပြုပါနှင့်။ ပျက်စီးပျောက်ရှုလျှင် တာဝန်မယူပါ။ သောက်ဆေးများပါလျှင် သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ခံ (MO) ခွင့်ပြုချက် ရယူရန် လိုအပ်ပါသည်။ ပစ္စည်းပို့သူမှ မိမိပေးပို့လိုသည့် လူနာအမည်နှင့် ဖုန်းနံပါတ်၊ လူနာအဆောင်၊ အခန်းနံပါတ်နှင့် ပေးပို့သူအမည်များအား

ပေးပို့မည့် ပါဆယ်ထုတ်ပေါ်တွင် ထင်ရှားစွာ တစ်ပါတည်း
ရေးကပ်ခဲ့ရန် လိုအပ်ပါသည်ဟုလည်း စာတစ်စောင်ကပ်ထား
သည်ကို မြင်တွေ့ရသည်။

နောက်လူနာများအတွက် သတိပေးစာမှာ -

လူနာများ သိရှိရန်

အောက်ပါစက်များကို ကိုဗစ်ကာကွယ်ရေးစင်တာရှိ
တက်ရောက်ကုသမှုခံယူနေသော လူနာများ သုံးစွဲရန်အတွက်
ဖြစ်ပါသည်။

- (၁) သွေးချိုတိုင်းတာသည့် စက်
- (၂) သွေးပေါင်းချိန်တိုင်းတာသည့် စက်
- (၃) ကိုယ်အပူချိန်တိုင်းတာသည့် စက်
- (၄) သွေးအတွင်း အောက်ဆီဂျင်တိုင်းတာသည့် စက်

◆ ကုသရေးစင်တာမှ ဆေးရုံဆင်းခွင့်ရသည့် လူနာများ
အနေဖြင့် အထက်ပါစက်များကို ယူဆောင်သွားခြင်းမပြု
ကြပါရန် အသိပေးအပ်ပါသည်ဟု စာလည်းကပ်ထား
သည်။

အောင်မြင်မိရုံအိမ်ရာ ကိုဗစ်-၁၉ရောဂါ ကုသရေးဌာန
၏ စည်းကမ်းချက်များကိုလည်း ကပ်ထားပေးပါသည်။

၁။ မိမိရောဂါရာဇဝင်နှင့် ဆေးကုသမှုခံယူထားမှု ရှိမရှိ၊
ယခုခံစားနေရသော ရောဂါလက္ခဏာများကို တတ်နိုင်
သမျှ ပြည့်စုံစွာပြောပါ။ ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းများ၏
ညွှန်ကြားချက်များကို လိုက်နာခြင်းဖြင့် ကူညီပါ။

- ၂။ ကိုယ်အပူချိန် တက်ခြင်း၊ ချောင်းဆိုး လည်ချောင်းနာ၊
မောပန်းနွမ်းနယ်၊ အသက်ရှူကြပ်၊ အနံ့မရတော့ခြင်း၊
အဆင်မပြေမှုများ ခံစားရပါက ဆရာဝန်များထံ ချက်
ခြင်း အကြောင်းကြားပါ။ အခြားကျန်းမာရေးပြဿနာ
များရှိပါက အချိန်မရွေး ဆက်သွယ်အကူအညီ တောင်း
ခံပါ။
- ၃။ အောက်ထပ်သို့ မိမိသဘောဖြင့် တက်ဆင်းခြင်းမပြုရ။
အဆင်မပြေမှုများရှိပါက ဆက်သွယ်ရန် ဖုန်းနံပါတ်
များကို အကြောင်းကြားပေးပါ။
- ၄။ မိမိအခန်းတွင်သာ နေပါ။ အခန်းကူးခြင်း၊ သူတစ်ပါး
အခန်းသို့ သွားလည်ခြင်း၊ စကားပြောခြင်းများကို
အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ကြဉ်ပါ။
- ၅။ မိမိအခန်းတွင်းမှ ပြင်ပသို့ထွက်လျှင် Surgical Mark
တပ်ဆင်ပါ။
- ၆။ အခန်းအပြင်ဘက်မှ အောက်သို့ ရေသွန်ချခြင်း၊ တံတွေး
ထွေးခြင်း၊ ကွမ်းတံတွေးထွေးခြင်း၊ အမှိုက်ပစ်ချခြင်းများ
လုံးဝ (လုံးဝ) မပြုလုပ်ရပါ။
- ၇။ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာခန်းများကို သန့်ရှင်းစွာ အသုံးပြုပြီး
အမှိုက်များကို စနစ်တကျပစ်ပါ။
- ၈။ အိမ်မှပေးပို့သော အစားအစာများ၊ အသုံးအဆောင်များ
ကို နေ့လယ် (၁) နာရီမှ ညနေ (၄) နာရီအထိ လက်
ခံမည်ဖြစ်ပါသောကြောင့် ထိုအချိန်မတိုင်မီ အိမ်မှအရောက်
ပို့ဆောင်နိုင်ပါသည်။

ကျန်းမာရေးအတွက် ဆက်သွယ်ပါ။ အထွေထွေကိစ္စ အတွက် ဆက်သွယ်ပါ။ ရေမီးကိစ္စအတွက် ဆက်သွယ်ပါ ဟု စည်းကမ်းချက်များကို အခန်းနံရံ၌ ကပ်ထားပေးသည်။

ဘော်လန်ဒီယာများက ကိုအောင်စည်တို့သုံးစွဲရန် အိပ် ယာခင်း၊ ခေါင်းအုံးစွတ်၊ ခြင်ထောင်များလာပေးသည်။ အား လုံးသည် အသစ်များဖြစ်၍ ဆေးရုံဆင်းပါက အိမ်သို့ယူ ဆောင်သွားနိုင်သည်ဟု သိရ၏။ ကိုအောင်စည်သည် ကုတင် ပေါ်တွင် အိပ်ယာခင်းခြင်း၊ ခြင်ထောင်ထောင်၊ ပစ္စည်းများ နေရာချနှင့် လုပ်စရာရှိသည်များကို ဆက်တိုက်လုပ်ဆောင်၍ နေသည်။ ညနေစာအတွက် ထမင်းဘူးများကို တိုက်အောက်မှ ဆွဲခြင်းတွင်ထည့်ပေးရာ အပေါ်ထပ်သို့ စက်သီးကြီးဖြင့် ဆွဲ တင်ယူရသည်။ လူမှုရေးပရဟိတ အလွန်လုပ်သော မျိုးမင်းထွန်း က ထိုကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ထမင်းဘူးများကို လည်း လူစုံလိုက်ဝေပေးသည်။ သူကပင် အခန်းတွင်း အမှိုက် လှဲခြင်း၊ ရေးချိုးရန်ရေတင်ခြင်း၊ ရေချိုးခန်းသန့်ရှင်းခြင်းများကို သူတစ်ယောက်တည်း လုပ်ကိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မျိုးမင်းထွန်းသည် လူမှုဝန်ထမ်းစိတ်ရှိပြီး စိတ်နှလုံး ဖြူစင် သော လူငယ်ကလေး တစ်ယောက်ပါလားဟု အသိအမှတ် ပြုလိုက်တော့သည်။

(၈၈) နိုင်ငံရေးလှိုင်းတံပိုးထဲက
ကိုအောင်စည်နှင့် အေး

ကိုအောင်စည်သည် ညအိပ်ယာဝင်သောအခါ နဖူးပေါ်
လက်တင်၍ စဉ်းစားရတော့သည်။ အပေါ်ထပ်သို့တက်စဉ်
က လှေကားတွင် တွေ့လိုက်ရသည့် အမျိုးသမီး၏အကြည့်
သည် သူတစ်ချိန်က စွဲစွဲလန်းလန်း ခံစားမှုရရှိခဲ့သော အကြည့်
မျိုးပင်ဖြစ်နေသည်။ ထိုမျက်လုံး ထိုမျက်ခုံးကို သူ့အမြတ်တန်း
ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ကိုအောင်စည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တက်ခဲ့စဉ်က
ထိုမျက်လုံးပိုင်ရှင်နှင့် ရင်နှီးခဲ့ဖူးသည်။ ရင်းနှီးသည်ထက်ပို
သည်ဟု ဆိုရမည့် မိန်းကလေးတစ်ဦး၏အကြည့်နှင့် ထပ်တူ
ပင်ဖြစ်နေသည်ကို သတိပြုမိသည်။ ကိုအောင်စည်၏ နှလုံး
သား၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ အိပ်နေသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာတို့သည်
ထိုအကြည့်က လှုပ်နှိုးလိုက်ပြီလားဟု ခံစားရင်း အတွေး
များက အတိတ်သို့ ရောက်သွားတော့သည်။

၁၉၈၈-ခုနှစ်၌ ကိုအောင်စည်သည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ဓာတုဗေဒအဓိကဘာသာရပ်ဖြင့် တတိယနှစ်တက်ရောက်၍ ပညာသင်ယူနေသော ကျောင်းသားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အေးဆိုသော မိန်းကလေးသည် ကိုအောင်စည်နှင့် မေဂျာတူ အတန်းတူဖြစ်သည်။ သူမသည် ကိုအောင်စည်နှင့် ခုံနံပါတ် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဖြစ်၍ ပရယ်တီကယ် (Practical) လုပ်ရာ၌ တစ်ဖွဲ့တည်း ဖြစ်၏။ တစ်ပတ်တစ်ခါ ပရယ်တီကယ်လုပ်တိုင်း အတူတကွ တိုင်ပင်တွက်ချက်ပြီး၊ တွေ့ရှိချက်များကို ရေးသားခြင်းများ ပြုလုပ်ကြ၏။ ကိုအောင်စည်က ဖန်ပြွန်တက်ကျူ (Test-Tube) ကို ကိုင်ပေးရလျှင် အေးက တခြားတက်ကျူမှ ဓါတုဆေးရည်များ လောင်းထည့်ပေး၏။ ကိုအောင်စည်က ဓာတုဆေးရည်များ ဓာတ်ပြုစေရန် တက်ကျူကိုလှုပ်ပေးရာ အချိုးမကျပါက အေးကယူ၍ လှုပ်ပေးတတ်၏။ တွေ့ရှိချက်များကို ပရယ်တီကယ်စာအုပ်တွင် ရေးမှတ်ကြသည်။ တစ်ခါတရံ ကိုအောင်စည်က ဘာမှမလုပ်ပဲ အေးလုပ်သမျှကို ဘေးမှရပ်၍ ကြည့်နေတတ်သည်။ အေး လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်နေသည့် ကိုယ်ဟန်၊ အေး ကိုင်တွယ်ဆောင်ရွက်နေသည့် အေး၏ လက်ချောင်းဖောင်းဖောင်းကလေးများကို နှစ်သက်မြတ်နိုးစွာ ကြည့်နေတတ်သည်။ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ရပ်ပဲကြည့်နေသည့် ကိုအောင်စည်အား မျက်စောင်းထိုးသော အေး၏ ချစ်စဖွယ် မျက်လုံးလေးများကိုလည်း ယနေ့တိုင်အောင် ကိုအောင်စည်၏

နှလုံးသားထဲ၌ ရှိနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ဘယ်တော့မှ ထုတ်ပစ် လို့ရမည်မဟုတ်။ တစ်ခါတရံ အေးသည် ကိုအောင်စည်၏ ပရယ်တီကယ် (Practical) စာအုပ်ကိုပင်ယူ၍ လက်တွေ့ လုပ်ငန်းမှ တွေ့ရှိချက်များကို ရေးသားပေးသဖြင့် ကိုအောင်စည် က လက်မှတ်ထိုးရုံသာ လုပ်ရသည်လည်း ရှိသည်။

ဘာသာရပ်များ သင်ကြားသည့် အတန်းများတက်ကြရာ တွင်လည်း ကိုအောင်စည်သည် အေး၏ နောက်ခံတန်း၌ ထိုင် လေ့ရှိ၏။ အေး၏ သူငယ်ချင်းများက အေးနှင့် ကိုအောင်စည် ကို စကြ နောက်ကြ၏။ ထိုအခါ အေးသည် ရှက်နေသော် လည်း စိတ်ဆိုးသည်မရှိ ပြုံးပျော်နေမြဲပင် ဖြစ်၏။ ပရယ် တီကယ် အချိန်မရောက်သေး၍ သိပ္ပံဆောင်၏ အဆင်းအတက် လှေကားတွင်ထိုင်ကာ စောင့်နေရလျှင်လည်း ကိုအောင်စည် နှင့် အေးတို့ စကားပြောဖြစ်ကြသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နီးနီး ကပ်ကပ်ထိုင်ကြ၍ ကြည်နူးခဲ့ကြသည်။

အတန်းမတက်ချင်၍ အတန်းလစ်ကြမည်ဆိုပါက ကိုအောင်စည်က အေးကို မရမကခေါ်၏။ အေးနှင့် သူမ၏ သူငယ်ချင်း ယုယုမော်တို့နှင့် တောင်ငူဆောင်ရှေ့မှ လွှက်ရည် ဆိုင်တွင် ထိုင်ကြသည်။ တခါတရံ အင်းလျားကန်ဘောင်သို့ သွားကာ လမ်းလျှောက် စကားပြောကြ၊ မြက်ခင်းတွင်ထိုင်၍ စကားပြောကြနှင့် ပျော်စရာနေ့ရက်များ ရှိခဲ့သည်။

နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကောင်းများ ရုံတင်ပါက ကိုအောင်စည်နှင့် အေးသူငယ်ချင်းတသိုက် ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖြစ်

ကြသည်။ ထိုခေတ်က ရုပ်ရှင်လက်မှတ်ကို တန်းစီ၍ ဝယ်ယူရသည်။ တန်းစီသည်ဆိုသော်လည်း ၁၀- လက်မခန့်ရှိသော လက်မှတ်ပေါက်ထဲသို့ လူလေးငါးယောက်၏ လက်များအား အတင်းအားစိုက်ထိုးထည့်ကာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခွစီး၍ တိုးကြိတ်ဝယ်ယူရခြင်း ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးများ ရုပ်ရှင်လက်မှတ် ဝယ်ယူ၍မရသော အခြေအနေတွင် ရှိသည်။ သို့ကြောင့် ကိုအောင်စည်ကပင် ချွေးသံရွဲရွဲနှင့် လက်မှတ် တိုးဝှေ့ ဝယ်ယူပေးရ၏။ ထိုအခါ အေးက ကိုအောင်စည်အား သနားကရုဏာ မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်မြဲဖြစ်၏။ သူမ၏ လက်ကိုင်ပုဝါလေးပေးကာ ချွေးသုတ်စေ၏။ အေး၏ လက်ကိုင်ပုဝါလေးမှ မွှေးရနံ့ကို ယနေ့အထိ ကိုအောင်စည် ၏ ရင်ထဲ၌ စွဲနေဆဲဖြစ်သည်။ ကိုအောင်စည်နှင့် အေးတို့ တက္ကသိုလ်တက်စဉ်က ပျော်စရာဘဝကလေးများကို ကိုအောင်စည် က ယနေ့အထိ တမ်းတနေဆဲဖြစ်သည်။

ဒီညတွင် ကိုအောင်စည် အိပ်မပျော်တော့။ တက္ကသိုလ် တက်စဉ်က အေးနှင့်ခုံစည်းခဲ့သည်များ၊ သွားလာခဲ့သည်များကို ကိုအောင်စည်၏ အာရုံ၌ ပြန်လည်မြင်ယောင်နေတော့သည်။

တက္ကသိုလ်တက်စဉ်က ကိုအောင်စည်နှင့် အေးတို့သည် ထမင်းစားချိန်၌ ရံဖန်ရံခါ ထမင်းအတူတူ စားသည်လည်း ရှိ၏။ ကိုအောင်စည်၏ ထမင်းဘူးတွင် ဟင်းအပြင် အမြဲတမ်း လွှက်သုတ်က ပါမြဲဖြစ်သည်။ ဒါကို အေးက သတိပြုမိသည်။

“ကိုအောင်စည်က လွှက်သုတ်ကြိုက်တယ်နော် ...”

“ဟုတ်တယ် ... အေး၊ လွှက်သုတ်ကိုကြိုက်မှကြိုက်”

“ဒါဆို ... အေး နေ့တိုင်းသုတ်လာမယ်လေ၊ ကိုအောင်စည် အိမ်က ယူမလာနဲ့တော့ ...”

“ကောင်းတာပေါ့ ... အေးကိုယ်တိုင် သုတ်လာမယ်ဆို တော့ ... လွှက်သုတ်က နတ်သုခွါဖြစ်ပြီပေါ့ ... ဟား ဟား ... ”

ကိုအောင်စည်က ရယ်မောကာ ဝမ်းသာသော စကား များကို ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။

ကိုအောင်စည်သည် တက္ကသိုလ်တက်စဉ်ကပင် ကဗျာ များ၊ ဝတ္ထုတိုများရေးသားနေသည့် စာရေးဆရာ ပေါက်စ ဖြစ်၏။ အေးသည်လည်း စာပေဝါသနာပါသူ ဖြစ်သည်။ ကိုအောင်စည်သည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မဂ္ဂဇင်း ကော်မတီတွင် အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်သဖြင့်၊ အေးက သူရေးထားသော ကဗျာစာမူကို ကိုအောင်စည်ထံပေး၍ ဝေဖန်ပေးရန် ပြင်ဆင်ပေးရန် ပြော လာရာမှ စာပေအကြောင်းများ ဆွေးနွေးရင်း ပိုမိုရင်းနှီးလာ သည်ကိုလည်း ပြန်လည်သတိရနေဆဲ ဖြစ်သည်။

ကိုအောင်စည်၏ အတွေးထဲ၌ ကျောင်းသားနိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှုကို ပြန်မြင်ယောင်လာပြန်သည်။ ၁၉၈၈-ခုနှစ်သည် ရန်ကုန်၌ တက္ကသိုလ်တွင် နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုများ အစပြု အသက်ဝင်လာသည်ဟု ဆိုရမည်။ သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြ သော ဇော်အောင်၊ ထွားကြီး၊ မြင့်ဆွေတို့နှင့် လွှက်ရည်ဆိုင် တွင် နေ့တိုင်းထိုင်၍ နိုင်ငံရေးအကြောင်းများ ပြောဖြစ်ကြသည်။

ဦးနေဝင်း၏ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ကြောင့် တိုင်းပြည်အတော်ပင် ဆင်းရဲနေသည်ကိုလည်း မကျေနပ်။ VIP အခွင့်ထူးခံများသာ ကောင်းစားနေသည်ကိုလည်း မကျေနပ်။ ကျောင်းသင်ဘာသာရပ်တွင် PS ဟုခေါ်သာ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ၏ သဘောတရားများကို သင်ကြားနေရသည်ကိုလည်း မကြိုက်ကြ။ သူတို့သည် ကျောင်းသား စာပေသမားများဖြစ်သောကြောင့် သူတို့၏စာများကို စာပေစိစစ်ရေးမှ ပယ်ဖျက် နေခြင်းကို အလွန်မကျေနပ် ဖြစ်နေကြသည်။

ဦးနေဝင်း၏ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်၊ တစ်ပါတီ အာဏာရှင်စနစ်ကို ကိုအောင်စည်တို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများက သည်းမခံနိုင်ကြတော့ပေ။ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ကြောင့် ပြည်သူများ မှောင်ခိုပစ္စည်းကိုသာ ဈေးကြီးပေးဝယ်ယူသုံးစွဲနေကြရပြီး ဆင်းရဲတွင်း နက်နေရသည်ကို ခံပြင်းနေကြ၏။

ကိုအောင်စည်၏သူငယ်ချင်း ကိုထွားကြီးသည် အနာဂတ် နိုင်ငံရေးကို ပရောဟိတ်အသွင် အတည်ပေါက်ပြောတတ်သည်ကိုလည်း မှတ်မိနေ၏။

“အောင်စည် ... ဦးနေဝင်း လစ်ကိုလစ်ရတော့မယ်”

“ဟာ ... ဟုတ်ပါ့မလား ကိုထွားကြီးရယ်၊ သူက ယနေ့အထိ စစ်တပ်ကိုဩဇာရှိနေတယ်နော် ...”

“ဪ ... မယုံစောင့်ကြည့် ... ဒီနှစ်မကုန်ဘူး”

“ဟ သေချာလှပါလား ... ကိုထွားကြီးရ၊ ဦးနေဝင်းက အသက်အရွယ်ရလာလို့ အနားယူချင်ယူမယ်ထား၊ သူ

တပည့် ဦးစန်းယု၊ ဦးစိန်လွင်၊ ဦးမောင်မောင်တို့ ရှိကြသေး
တာပဲ။ ဒီလူတွေက သူတို့ရထားတဲ့အာဏာကို လွယ်လွယ်
စွန့်ပျံ့မလား”

“အဲ့ဒီအထိတော့ မပြောသေးဘူးကွာ ... ဦးနေဝင်းဒီ
၁၉၈၈-ခုနှစ် မကုန်ခင် လစ်မှာတော့ ငါပြောရဲတယ်”

“ဘာလို့ပြောရဲတာလဲဗျ ...”

“ ဦးနေဝင်းရဲ့ ဘုန်းကံကကျနေပြီကွ ...၊ ဒါကြောင့်
ပြောရဲတာပေါ့”

တစ်ချိန်က ကိုထွားကြီးပြောခဲ့သော စကားသည် ယနေ့
နိုင်ငံရေးသမိုင်းအရ ကွက်တီမှန်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ကိုအောင်စည်၏ဘဝတွင် မထင်မှတ်ပဲ ကြီးမားသော
အချိုးအကွေ့ အပြောင်းအလဲဖြစ်သည့်နေ့ရက်ကိုလည်း ပြန်
လည်သတိရမိပြန်သည်။

၁၉၈၈-ခုနှစ် မတ်လဆန်းတစ်ရက်တွင် ကိုအောင်စည်
နှင့် အေးတို့သည် အတန်းပြီး၍ အိမ်ပြန်ဖို့ စာသင်ခန်းထဲမှ
လမ်းလျှောက်ထွက်လာရာ သစ်ပုတ်ပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်
သောအခါ အေးက ခဏထိုင်ချင်သည်ဟုပြော၍ ထိုင်ဖြစ်ကြ
သည်။ ထိုအချိန်က ကိုအောင်စည်သည် အေးကို လေးလေး
နက်နက်ပြောခဲ့သော စကားလုံးများကို ယနေ့အထိ မှတ်မိ
နေသေးသည်။

“အေး ... အေးကိုလေ ကျွန်တော် နှစ်နှစ်ကာကာ
ချစ်နေမိပြီဗျာ”

အေးသည် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ကိုအောင်စည်က
သူ့အား ဒီလိုစကားမျိုး ပြောလာမည်ကို သိထားပြီးဖြစ်သည်။

အေးသည် ကိုအောင်စည်၏ ချစ်ခွင့်ပန်သော စကားကို
ကြားသော်လည်း ပြန်မပြော၊ ခေါင်းငုံ့၍သာ နေ၏။

“အေး ... ကျွန်တော်ကို စကားပြန်ပြောပါဦးလေ”

အေးသည် အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်စွာနေပြီးမှ စကားကို
တိုးတိုးလေး ပြန်ပြောသည်။

“ကိုအောင်စည်က ကျွန်မအပေါ် မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်နေ
တယ်ဆိုတာ ကျွန်မယုံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ... ကျွန်မက
မိန်းကလေးလေ ... ချက်ချင်းကြီးတော့ အဖြေမပေးနိုင်သေး
ဘူး”

အေးက ပစ်ပစ်ခါခါ မငြင်းသဖြင့် ကိုအောင်စည် ပျော်
တော့သွား၏။

“ဒါဆို ... အေးက ဘယ်နေ့အဖြေပေးမှာလဲ ...”

“သန်ဘက်ခါ ...”

“ဒါဆို ဒီလ (၁၆)ရက်နေ့ပေါ့နော် ... ဒီသစ်ပုတ်ပင်
ကြီးအောက်မှာပဲ စောင့်နေမယ်နော် ...”

“အင်း ...” ဟု အေးက တစ်ခွန်းတည်း ပြန်ပြော၏။
ကိုအောင်စည်သည် အေးကို ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်သို့ လိုက်
ပို့ပြီး ကိုထွားကြီးတို့ရှိရာ ဦးချစ်လွှက်ရည်ဆိုင်သို့ သွားသည်။

“ငါတို့ကတော့ ချက်ချီမှာပဲ၊ နေမဝင်အင်ပါယာအင်္ဂလိပ်
ကိုတောင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ကိုအောင်ဆန်း၊ ကိုနု၊

ကိုဘဟိန်းတို့ ခေါင်းဆောင်ပြီး တွန်းလှန်ခဲ့ကြတာပဲကွာ။
အခုက နေမဝင်အင်ပါယာ မဟုတ်ပါဘူး ... နေဝင်းနဲ့
အပေါင်းအပါ လက်တစ်ဆုပ်စာပါကွာ ...”

ဇော်အောင်က အားရပါးရ ပြောနေသည်ကို လွှက်ရည်
ဝိုင်းအနီးသို့ မရောက်ခင်ကပင် ကြားနေရ၏။

ကိုဇော်အောင်သည် မလှိုင်သားဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်
တက္ကသိုလ်တွင် မြန်မာစာအဓိကဖြင့် ကျောင်းတက်နေသော
ကျောင်းသားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ၏ ထင်ရှားသောနာမည်မှာ
ညိုထွန်းဖြစ်သည်။ ကိုအောင်စည်တို့ သူငယ်ချင်းများက သူ့ကို
ညိုကြီးဟု ခေါ်ကြသည်။

“တိုးတိုးပြောပါဗျာ ... ညိုကြီးရာ၊ အခုရက်ပိုင်း
ကျောင်းထဲကို ငထောက်တွေလွှတ်ထားတယ်လို့ ကြား
တယ်ဗျာ ...” ဟု ကိုအောင်စည်က သတိပေး၏။

“လာ ... ကိုအောင်စည်... ထိုင်ဗျာ”

ဟု ထွားကြီးကခေါ်၏။

“ခင်ဗျားသူငယ်ချင်း ... မောင်မောင်ကျော်ကြီး မပါ
ဘူးလားဗျာ” ဟု ကိုအောင်စည်က ကိုထွားကြီးကို မေး၏။

“ဒီလူလည်း ဒီလမတ်လရောက်ရင် ဧပြီလသင်္ကြန်
အတွက် သင်္ကြန်သံချပ်တိုက်ဖို့ လုံးပန်းနေကျဗျာ။ ဒါပေမယ့်
အခုတော့ အာဏာရှင်ဆန့်ကျင်ရေးအတွက် စိတ်ထက်သန်နေ
လေရဲ့၊ အခုလည်း အာဏာရှင်ဆန့်ကျင်ရေး ဒီမိုကရေစီအရေး
အတွက် ကြိတ်ပြီးလှုပ်ရှားနေပုံပဲဗျာ”

လွှတ်ရည်ဝိုင်း၌ လူကစုံလှသည်။ အင်းစိန်အရှေ့ကြို့ကုန်းမှ ကိုဇာဏီဘိုနှင့် RIT ကျောင်းသား ကိုအောင်ထွန်းတို့ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ကိုဇာဏီဘိုသည်လည်း စက်မှုတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဟောင်းကြီးဖြစ်သည်။ သူ့အား ကိုအောင်စည်တို့ ကျောင်းသားများက ကိုဇာကြီးဟု ချစ်စနိုးခေါ်ကြသည်။ ကိုဇာဏီဘိုသည် ဆံပင်အရှည်ထားပြီး ဂျင်းဘောင်းဘီ၊ ဂျင်းဂျက်ကတ် အမြဲဝတ်လေ့ရှိသည်။ သူ့စတိုင်သည် ထိုခေတ်က ခေတ်စားနေသော ရော့(ခ်) (Rock) အဆိုတော်များ၏ စတိုင်လ်ဖြစ်နေ၍ အတော်ပင်မိုက်နေသည်ဟု ဆိုရမည်။ ကိုဇာဏီဘိုသည် နိုင်ငံရေးကို အလွန်စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်ပြီး၊ ကျောင်းသားနိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှုတိုင်း၌ ပါဝင်ခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ကိုဇာဏီဘိုသည် မြန်မာ့နိုင်ငံရေးသမိုင်းကို မေးသမျှ ဖြေနိုင်သူဖြစ်ပြီး မြန်မာ့နိုင်ငံရေးကို အရည်ကြိုသောက်ထားပုံရသည်။

RIT ကျောင်းသား ကိုအောင်ထွန်းသည်လည်း စက်မှုတက္ကသိုလ် ကျောင်းသားနိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုများတွင် တက်ကြွစွာ ပါဝင်သူဖြစ်သည်။ သူသည် ရန်ကုန်မြို့ ကျောက်တံတားသားဖြစ်သည်။

ကိုထွားကြီးသည် ကိုအောင်စည်နှင့် စာပေရေးဖော်ရေးဘက်ဖြစ်သည်။ ကမာရွတ်လှည်းတန်းသားဖြစ်၍ ငယ်စဉ်ကပင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်အတွင်း၌ ဆော့ကစား၍ ကြီးပြင်းလာသူဖြစ်သည်။

“ဟေ့လူတွေ ... ကျုပ်တို့လမ်းပေါ်ထွက်ရင် ခင်ဗျားတို့ လိုက်ရမှာနော်”

ဇော်အောင်ခေါ် ညိုထွန်းက သူငယ်ချင်းအားလုံးကို ကတိစကားယူသည်။

“ကိုညိုထွန်းရယ် ... ကြာသလားလို့ အခုထွက်မလား လိုက်ဖို့အဆင်သင့်ပဲနော် ...”

ကိုထွားကြီးက သူ့စတိုင်အတိုင်း ပြုံးဖြဲဖြဲကြီးလုပ်ကာ ပြော၏။

စက်မှုတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ကိုဖုန်းမော်၊ ကိုစိုးနိုင် ကျဆုံးပြီးနောက် ကျောင်းသားအတော်များများသည် နိုင်ငံ ရေးကို စိတ်ဝင်စားလာကြသည်။ အာဏာရှင် ဦးနေဝင်း အစိုးရကို အပြုတ်တိုက်ချင်ကြသည်။ ၁၉၈၈-ခုနှစ် မတ်လ ဖုန်းမော်ကျဆုံးချိန်မှစ၍ အာဏာပိုင်များက ကျောင်းသား လှုပ်ရှားမှုများကို မျက်ခြေမပြတ် စောင့်ကြည့်နေသည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ရှိရာ ကမာရွတ် လှည်းတန်းတိုက်တွင် အရပ်ဝတ်ထောက်လှမ်းရေးများ ခြေချင်းလိမ်နေ၏။

“ကိုဇာဏီဘိုအိမ်က အင်းစိန်ကြို့ကုန်းနားမှာပဲဟာ ... ကိုဖုန်းမော်တို့ ကျဆုံးရတဲ့အကြောင်းကို မသိဘူးလား ...”

ကိုအောင်စည်က ကိုဇာဏီဘိုကို မေးလိုက်ရာ

“ဟာ သိတာပေါ့။ မတ် (၁၂)ရက်နေ့က စင်္ကြံတုန်းက တင် သိနေတာ”

“ကြို့ကုန်းမှာဆိုတော့ ကိုဇာဏီတို့ဘက်ကလား ...”

“မဟုတ်ဘူး ကျောင်းဘက်က အရှေ့ကြို့ကုန်း လမ်းမကြီး တစ်ဖက်က အနောက်ကြို့ကုန်း RIT က ကျောင်းသားတွေက အရှေ့ကြို့ကုန်းနဲ့ အရမ်းအဆင်ပြေတာ၊ အနောက်ကြို့ကုန်းနဲ့က အမြဲငြိနေတာ။ အနောက်ကြို့ကုန်းက အရမ်းကြမ်းတယ်။ စရိုက်တွေများတယ်။ တော်ရုံတန်ရုံ ကြို့ကုန်းဘူတာရထားလမ်းတောင် မကျော်ကြဘူး”

RIT ကျောင်းသားဟောင်း ကိုဇာဏီဘိုက ရှင်းပြသည်။

“စက်မှုကျောင်းသားတွေက အပြင်ဆောင်နေရသူ၊ ကျောင်းကပေးတဲ့အဆောင် နေရသူဆိုပြီး နှစ်မျိုးကွဲနေတယ် မဟုတ်လား”

ကိုထွားကြီးကလည်း ဝင်မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ... စာမေးပွဲကျ 1F, 2F တွေက အပြင်ဆောင်မှာ နေရတယ်။ အရှေ့ကြို့ကုန်းမှာဆို အပယ်ရတနာတို့၊ အေးရိပ်ငြိမ်၊ ရေငြိမ်တို့ အဆောင်တွေအများကြီးပဲ။ ကျောင်းရှေ့ ဘီစီအိုင်ဝင်တဲ့ လမ်းထောင့်မှာ ‘မင်္ဂလာဆောင်’ ဆိုပြီး မိန်းကလေး အပြင်ဆောင်ပေါ့။ ဟိုးအနောက်ကြို့ကုန်းမှာ ‘သူရ’ ဆောင်တွေလည်း ရှိသေးတယ်”

“မတ် (၁၂) ရက်က ကိစ္စတွေအကြောင်းကိုတော့ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်တဲ့ ကိုအောင်ထွန်းကပဲ ပြောပြပါဗျာ”

ကိုဇာဏီဘိုက စက်မှုတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ကိုအောင်ထွန်းကို ပြောပြရန် တောင်းဆို၏။

“ရန်ဖြစ်တဲ့ ကျောင်းသားတွေက 2nd year က ချာတိတ်တွေ၊ IF ထိထားလို့ အပြင်ဆောင်မှာနေရတာ ... ကျော်ဆန်းဝင်းနှင့် ဝင်းမြင့်တို့ပေါ့။ အနောက်ကြို့ကုန်းထဲက ကြို့ကုန်းဘူတာနားမှာရှိတဲ့ စန္ဒာဝင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အနောက်ကြို့ကုန်းသားတွေနဲ့ ငြိတာ ... မတ် (၁၂) ည (၉) နာရီလောက်မှာ ကက်ဆက် သီချင်းဖွင့်တာကနေ စဖြစ်တာ။ အနောက်ကြို့ကုန်းက ဇော်ဇော်ဆိုတဲ့ သူတစ်ယောက်နဲ့ငြိတာ ... ဟိုဘက်က မူးနေတာ ... ပြဿနာဖြစ်တော့ RITက လူငယ် (၂) ယောက်ကို ဝိုင်းကိုင်းတာ ... ကျောင်းသားနှစ်ယောက် ကွဲသွားကြတယ်။ အဲဒီခံလိုက်ရတဲ့ အပြင်ဆောင်က ကျောင်းသားတွေက ပေါင်းပြီး ရိုက်လွှတ်တဲ့ ဇော်ဇော်ကို လိုက်ရှာရင်း ပြဿနာတွေကကြီးလာတော့ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ၊ ရဲတွေ၊ ကျောင်းသားတွေပါ ပါလာပြီး ကျောင်းသားတွေကို ဆရာတွေက ထိန်း၊ ရိုက်တဲ့ရပ်ကွက်ကလူတွေကို ရဲတွေကထိန်း၊ ရိုက်တဲ့လူက ဇော်ဇော်လို့လည်း ခေါ်တယ်။ ညီညီလွင်လို့လည်း ခေါ်တယ်။ သူတို့ဘက်က ဘယ်လိုလုပ်လိုက်လဲမသိဘူး ... မတ်လ (၁၃) ရက်နေ့မှာ ဘာမှပြဿနာမရှိဘူးဆိုပြီး ဇော်ဇော်ကို ရဲက ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တယ်”

“အဲဒါ ဘယ်ရဲစခန်းကလဲ” ဟု ကိုအောင်စည်က မေးသည်။

“အင်းစိန်ဂတ်ကပေါ့။ စခန်းရောက်ပြီးမှ ဘယ်လို ပြောလည်သွားလဲမသိဘူး” ဟု ကိုဇာဏီဘိုက ပြောသည်။

ကိုအောင်ထွန်းက ဆက်ရှင်းပြ၏။

“ဒါကို ကျောင်းသားတွေက မခံနိုင်ဘူး။ ဒီဘက်က ရန်ဖြစ်လာတဲ့ 2nd year က ကောင်တွေကို (Rector) ရက်တာ (ပါချုပ်) ဦးခင်အောင်ကြည်က ပြဿနာရှာနေပြီ။ ကျောင်းထုတ်ခံရတော့မယ်။ ဒီကြားထဲ ကျောင်းသားတွေကို အနောက်ကြို့ကုန်း ကောင်စီကခေါ်ပြီး ပြဿနာရှာ။ အမှုစစ်တော့ ကျောင်းကလူတွေက မခံနိုင်တော့ဘူး။ ကျောင်းသားတွေကသွားခေါ် ကျောင်းသားတွေနဲ့ ရပ်ကွက်ကောင်စီနဲ့ ပြဿနာဖြစ် စကားများ ... ရပ်ကွက်ကောင်စီ လူကြီးတွေက လူပါးဝတော့ ပြဿနာဆက်ဖြစ်။ ပြဿနာဖြစ်ပြီး လှည့်အပြန် ကျောင်းသားတွေကို ထိုးကြိတ်ပြီး ဓားနဲ့ခုတ်၊ ည (၇:၀၀) နာရီ (၈:၀၀) နာရီလောက်ပေါ့။ အပြင်ဆောင်မှာရှိတဲ့ ကျောင်းသားတွေကိုလည်း ပြဿနာရှာတော့ ကျောင်းသားတွေ ကျောင်းထဲရောက်လာတယ်။ ဆရာတွေလက်ထဲ ဓားခုတ်ခံရတဲ့သူ ရောက်လာတော့ ဆေးရုံပို့ဖို့စီစဉ်ရတယ်။ ကျောင်းသားတွေ ပြန်လူစုပြီး စန္ဒာဝင်းလက်ဖက်ရည်ဆိုင်နဲ့ ရပ်ကွက်ရုံးကိုသွားပြီး ခဲနဲ့ထုကြတယ်။ ကျောင်းက ဆရာဦးလှရွှေ၊ ဆရာဦးခင်အောင်ကြည်၊ ဦးဘမြင့်တို့ လာထိန်းပြီး ကျောင်းသားတွေကို ပြန်ခေါ်တာ၊ ကျောင်းသားတွေ ပြန်ခေါ်ပြီးမှ သမဝါယမဆိုင် မီးထလောင်တာပဲ”

“အကုန်မီးလောင်သွားရောလား” ဟု ကိုထွားကြီးက မေးသည်။

ကိုအောင်ထွန်းက ဆက်ရှင်းပြ၏။

“သမဝါယမဆိုင်ကတော့ မီးလောင်သွားတယ် ... ကျန်တာ ရပ်ကွက်က ဝိုင်းငြိမ်းကြတယ်။ ကျောင်းသားတွေ မီးရှို့တယ်ဆိုပြီး သတင်းလွှင့်တော့ ရပ်ကွက်က ထပ်မလာနိုင် အောင် ရပ်ကွက်လမ်းထိပ်ကနေပြီး ဓားတွေ မှိန်းတွေနဲ့စောင့် နေတာ။ ကျောင်းထဲတော့ ရောက်မလာဘူး။ အဲဒီည (၉:၁၅) နာရီလောက်မှာ လျှပ်စစ်မီးတွေဖြတ်ချလိုက်တယ်။ လမ်းမီးပါ ပြတ်သွားတာ။ ကျောင်းသားတွေကို ဆရာတွေက ထိန်းထား တော့ အားလုံးက BPI မှတ်တိုင်မှာ ရှိနေတယ်။ အဲဒီမှာတင် မော်တော်ကားတန်းကြီးက မီးမှိတ်ထားပြီး တလိမ့်လိမ့်နဲ့ မောင်းလာတာ”

“ရှေ့ဆုံးက မာဇဒါဂျစ်နဲ့ နောက်မှာ TE 11 တွေနဲ့ မီးသတ်ကား (၂)စီးနဲ့ မီးသတ်ကားတွေကို ကျောင်းသားတွေက ပိတ်တယ်ဆို” ဟု ကိုအောင်စည်က မေးရာ ကိုအောင်ထွန်း က ဆက်ရှင်းပြသည်။

“ဘယ်ကပိတ်ရမှာလဲ မီးသတ်ကားက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လှိုမ့်လာတာ လမ်းပေါ်မှာ ဘာကျောင်းသားမှလည်း မရှိဘူး။ လမ်းပေါ်မှာ မီးမှိတ်ပြီး ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လာတာ မီးသတ်ဖို့ လည်း မဟုတ်။ ဆရာတွေက ‘ကဲ’ ကျောင်းသားတွေ အထဲပြန်ဝင်၊ ဒါရပ်ကွက်ကို ရှင်းဖို့လာတာလို့ ပြောနေတုန်း ‘ဖြုန်းကနဲ’ မီးသတ်ပိုက်နဲ့ထပြီး ကျောင်းသားတွေရှိတဲ့ ကျောင်းဝင်းထဲကိုထိုးတာ အပြင်မှာကျောင်းသား မရှိဘူး။ လမ်းပေါ်ကနေ မပြောမဆိုနဲ့လုပ်တာ”

“ကျောင်းသားတွေက ဆူပူအော်ဟစ်လို့ အဲဒီလိုလုပ်
လိုက်တာလား”

ကိုအောင်စည်က မေးပြန်ရာ ကိုအောင်ထွန်းက ဆက်
ရှင်းပြသည်။

“ဆူဆူပူပူလုပ်လို့ထိုးတာ ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဒီအတိုင်း
ထိုင်နေတဲ့ လူတွေကို ထိုးတာ ... အဲဒီမှာတင် ကျောင်းသား
တွေက စိတ်ဆိုးပြီး ထပြီး ခဲနဲ့ပေါက်တာ။ အဲဒီတုန်းက
ကျောင်းဘေးဝင်ပေါက်ကို ပုံစံသစ်ပြင်ဖို့ အုတ်ခဲတွေချထားတဲ့
အုတ်ပုံကြီး ရှိတယ်။ အလုံး ၅၀၀၀ လောက်ရှိတယ်။ မီး
သတ်ကားက ရေပက်၊ ကျောင်းသားက ခဲနဲ့ပေါက်နဲ့ ပွဲကြမ်း
ကြတာပေါ့။ တီအီးကားပေါ်မှာ လုံထိန်းတွေ ပါလာတာ။
ဖောင်းကနဲ ဒိုင်းကနဲကြားတော့။ မျက်ရည်ယိုဗုံးနဲ့ ပစ်တာ။
အားလုံးထွက်ပြေးရတာပေါ့။ နောက် မျက်လုံးကို ပိတ်ပြီး
ခဲနဲ့ပြန်ထုပေါ့။ အဲဒီမှာ တစ်လုံးထိုးသေနတ်နဲ့ ပစ်တာ ဒုံးခနဲ
ဒုံးခနဲပေါ့”

“သတင်းစာတွေထဲမှာတော့ မိုးပေါ်ထောင်ပစ်တယ်ဆို”
ဟု ကိုထွားကြီးကပြောရာ ကိုအောင်ထွန်းက ဆက်ပြောသည်။

“ဒဲ့ပစ်တာမျှ အားလုံး ထွက်ပြေးကြရတော့တာ”

“ဟုတ်တယ် ... အရှေ့ကြို့ကုန်းရပ်ကွက်ထဲတောင်
မျက်ရည်ယိုဗုံးအနဲ့တွေ ဝင်လာတယ်။ သေနတ်သံလည်း
ကြားရတယ်”

အရှေ့ကြို့ကုန်းသား ကိုဇာဏီဘိုက ဝင်ပြော၏။

“ပြေးလာတဲ့ ကျောင်းသားတွေက သေနတ်သံစဲသွားလို့ ကျောင်းဘက်ပြန်ကပ်တဲ့အခါ ရေပန်းအပိုင်းနားမှာ ‘အီးအီး’ လို့အသံကြားလို့ သွားကြည့်တော့ ဦးဘမြင့်က သူ့ကျောင်းသားမှန်း သိတယ်။ ‘အဲဒါ ဖုန်းမော်လေ ဗိုက်က ပေါက်ထွက်နေတာ’ အူတွေကအပြင်မှာ သွေးတွေလည်း အိုင်နေတာ။ အသက်တော်တော်ပြင်းတာ ‘ဆရာ ဦးခင်အောင် ကြည့်နဲ့ ဦးဘမြင့်က ဟိုဘက်ကို ဒီမှာ လူနာတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ဆေးရုံပို့ရမယ်လို့ အော်ပြောတော့ လက်မြှောက်ပြီး လာဆိုတော့ ဆရာတွေ လက်မြှောက်ပြီး ဟိုဘက်လမ်း ကူးသွားရတာ။ ဆေးရုံပို့ဖို့က ည (၁:၀၀) နာရီကျော်မှ ခွင့်ရတယ်။ ဆရာဦးဘမြင့်ကားက ပါပလစ်ကာ အနက်ရောင် ကားလေး။ လိုက်ပို့တာ (၂) ယောက် တည်းပို့ရမယ်ဆိုလို့ ဦးဘမြင့်ရဲ့ဒရိုင်ဘာရယ် Civil က ဆရာပေါက်စ ဟောကျူတာကနေ တာဝန်ယူပြီး ဆေးရုံပို့ရတာ။ ဆေးရုံကြီးလည်း ပို့ရော ဆေးမကုခင် လက်ထိပ်ခတ်၊ ခြေထိပ်ခတ်၊ လိုက်ပို့တဲ့ သူတွေကိုလည်း လသာရဲစခန်းက စစ်ဆေးကြတယ်။ နောက်တော့ မနက် ၃:၀၀ နာရီလည်းကျရော သေပါလေရော”

“စိုးနိုင်ကရော”

ကိုအောင်စည်က သိလိုသဖြင့် မေးသည်။

“စိုးနိုင်က အဆောင်ပေါက်ဝနား ရောက်နေတာ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့။ တော်တော်နဲ့လူတွေက မတွေ့ဘူး။ ဖုန်းမော်ကိုပို့ပြီးမှ တွေတာ။ မနက် (၃) နာရီကျော်မှတွေ့တာ။ အဆောင်ပေါက်ဝ

နားမှာ ခွေခွေလေး။ အဲဒါနဲ့ ဆေးရုံပို့ရပြန်ရော။ ဟိုရောက်
တော့ ထုံးစံအတိုင်း ခုတင်ပေါ်မှာ ခြေထိပ်၊ လက်ထိပ်ခတ်
သေတာပါပဲ။ အဲဒါနဲ့ (၁၄) ရက်နေ့ မနက်ရောက်တော့
ဖုန်းမော်ထိခဲတဲ့နေရာမှာ ကြယ်ပွင့်ကြီး လုပ်ထားတယ်။ ဖိနပ်
တွေကိုလည်း မကောက်ကြဘူး။ အားလုံးက မခံမရပ်နိုင်
ဖြစ်တာပေါ့”

“နေဦး သူတို့ကို ကြံတောမှာ မီးသဂြိုဟ်တယ်ဆို”
ကိုထွားကြီးက မေးပြန်၏။

“ဟုတ်တယ် (၇:၃၀) မှာ သဂြိုဟ်မယ်ဆိုပြီး ပြော
တယ်။ မိဘလည်း အကြောင်းမကြားဘူး။ မနက် (၅:၀၀)
မှာ သဂြိုဟ်ပစ်တာ။ မနက် (၇:၃၀) မှာ သဂြိုဟ်ဖို့သွားတဲ့
ကျောင်းသားတွေက (၅:၀၀) နာရီမှာ သဂြိုဟ်လိုက်ပြီဆိုတော့
ကျောင်းသားတွေ ဝုန်းဒိုင်းကြဲကြဲပြီပေါ့”

“စဉ်းစားကြည့်လေဗျာ အရပ်ဝေးက မိဝေး ဖဝေး
ပညာလာသင်ရတဲ့ အင်ဂျင်နီယာ ကျောင်းသားတစ်ယောက်
လူမသိ သူမသိ သဂြိုဟ်လိုက်တာဟာ လူ့အခွင့်အရေး
လွန်ကျူးတာပဲလေ ... ဒီလိုအာဏာရှင်တွေရဲ့ လုပ်ရပ်ကို
ကျုပ်တို့က မကျေနပ်တာဗျ”

ကိုဇော်အောင်ခေါ် ညိုထွန်းက ဒေါသသံဖြင့် ဝင်ပြော
ပြီး ...

“အရေးတော်ပုံအတွက် စိစဉ်စရာလေးတွေရှိလို့ ပြန်ဦး
မယ်ဗျာ” ဟု ကိုဇော်အောင်က အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ကာ
ထွက်သွားလေတော့သည်။

“ကိုအောင်ထွန်း ... ဒါနဲ့ R.I.T ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ကိုဖုန်းမော်၊ ကိုစိုးနိုင် အထိမ်းအမှတ်ကျောက်တိုင် လုပ်ကြ မယ်ဆို၊ မလုပ်ဖြစ်သေးဘူးလားဗျ”

ကိုအောင်စည်ကမေးရာ

“ဒီအာဏာရှင်အစိုးရရှိနေသ၍ လုပ်လို့ဘယ်ရမှာလဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ အသက်ရှင်နေသ၍ တစ်ချိန်ချိန် မှာ လုပ်ကိုလုပ်ဖြစ်အောင်လုပ်မှာဗျ”

ကိုအောင်ထွန်းက စိတ်လက်မာန်ပါ ပြန်ပြောသည်။ ညနေသည် အမှောင်ဘက်သို့ အတော်ပင် လုနေပြီဖြစ်သဖြင့် လူစုခွဲ၍ ပြန်ကြသည်ကိုလည်း ယနေ့အထိ ကိုအောင်စည်က မှတ်မှတ်ထင်ထင် ရှိနေသည်။

x x x

မေ့မရတဲ့ ၁၉၈၈-ခုနှစ်၊ မတ်လ (၁၆) ရက်

၁၉၈၈-ခုနှစ်၊ မတ်လ (၁၆)ရက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့သည် ကိုအောင်စည်အား အေးက အဖြေပေးမည့်နေ့ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့တွင် ကိုအောင်စည်သည် သူငယ်ချင်းများကို မတွေ့အောင် ရှောင်ကာ အေးအလာကို သစ်ပုတ်ပင်ကြီးအောက်မှ စောင့်နေ၏။ ကိုအောင်စည်၏ရင်ထဲတွင် ရင်ခုန်သံများသည် ခါတိုင်းထက် ကျယ်လောင်နေသကဲ့သို့ရှိ၏။ သူ၏ရင်ထဲ၌ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း စသည့် ခံစားမှုပေါင်းစုံ ရောထွေးနေသည်။

“ဟာကွာ ... အောင်စည်ရယ် ရှာလိုက်ရတာ”

ကိုထွားကြီးသည် ကိုအောင်စည်၏ရှေ့သို့ ရောက်လာပြီး ပြောလိုက်သော စကားဖြစ်သည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ... ကိုထွားကြီးရဲ့”

ကိုထွားကြီးက အသံကို တိုးတိုးလေးလုပ်၍ပြောသည်။

“ညိုထွန်းတို့ ကျောင်းသားသမဂ္ဂအလံကြီးနဲ့ အင်းလျား ကန်ဘက်ကို ထွက်တော့မယ်ကွ၊ အဲ့ဒါကြောင့် မင်းကို လာ ခေါ်တာ”

“ဟာဗျာ ... ကျွန်တော် ကျူတိုရီရယ် (Tutorial) ဖြေရဦးမယ်ဗျ၊ ကျူတိုရီရယ်ပျက်တာ များနေပြီဗျာ ...”

ကိုအောင်စည်သည် ဒီနေ့တွင် အေးထံမှ ချစ်ပါသည်ဆို သော အဖြေရတော့မည်ကို သိနေ၏။ သူ့ဘဝ၌ အလွန်အရေး ကြီးသည် အလိုအပ်ဆုံးစကားကို ကြားရတော့မည်။ သို့ကြောင့် ကိုထွားကြီးအား ကျူတိုရီရယ်ဖြေရမည်ဟု ညာပြောလိုက် ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ဟာကွာ ... နင့်အဘကျောင်းကြီးလဲ ပိတ်တော့မယ်။ နင်တက်ချင်ပါတယ်ပြောလည်း တက်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ စာမေးပွဲလည်း ဖြေစရာလိုတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျူတိုရီရယ် အမှတ်လည်း ယူဖို့ဝေးသေး။”

“ဘာလို့ ... ကျောင်းပိတ်ရမှာလဲဗျ”

“ကျောင်းသားတွေ ... ဒီမိုကရေစီတိုက်ပွဲကြီး စတော့ မယ်ကွ၊ အာဏာရှင်ကို အသေခံအပြုတ်တိုက်ကြတော့မှာ၊ ဒီတော့ အာဏာရှင်တွေက ကျောင်းတွေပိတ်ပစ်ပြီး ကျောင်း သားတွေကို လူစုခွဲတော့မှာကွ”

ကိုအောင်စည်သည် ကိုထွားကြီးပြောစကားကြောင့် တွေဝေသွားတော့သည်။

ကိုထွားကြီး နိမိတ်ဖတ်ပြောလျှင် မှန်တတ်သည်က များ သဖြင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းကြီး ပိတ်တော့မှာဆိုသည်ကို ယုံ သည့်ဘက်က များနေသည်။

ကိုအောင်စည်သည် သူ့ အေးဆီမှအဖြေကို ဒီနေ့ရတော့မှာ ဖြစ်၍ မလိုက်ချင်၊ ထွားကြီးခေါ်ရာ မလိုက်လျှင်လည်း သူငယ်ချင်းများက သတ္တိကြောင်သူဟု သူ့ကိုတစ်သက်လုံး ပြောတော့မည်။ ကိုအောင်စည်က ဒီလိုအပြောတော့ မခံလိုပေ။

“လာပါကွာ ... ငါတို့မပါရင် မဖြစ်ဘူးကွ ... ညိုထွန်း တို့ထွက်ရင် ငါတို့ပါမယ်လို့ ကတိပေးထားခဲ့တယ်လေကွာ”

ကိုထွားကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကိုအောင်စည်ကို အတင်းဆွဲခေါ်သွားလေတော့သည်။

ကိုအောင်စည်သည် ကိုထွားကြီးဆွဲခေါ်ရာသို့ မလိုက်ချင် လိုက်ချင်နှင့် ပါသွားရသည်။ သူ၏ စိတ်ထဲ၌ အေးလာရင် ဘယ်လိုခံစားရမည်လဲဆိုသည့် အတွေးများနှင့် စိုးရိမ်စိတ်၊ သနားစိတ်၊ ချစ်စိတ်တို့ဖြင့် ဝမ်းနည်းနေရသည်။

စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ရှေ့တွင် ကျောင်းသားသမဂ္ဂ ခွတ်ဒေါင်းအလံကြီးသည် လေမှာလွင့်၍ ရှေ့မှဦးဆောင်နေ ၏။ ကိုအောင်စည်တို့ ကျောင်းသားများက ...

“နေဝင်းအစိုးရ အလိုမရှိ”

“တစ်ပါတီအာဏာရှင်စနစ် ... ကျဆုံးပါစေ”

“ဒီမိုကရေစီရရှိရေး ... ဒို့အရေး”

စသည်ဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်နေကြသည့် ကြွေးကြော်သံတို့သည် ရပ်သည်မရှိ။ မြင်ရသူအပေါင်းက လည်း လက်ခုပ်ဩဘာပေးကြသည်။ ကျောင်းသားထုကြီး သည် တဖြည်းဖြည်းများလာ၏။ ကိုအောင်စည်သည် နိုင်ငံရေး

စိတ်အခံကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သူ၏ သွေးများသည် ဆူပွတ်၍ လာတော့၏။ ပြည်လမ်းအတိုင်း အင်းလျားကန်ဘောင်ဘက်သို့ ချီတက်ရာ အင်းလျားကန်ဘောင်အဆုံးတွင် လုံထိန်းရဲများ တားဆီးသည်ကို ခံရတော့သည်။ လုံထိန်းများ၏ ရိုက်နှက်မှု၊ ခြောက်လန့်ပစ်ခတ်မှုကြောင့် လူစုကွဲသွားကြ၏။

အမှန်မှာ အင်းလျားကန်ဘက်ကနေ စွတ်ကျယ်စက်ရုံမှာ ဆုံကြဖို့ စီစဉ်ထားရာ လုံထိန်းများ၏ ပစ်ခတ်မှုကြောင့် လူစုကွဲသွားရခြင်း ဖြစ်သည်။ လုံထိန်းများ ရက်စက်စွာ ရိုက်နှက်၊ သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ခဲ့သည့်နေရာကို ယခင်က တံတားဖြူဟု ခေါ်ဆိုကြသော်လည်း ထိုနေ့မှစ၍ တံတားနီဟု ခေါ်ဆိုလာကြသည်။ ထိုနေ့က မြန်မာ့အသံသတင်းတွင် အင်းလျားကန်ဘောင်တွင် ဆူပူဆန္ဒပြသူများထဲမှ (၁၅၄) ယောက်ကို ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းထားသည်ဟု သတင်းကြေညာသွားသည်။

နောက်နေ့ မတ်လ (၁၇)ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းဝန်း၊ RC ဆောင်၌ ကျောင်းသားများ နိုင်ငံရေးဟောပြောပွဲရှိပြန်၏။ ကိုအောင်စည်လည်း အိမ်မပြန်ဖြစ်တော့။ အဆောင်မှာပင် အိပ်၍ ဟောပြောပွဲအတွက် စီစဉ်ရပြန်သည်။ ကျောင်းသား ဟောပြောပွဲသည် ခန်းလုံးပြည့် ကျောင်းသားကျောင်းသူများ တက်ရောက်ကြ၏။ ပျော်စရာလည်း ကောင်းသလို ရင်ဖိုစရာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာလည်း ကောင်း၏။ ထိုနေ့က အာဏာပိုင်တို့ မနှောက်ယှက်၍ အာဏာရှင်ဆန့်ကျင်ရေး ကျောင်းသားဟောပြောပွဲသည် အောင်မြင်စွာပြီးဆုံးခဲ့သည်။

နောက်နေ့ (၁၈)ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့လယ်ရှိ ဆူးလေဘုရား၌ ကျောင်းသားများ တိတ်တဆိတ်စုဝေးကြ၏။ ကိုအောင်စည်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်သည် နဖူးစည်းအနီများစီးကာ ဆူးလေဘုရားတစ်ဝိုက်တွင် လူစု၍ဆန္ဒပြကြပြန်သည်။ လုံထိန်းများက မျက်ရည်ယိုဗုံးများဖြင့် ပစ်ဖောက်ကာ လူစုခွဲသည်။ ကျောင်းသားများကလည်း ဒီမိုကရေစီရရှိရေး ကြွေးကြော်အော်ဟစ်သံများဖြင့် တုန်ပြန်ကြ၏။ ပြည်သူများကလည်း ဝန်းရံလာကြသဖြင့် လူစုလူဝေးကြီးက များသည်ထက် များ၍လာကြတော့သည်။ လုံထိန်းများ၏ မျက်ရည်ယိုဗုံးများဖြင့် ပစ်ခတ်မှု၊ သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်မှုများကြောင့် ကိုအောင်စည်တို့ ကျောင်းသားများ ပြေးလွှားကြရသဖြင့် လူစုကွဲသွားတော့သည်။

ကိုအောင်စည်အား လုံထိန်းတစ်ယောက်က ဂုတ်ကိုဆွဲကာ အချုပ်ကားပေါ်သို့ တွန်းတင်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။ အချုပ်ကားပေါ်သို့ ဖမ်းဆီးမိသူများကို ဖိသိပ်တင်ဆောင်ကာ အင်းစိန်ထောင်သို့ မောင်းသွားတော့သည်။ အင်းစိန်ထောင်သို့ ရောက်ရန် တစ်နာရီကျော် မောင်းရသဖြင့် အချုပ်ကားထဲရှိ လူများမှာ အသက်ရှူကြပ်လာကြသည်။ မူး၍ လဲသွားသူများသည်လည်း ပြန်ထ၍မရ။ လဲကျသူ တစ်ယောက်ပေါ် လူအများက နင်းမိထားသလို ဖြစ်နေကြသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကပ်၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်

လှုပ်မရအောင် ပူးကပ်စွာ နေကြရသဖြင့် ချွေးတလုံးလုံးဖြင့် လူတိုင်းလိုလို အသက်ရှုမဝ မူးနောက်နေကြသည်။

အင်းစိန်ထောင်သို့ ရောက်သောအခါ အချုပ်ကားထံ၌ အဖမ်းခံရသော လူအချို့ အသက်ရှုမဝဖြစ်ပြီး သေကျေကြသည် ကို စိတ်မကောင်းစွာ တွေ့ရ၏။ ကိုအောင်စည်က အချုပ်ကား ၏ လေပေါက်နားရောက်နေ၍သာ မသေခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အသက်ရှုမဝ၍ ခေါင်းမူးကာ မောဟိုက်ပြီး မျော့မျော့ဖြစ်နေရသည်။

အချုပ်ကားပေါ်၌ ကိုအောင်စည်အပါအဝင် လူ (၇၁) ဦးကို ကြပ်ပိတ်ထိုးသိပ်၍ တင်ဆောင်ကြသည်။ အချုပ်ကား ပေါ်တွင် အသက်ရှုမဝသဖြင့် သေဆုံးအလောင်း (၄၀) ကျော် ကို မြေပေါ်တွင် တန်းစီပြီး ချထားသည်မှာ စိတ်မကောင်း စရာ မြင်ကွင်းဖြစ်သည်။

သေဆုံးသူများကို ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ မြို့နယ်ပြည်သူ့ ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးက မတ်လ (၁၉) ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်တထောင် မြို့နယ်၊ မြို့နယ်တရားသူကြီးအဖွဲ့သို့ သေမှုသေခင်းဖွင့်လှစ်ပြီး စစ်ဆေးပေးကြပါရန် တင်ပြခဲ့သည်။ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ် တရားသူကြီးအဖွဲ့သည် ထိုနေ့တွင်ပင် မြို့နယ်တာဝန်ခံ သက် ဆိုင်ရာ ပြည်သူ့ရဲအရာရှိများနှင့်အတူ အင်းစိန်အကျဉ်းထောင် သို့ သွားရောက်စစ်ဆေးခဲ့သည်။ သေမှုသေခင်း ဖွင့်လှစ် စစ်ဆေးချက်အရ ၎င်းတို့သည် မျက်ရည်ယိုဗုံးရှူရှိုက်မိ၍ လည်းကောင်း၊ အချုပ်ယာဉ်အတွင်း သယ်ဆောင်ရမည့် လူဦး

ရေထက်ပို၍ တင်ဆောင်ခဲ့သဖြင့် အသက်ရှူဖွန်းကျပ်၍လည်း ကောင်း သေဆုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့ရသည်” ဟူ၍ သတင်းကြေညာချက် ထုတ်ပြန်သည်။ ထိုဖြစ်ရပ်ဖြစ်ပြီး၍ လေးလကြာမှ အစိုးရက သတင်းထုတ်ပြန်ခြင်းဖြစ်သည်။

အချုပ်ကားပေါ်၌ သေသည့်အလောင်းများကို အာဏာပိုင်များက သူတို့၏အစီအစဉ်ဖြင့် မီးသဂြိုဟ်လိုက်ကြသည်။ သေဆုံးသူ၏ မိဘဆွေမျိုးများကို အသိပေးခြင်းမရှိသဖြင့် ကျန်ရစ်သူမိသားစုများကလည်း ထိုသူများအား သေသလား ရှင်သလားပင် မသိဖြစ်ကြရသည်မှာ ဝမ်းနည်းစရာပင်ဖြစ်သည်။ ကိုအောင်စည်ကိုလည်း ထောင်ထဲသို့ တန်းထည့်ကာ ထောက်လှမ်းရေးများက မကြာခဏခေါ်ယူစစ်ဆေး၊ ရိုက်နှက်နှိပ်စက်သည်ကို အကြိမ်ကြိမ်ခံရသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ကိုအောင်စည်သည် နိုင်ငံရေးဒီရေလှိုင်းထဲတွင် မျောပါသွားတော့သည်။ ထောင်ကျ၊ တောခို၊ မြေပေါ်စည်းရုံးရေးတက်လာသောအခါတွင် မြဝတီမှာအဖမ်းခံရ။ ထောင်ပြန်ကျနှင့် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့် နိုင်ငံရေး၏ ရိုက်ခတ်သော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များဖြင့် ဘဝတစ်ဝက်တချို့ကို တိုင်းပြည်ဒီမိုကရေစီ ရရှိရေးတိုက်ပွဲအတွက် စတေးလိုက်ရသည်။ မြန်မာနိုင်ငံရေး မုန်တိုင်းသည် ကိုအောင်စည်နှင့် အေးတို့ကို အဝေးကြီးဝေးစေဖို့ အငြိုးကြီးစွာ တိုက်ခိုက်လိုက်သကဲ့သို့ ရှိတော့သည်။

ကိုအောင်စည်ရဲ့ အေး

ညက ကိုအောင်စည်သည် အတွေးနယ်လွန်နေသဖြင့် အိပ်ရေးမဝဖြစ်နေရ၏။ မနက် (၇)နာရီလောက်တွင်လည်း ကိုဗစ်ရောဂါပျောက်ကင်း၍ ဆေးရုံးဆင်းခွင့်ရှိသူများက တိုက်အောက်တွင် ဆူညံနေကြသဖြင့် ဆက်အိပ်မရတော့။ အိပ်ယာက ထရတော့သည်။ ကိုအောင်စည်သည် မျက်နှာသစ်၊ အင်္ကျီလဲ၍ အသက်ရှုလေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရန် ဝရန်တာဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကိုဗစ်ရောဂါပျောက်ကင်းသူအချို့ ဆေးရုံဆင်းခွင့်ရ၍ အိမ်ပြန်ကြတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ပျော်ရွှင်နေကြသည်ကိုလည်း ကိုအောင်စည် မြင်တွေ့နေရ၍ ပီတိဖြစ်နေရ၏။ အငှားကားများကလည်း ကိုဗစ်လူနာဆေးရုံဆင်းသူများကို အလုအယက် ခေါ်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ အဝေးပြေးဂိတ်သို့ ဆိုက်ရောက်လာသော ခရီးသည်ကားမှ ခရီးသွားသူများအား အငှားကားများက အလုအယက်ခေါ်နေသကဲ့သို့ပင် အောင်မြင်မိရ်အိမ်ရာရှေ့၌ လူများ အငှားကားများဖြင့် အထူးပင် စည်ကားနေတော့သည်။

ကိုအောင်စည်၏ဘေးသို့ ခပ်ဝဝ မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦး ကပ်လာ၍ ရပ်နေ၏။ မိန်းကလေးဆံပင်သည် ဂုတ်အထိ ရောက်အောင်တိုလှသည်။ ထိုမိန်းကလေးသည် ကိုအောင်စည် အား စကားပြောရန် ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် မဝံ့မရဲလုပ်နေ သည်ကို ကိုအောင်စည်က အကဲခတ်မိ၏။ မကြာမီပင် ထိုမိန်း ကလေးက ကိုအောင်စည်အား မေးလာ၏။

“ဦးက ... ဦးအောင်စည်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ...”

ကိုအောင်စည်က ဟုတ်ပါတယ်ပဲ ပြောရသေးသည် မိန်းကလေးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သူ့နေရသော ကိုအောင်စည် တို့၏ ဘေးခန်းသို့ ပျော်ရွှင်စွာ ဝင်ပြေးသွားသည်ကို တွေ့ လိုက်ရသည်။ မိန်းမပျိုလေးသည် ကိုအောင်စည်၏နာမည် ဘာကြောင့်လာမေးရသလဲ။ သူမေးသော နာမည် ဟုတ်ပါ တယ်ဟု ပြောတော့လည်း ဘာကြောင့်ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်ဝင်ပြေး သွားသည်ကို ကိုအောင်စည် မစဉ်းစားတတ်ဖြစ်၍နေရ၏။

ထိုမိန်းကလေး၏ အပြုအမူမှာ ပဟေဠိဆန်လှသဖြင့် ကိုအောင်စည်တစ်ယောက် အတွေးနယ်ချဲ့ရတော့၏။

“ငါရေးသောစာအုပ်များကို ဖတ်သည့် ပရိသတ်လား၊ ဒါမှမဟုတ် မိတ်ဆွေတစ်ဦးဦး၏ သမီးလား”

ထိုသို့ အတွေးနယ်ချဲ့နေစဉ်မှာပင် ...

“လေးစည် ... နံနက်စာစားရအောင်”

မျိုးမင်းထွန်းက လာခေါ်သဖြင့် ကိုအောင်စည်သည် နံနက်စာစားရန် အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လိုက်သည်။

မျိုးမင်းထွန်းတို့ ကုမ္ပဏီကလူငယ်လေးဦးသည် အ·ထ·က ကျောင်း ကွာရန်တင်းစင်တာ၌ရှိနေစင်ကပင် ကိုအောင်စည် အား ဦးလေးအရွယ် ဖြစ်၍ “လေးလေးစည်” ဟု ခေါ်ကြ၏။ နောက်တော့ “လေးစည်” ဖြစ်သွားတော့သည်။ ထူးခြား သည်မှာ ခန့်သစ်ဦးတစ်ယောက်သာ ကိုအောင်စည်အား စာရေးဆရာဟုသိ၍ လေးစားသောအားဖြင့် ဆရာစည်ဟု ခေါ်၏။

နံနက်စာမှာ လွှက်ရည်နှင့် သကြားပလာတာ ဖြစ်သည်။ ကိုအောင်စည်က လွှက်ရည်မကြိုက်၍ လူငယ်များအား ပြန်ပေးလိုက်ပြီး၊ သကြားပလာတာကို စား၍ အမ်ရှူးဝါး (Emsure) ကို သောက်၏။ ကြက်ဥပြုတ်တစ်လုံးလည်း စားလိုက်သေး၏။ အတော်အတန် ဗိုက်ပြည့်သွားသည်။

ခုနက် တစ်ဖက်ခန်းမှ မိန်းကလေးတစ်ဦးက “ဦးက ဦးအောင်စည်လား” ဟု မေး၍ ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်ဝင်ပြေးသည်ကို ကိုအောင်စည် စဉ်းစားမရဖြစ်နေ၍ ကိုအောင်စည်သည် ထိုအဖြစ်ကို အတွေးနယ်ထဲက ထုတ်လို့မရသေးပေ။ ထို အကြောင်းကိုလည်း နံနက်စာစားနေစဉ်မှာပင် အခန်းဖော် လူငယ်များသို့ ပြောပြရသေးသည်။ သူတို့လည်း ထင်ကြေး အမျိုးမျိုးပေးကြ၏။ ကိုအောင်စည်ကတော့ ထိုမိန်းကလေး သည် သူ့သူငယ်ချင်း၏ သမီးများလားဟု ထင်နေသည်။

ကိုအောင်စည်တို့အခန်းရှိ လူငါးဦးသည် မနက်ပိုင်း သွေးပေါင်ချိန်၊ အောက်စီဂျင်တိုင်း၊ အပူချိန်တိုင်းကြရပြီး

ဆေးရုံမှပေးထားသော ဇယား၌နာမည်နှင့် တိုင်းလို့ရသမျှ အချက်အလက်များကို ရေးသွင်းရ၏။ ထို့နောက် ထိုရေးသွင်းထားသည့် ဇယားအား ဖုန်းဖြင့် ဓာတ်ပုံရိုက်ကာ ဗိုက်ဘာ (Viber)ဖြင့် ကုသရေးဌာနသို့ ပို့လိုက်ရသည်။ ကိုအောင်စည်သည် အနည်းငယ်သွေးတိုးနေ၏။ အနည်းငယ်လည်း မောနေသေး၏။ အာခေါင်ခြောက်ကာ ချောင်းရံခါရံခါ ဆိုးနေသေးသည်။

နေ့လည်တွင် ကိုအောင်စည်သည် အိပ်ယာပေါ်၌လှဲ၍ စာဖတ်နေစဉ် ကိုအောင်စည်တို့၏ အခန်းတွင်းသို့ နံနက်က ကိုအောင်စည်အား စပ်စုသော ဝတုတ်တုတ်၊ ဆံပင်တိုတို မိန်းကလေးက ပန်းကန်တစ်ခုကိုင်ကာ ဝင်လာသည်။

- “ဆရာဦးအောင်စည်စားဖို့ ... လွှက်သုတ်”
- “ဟာ အားနာစရာ ... သမီးရယ်”
- “အားမနာနဲ့ ... အားမနာရမယ့်သူက ပေးလိုက်တာ”
- “ဘယ်သူလဲ ... ဟ”
- “တီချယ်အေး”

မိန်းကလေးသည် တီချယ်အေးဟု တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောကာ ပြန်ပြေးသွားတော့သည်။

ကိုအောင်စည် သတိရလိုက်သည်။ အောင်မြင်မိရုံကုသရေးစင်တာသို့ စတင်ရောက်သည့်နေ့က ခွေလဲပြိုကျသွားသော တီချယ်အေးဟုခေါ်သည့် အမျိုးသမီးက လွှက်သုတ်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ လေးစည်က စွဲလိုက်တာ၊ ဒီကိုရော့က် တာမှ နှစ်ရက်ရှိသေးတယ် လွှက်သုတ်ပေးမယ့်သူနဲ့ .. ဟ”

ကောင်းဆက်နိုင်က အခန်းတွင်းက လူအားလုံးကြား အောင် အော်ပါလေတော့သည်။

“လွှက်သုတ်ပေးတာက ... ဟိုနေ့က လဲကျသွားတဲ့ ဆရာမကို ထူပေးလိုက်ရတယ်လေ၊ သူ့ကို ထူမကူညီပေးလို့ ကျေးဇူးတင်ပြီး လွှက်သုတ်ပေးတာ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ ...”

“မဟုတ်လောက်ဘူးနော် ... လေးစည်၊ ဟိုဝတုတ်မ လေးက လေးစည်ရဲ့ နာမည်ကို သေသေချာချာမေးပြီးမှ အခုလွှက်သုတ် လာပေးတာနော် ... အဲဒီတီချယ်ကြီးနဲ့ လေးစည်က ဇာတ်လမ်းရှိပုံရတယ်၊ မညာပါနဲ့ လေးစည်ရာ”
မျိုးမင်းထွန်းက သူ့အထင်ကို ပြော၏။

“ဟာ ... မင်းပြောမှ ပုဒ်မက ကြီးသွားပြီကွာ၊ ကဲ ... ကဲ ... လာစားကြဟ”

ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းများဖြစ်ကြသော ဖြိုးဝေအောင်၊ မျိုးမင်း ထွန်း၊ ကောင်းဆက်နိုင်၊ ခန့်သစ်ဦးတို့သည် ကိုအောင်စည် အနားသို့လာကာ လွှက်သုတ်စားကြရင်း စကားပိုင်းဖွဲ့ပြော ကြသည်။

“လေးစည် ...”

“ဘာလဲဟ ... ကောင်းဆက်ရဲ့”

“တီချယ်ကြီးက ... Mask ချွတ်ထားတုန်းက မြင် ရတာ ချောတယ်ဗျ”

မျိုးမင်းထွန်းက ဝင်ပြောပြန်၏။

“ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကလည်း ... မိုက်တယ်နော်”

“ဆရာစည်နဲ့တော့ လိုက်မှလိုက် ...”

ခန့်သစ်ဦးက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ဟိုကကြားရင် စိတ်ဆိုးနေပါဦး
မယ်ကွာ ...”

ကိုအောင်စည်က တားသည်။

လူငယ်လေးများ လွှက်သုတ်စားနေတုန်း ကိုအောင်စည်
၏ အတွေးက အတိတ်သို့ ပြန်ရောက်သွား၏။ တက္ကသိုလ်
ကျောင်းသားဘဝက ကိုအောင်စည်နှင့်အေး ထမင်းအတူ
စားကြတိုင်း ကိုအောင်စည်ကြိုက်သည်ဆိုသော လွှက်သုတ်
ကို အေးသည် သူ၏အိမ်မှ အမြဲတစေသုတ်ယူလာ၍ ကျွေး
လေ့ရှိသည်။ ကိုအောင်စည် လွှက်သုတ်စားသည်ကို ပီတိ
အပြုံးဖြင့်ကြည့်နေသော အေး၏မျက်ဝန်းအား ယခုအထိ
မှတ်မိဆဲပင်။ အခုလည်း ပေးလိုက်သော လွှက်သုတ်က
ယခင်က အေး သုတ်၍ကြွေးသော လွှက်သုတ်အရသာနှင့်
တူ၏။ အေးက သူ့အနားမှာရှိနေပြီဆိုတာ သင်္ကေတပြလိုက်
တာလားဟု တွေးနေမိပြန်သည်။

“လေးစည် ... မှန်မှန်ပြောဗျာ ... အေးဆိုတဲ့
ငယ်ရည်းစားရှိလားဗျ”

မျိုးမင်းထွန်းက မေးပြန်ရာ

“အေးဆိုတာ ... ရည်းစားတော့ မဖြစ်သေးပါဘူးကွာ
ရည်းစားဖြစ်ဖို့ဆဲဆဲ (၈၈) ဒီမိုကရေစီတိုက်ပွဲကြောင့် ကွဲကွာ
သွားရတာ အခုထိပဲဆိုပါတော့”

ကိုအောင်စည်က စိတ်မကောင်းစရာ ခံစားရသော အသံ
ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်မယ်ဗျ ... အဲ့တီချယ်အေးက လေးစည်ရဲ့အေး
ဖြစ်ဖို့များတယ်”

ဖြိုးဝေအောင်က သူ့အထင်ကို ပြော၏။

“လေးစည် ... စတွေ့တုန်းက မမှတ်မိဘူးလားဗျ”

“အဲ့ဒီအမျိုးသမီးက Mask တပ်ထားတော့ တူသလိုလို
တော့ရှိသားဟ”

“ဒီလိုလုပ်မယ်ဗျာ ... တီချယ်အေးအပြင် ထွက်လာရင်
ကျွန်တော်မသိမသာ ဖုန်းနဲ့ဓာတ်ပုံ ရိုက်ယူထားမယ် ...
လေးစည်ကြည့် ... လေးစည်ရဲ့အေး ဟုတ်နေရင်တော့ ...
ဝမ်းသာစရာပဲနော်”

ကောင်းဆက်နိုင်က ဝင်ပြောသည်။

“အေး ... ကောင်းတယ်” ဟု လူငယ်အားလုံးက
သဘောတူကြသည်။

လူငယ်လေးများက ကိုအောင်စည်၏ အချစ်ရေး၌
မြှားနတ်မောင်လုပ်ရန် တက်ကြွနေကြ၏။

ကိုအောင်စည်သည် လှေကား၌ ပြန်လှည့်ကြည့်သော
တီချယ်အေး၏မျက်ဝန်းကိုတွေ့လိုက်စဉ်ကပင် သူ၏အေးပဲဟု

ထင်မှတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော် သေသေချာချာ မသိ
သဖြင့် မဆုံးဖြတ်ရဲဖြစ်နေရ၏။

“ဟော ... ဝရန်တာမှာ အဝတ်လှမ်းသံကြားနေတယ်၊
တီချယ်အေးဆို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလာခဲ့မယ်”

ကောင်းဆက်နိုင်သည် ပြောဆိုပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် အခန်း
ပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

အခန်းရှေ့တွင် တီချယ်အေးနှင့် သူ၏တပည့်မတို့ အဝတ်
လှန်းနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကောင်းဆက်နိုင် ဓါတ်ပုံရိုက်
ယူသည်။ မသေချာမှာစိုးသဖြင့် ဓါတ်ပုံအတော်များများ
ရိုက်ယူလိုက်၏။ တီချယ်အေးသည် Mask မတပ်ထား
သဖြင့် ဖုန်းကင်မရာထဲ၌ သူမ၏ပုံကား ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်
ပေါ်နေသည်။ ကောင်းဆက်နိုင်သည် ကိုအောင်စည်အား
ပေးပြ၏။

“လေးစည် ... ဟုတ်တယ်မလား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်လို့ထင်တာပဲ၊ ငယ်ရုပ်နဲ့တော့
ကွာနေတာဆိုတော့ ...”

“ဟာ ... တူတယ်မဟုတ်လား ...”

“အေး ... တူတော့တူတယ်ဟ”

ထိုအခါ မျိုးမင်းထွန်းက ဝင်ပြောလေသည်။

“ဟုတ်မှာပါ လေးစည်ရယ် ... ဝင်သာရောတော့”

“ဟာ ...”

ကိုအောင်စည်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သောအသံ ထွက်
လာသည်။

“ဒီညနေပဲ လုံးဗျာ ...”

ဖြိုးဝေအောင်ကလည်း မြောက်ပေးပြန်၏။

ကိုအောင်စည်လည်း အိပ်ယာပေါ်၌လှဲ၍ စဉ်းစားခန်းဝင်လေသည်။

ကိုအောင်စည်၏ စိတ်ဝိညာဉ်၌ အေး၏ ရုပ်ပုံလွှာသည် အစဉ်အမြဲရှိနေ၏။ ကိုအောင်စည် တောခိုစဉ်က ဒေါနတောင်ပေါ်စခန်းမှနေ၍ အေးရှိရာ ရန်ကုန်ဘက်သို့ မျှော်၍လွှမ်းရသည်ကလည်း နေ့စဉ်ပင်။ ကိုအောင်စည်၏ အေးအပေါ် သတိရလွှမ်းဆွတ်မှုများကို သိမ်းဆည်းထားပါက အလွမ်းကုဋေကုဋာမက ရှိမည်ဖြစ်သည်။

ထိုင်းနယ်စပ် ဒုက္ခသည်စခန်း၌ ကိုအောင်စည်ရှိနေစဉ်က အမေရိကန်၊ အင်္ဂလန်၊ ဩစတြေးလျ စသည့် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော တိုင်းပြည်များသို့ သွားရောက်နေထိုင်လို၍ နိုင်ငံရေးခိုလှုံ့ခွင့်တောင်းသူတွေ အများအပြားရှိကြသည်။ ကိုအောင်စည်က ထိုသူများထဲတွင် မပါ။ အမိမြန်မာပြည်ကို ချစ်သည်။ အမိမြန်မာပြည် ဒီမိုကရေစီရရှိရေးကို သက်ဆုံးတိုင် တိုက်ပွဲဝင်ချင်သေးသည်။ နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ မသွားလိုသော အဓိကအချက်တစ်ခုက အေးကို အသည်းနှင့်အောင်ချစ်၍ မြန်မာပြည်ကို မစွန့်ခွာနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

တစ်ချိန်ချိန်တွင် သူချစ်သောအေးကို ပြန်တွေ့ရမည်ဟူ၍ ကိုအောင်စည်က ယုံကြည်မှု မျှော်လင့်ချက်များဖြင့် အသက်ရှင်သန်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုအောင်စည်သည် အေးကိုတွေ့လျှင် ဘယ်ကစ၍ ဘယ်လိုပြောရမည်ကို စဉ်းစားနေရ၏။ အေးက ... သူ့အား ကြည့်မရမုန်းနေရင် အခက်ပဲဟု တွေးမိပြန်၏။ ဒါလည်း မဟုတ်လောက်ဘူး ဒီနေ့ပဲ လွှက်သုတ်ပေးခိုင်းတာပဲ ... ဒါသက်သက် အေးရှိနေကြောင်း သိစေလိုလို့ ပေးတာနေမှာပါ ဟု ကိုအောင်စည် ဖြည့်တွေးပြန်သည်။

ကိုဗစ်ရောဂါသည်များကို အောင်မြင်မိရှိ၍ (၁၁)ရက်သာ ထားသဖြင့် အေးနဲ့ တွေ့ဆုံပြောဆိုဖို့ကိစ္စ အချိန်ဆွဲနေလို့ မရဟု၍လည်း ကိုအောင်စည်က သိနေ၏။ ကိုအောင်စည် သည် ဒီညနေအခွင့်သင့်ပါက အေးဆိုသည့် တီချယ်အေးအား စကားစဖွဲ့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ညနေထမင်းစားပြီးကြ၍ လူတိုင်းလိုလို ဝရံတာသို့ ထွက်၍ရပ်ကြ၊ လမ်းလျှောက်ကြနှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေကြ၏။ ဒီနေ့ညတွင် ကိုဗစ်လူနာများအတွက် တေးဂီတ ဖျော်ဖြေပွဲလည်း ရှိသည်။ လူငယ်မိန်းကလေး၊ ယောက်ျားလေးများ ဂီတဖျော်ဖြေပွဲကြည့်ရန် ဖင်တကြွကြွဖြစ်နေကြ၏။ အသံချဲ့စက်၊ ဆောင်းဘောက်များ၊ ဂီတာများနှင့် ဒရမ်ဆက်တို့ကို အဆောင်၏ တောင်ဘက်ခြမ်း ကွန်ကရစ်လမ်းပေါ်တွင် ပြင်ဆင်နေကြသည်။ တီချယ်အေးတို့အခန်းမှ တီချယ်အေးနှင့် သူတပည့်မသုံးယောက်၊ အေး၏တပည့် မဟုတ်သော ပိန်ပိန် ပါးပါး ပါးကွက်အမြဲ လိမ်းခြယ်သော အသားညိုညို မိန်းကလေးတစ်ဦးလည်း ဝရံတာသို့ ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

မကြာခင်ပင် တီးဝိုင်းစတော့သည်။ တီးလုံးသံများက မြူးကြွနေ၏။ လူငယ်များက တီးဝိုင်းရှိရာ တောင်ဘက် ခြမ်းသို့ တိုးဝှေ့သွားကြ၏။ တီချယ်အေးမှာ သူ၏အခန်းရှေ့တွင် အခန်းစောင့်နေသည့် သဘောရပ်နေသည်။

ဆောင်းလေအေးသည် တေးဂီတသံကို သယ်ဆောင်၍ ကိုအောင်စည်တို့ရှိရာသို့ ညင်သာစွာ တိုက်ခတ်လာ၏။ အပြင်ဘက်တွင် အနည်းငယ် ချမ်းအေးနေသော်လည်း ကိုအောင်စည်နှင့် အေးတို့နှလုံးသားများက အချစ်တို့ဖြင့် နွေးထွေးနေ၏။ အေးသည် ခြုံပုဝါကို လည်၌ပတ်ကာ အစကို အရှေ့သို့ချထား၏။ အဝါနုရောင်လည်ဝိုက် ခါးတိုအင်္ကျီလေးကိုဝတ်ကာ အပေါ်မှ မရမ်းရင့်ရောင် ချည်ထည်အနွေးထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ခရမ်းရောင် နိုင်လွန်ထမီစကပ်ကို ဝတ်ထားသည်။ တင်းကျပ်သော စကပ်ကြောင့် ဖွံ့ဖြိုးသော တင်သားသည် ပေါ်လွင်နေ၏။ သေးငယ်သော ခါး၊ နောက်သို့ ကော့ညွတ်နေသော တင်သားသည် ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ကြောင့် လေ၌လွင့်ပျံနေသကဲ့သို့ အသက်ဝင်လှပနေတော့သည်။

နွဲ့နောင်းစွာဖြင့် ဝရန်တာကို အားပြု၍ ရပ်နေသော အေးကို ကိုအောင်စည်က နောက်မှမြင်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။ အေးထံသို့ ချဉ်းကပ်သွားလိုသော်လည်း ကြောက်စိတ်၊ ရှက်စိတ်နှင့် စဉ်းစားဆင်ခြင်စိတ်တို့က ဟန့်တားထား၏။ ကိုအောင်စည်သည် အေးကို ကြာကြာကြည့်နေသဖြင့် သူ၏

နှလုံးခုန်သံများသည် ပိုကဲလာတော့သည်။ တွန့်ဆုတ်နေသော သူ၏ခြေလှမ်းတို့သည် အေးအပေါ် ချစ်ကြင်နာသောစိတ်တို့က တွန်းပို့ကာ လှုပ်ရှားစေလိုက်သည်။ ကိုအောင်စည်သည် အေးအနားသို့ ဘယ်လိုရောက်သွားသည်မသိတော့။ အေးအား ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်၏။ ကိုအောင်စည်သည် အေး၏အနီးသို့ ရောက်နေသော်လည်း ဘယ်ကစ၍ ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေရ၏။

ထူးခြားစွာ ခံစားလိုက်ရသည်မှာ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်သုံးဆယ် က ယနေ့အထိ နှစ်သက်စွဲလမ်းနေသော အေး၏ ပါးပြင်ထက် က မွေးပွဲနေသော သနပ်ခါးရနံ့လေးပင် ဖြစ်သည်။ ကိုအောင်စည် ၏ ရင်ထဲ၌ ငယ်စဉ်က အချစ်များသည် တဖန်ပြန်လည် မွေးဖွားလာပြီး၊ နှလုံးသားမှ ရင်ခုန်သံတို့သည် မရပ်တော့။

ကိုအောင်စည်သည် အေး၏အနီးသို့ ပို၍ တိုးကပ် လိုက်၏။ အေးကား ကိုအောင်စည်ရပ်နေသည်ကို သိနေသော် လည်း ကိုအောင်စည်ဘက်သို့မလှည့် အခြားတဖက်သို့လှည့် ကာ ကြည့်စရာမရှိသောနေရာသို့ ကြည့်နေ၏။

“အေး ...”

ကိုအောင်စည်က ‘အေး’ ဟုခေါ်လိုက်မှ သူမ၏ မျက်နှာ က တဖြေးဖြေးလှည့်ကြည့်လာသည်။ အေးသည် ကိုအောင် စည်အား အတန်ကြာကြည့်နေပြီးမှ စကားပြောသည်။

“ကိုအောင်စည် ... ရှင်နှစ်သုံးဆယ်လောက်အထိ ဘယ်တွေများသွားနေတာလဲဟင် ... အေးကိုကော သတိ များရသေးရဲ့လား”

အေးသည် ကိုအောင်စည်အား အပြစ်တင်သောလေသံ ဖြင့် ပြောသည်။

ထိုအခါမှ ကိုအောင်စည်သည် အေးအား ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင် ပြန်ပြောပြရတော့သည်။

အေးနှင့်ချိန်းထားသည့် ၁၉၈၈-ခုနှစ် မတ်လ (၁၆) ရက် နေ့မှစ၍ နိုင်ငံရေးထဲပါသွားကြောင်း၊ ထောင်ကျ တောခို၊ နောက်ထောင်ပြန်ကျနှင့် ဒီမိုကရေစီအစိုးရလက်ထက်ရောက်မှ အပြင်ပြန်ရောက်ကြောင်း သူ့အားခွင့်လွှတ်ပါရန် အေးကို ရှင်းပြသည်။

အေးသည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ... မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည် တို့သည် တသွင်သွင်ကျလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ကျွန်မလေ ... အဲ့ဒီနေ့ရက်ကစပြီး အခုအထိ လူက ရှင်လျက်နဲ့ အသေလို ဖြစ်နေရတာပါ။ ရှင့်ကိုရှင့်သူငယ်ချင်း တွေက မတ်လ (၁၈) ရက်နေ့က အချုပ်ကားပေါ် ပါသွား တယ်။ အဲ့ဒီအချုပ်ကားပေါ်မှာ လူတွေများလွန်းလို့ ကြပ်ပိတ် နေပြီး အသက်ရှူမဝဖြစ်ပြီး ပါသွားတဲ့လူအားလုံး မွန်းကြပ် သေကုန်ကြတယ်လို့ ပြောကြတယ် ... ကျွန်မလည်း ယုံတစ် ဝက် ... မယုံတစ်ဝက်ပေါ့ရှင် ...”

အေးကပြောရင်း ... မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ ကိုအောင်စည်က အေးလက်ထဲမှ ကိုင်ထားသော လက်ကိုင် ပဝါလေးကို ယူ၍ အေး၏မျက်ရည်စများကို တယုတယ သုတ်ပေးနေသည်။

“ပြီးတာတွေ ပြီးပါပြီအေးရယ် ... အခုအစ်ကိုတို့ ပြန်တွေ့ကြပြီပဲ ...”

“အခုကိုအောင်စည်က ...”

ကိုအောင်စည်အား အေးမေးလိုက်သည့် မေးခွန်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ကိုအောင်စည်သိနေ၍ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“အစ်ကိုက ... လူပျိုကြီးတစ်ကိုယ်တည်း”

အေးသည် ကိုအောင်စည်အပြောကြောင့် ငိုနေရာမှ ပြုံးလာ၏။

“ဒီက ... အေးကရော”

“အပျိုကြီး ... တီချယ် ... တီချယ် ... အပျိုကြီး”

ဟုပြောကာ အေးသည် တခစ်ခစ်ဖြင့် ရယ်နေတော့သည်။ အေးရယ်နေသည်ကို ကိုအောင်စည်က ပီတိဖြာလျက် ကြည့်မဝဖြစ်နေ၏။

ကိုအောင်စည်နှင့် အေးတို့နှစ်ဦးသည် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မှု ပီတိများနှင့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာတို့ ရောပြွန်းနေသော ရယ်သံများသည် ကျယ်လောင်စွာ လျှံကျလာတော့သည်။

“အေးက တက္ကသိုလ်တွေဖွင့်တော့ ကျောင်းပြန်တက်တယ်၊ နောက် မဟာသိပ္ပံဘွဲ့ယူပြီး ဌာနမှာပဲနည်းပြဝင်လုပ်တယ်လေ...၊ အခုတော့ Ph.D ဆက်ယူပြီးပြီ ... တွဲဖက်ပါမောက္ခရာထူးနဲ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတယ်”

“အေးက ... အခုဘယ်သူတွေနဲ့နေလဲ”

“အေးမိဘတွေ ဆုံးသွားပြီလေ ... အိမ်မှာ အေးတစ်ယောက်တည်းနေတယ်”

“အခုက ... ဘယ်လိုကိုဗစ်ရောဂါ ကူးတာလဲ”

“အေးအိမ်မှာ ကျောင်းသူသုံးယောက်က မာစတာ အတွက် သစ်ဇစ် (Thesis) ရေးဖို့လာနေကြတယ်။ အေးက သူတို့ရဲ့ ဂိုက် (Guid) ပေါ့၊ ဟို ... ဝတုတ်ကောင်မလေးက အိမ်ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်၊ ဈေးသွားလိုက်၊ တခြားအိမ်သွားလည်လိုက်ဆိုတော့ သူက ကိုဗစ်ကူးလာတာလေ၊ အေးတို့တွေ အားလုံးလည်း သူ့ဆီကနေ ကိုဗစ်ကူးခံရတာပေါ့”

“တီချယ် ... အေး”

ဝတုတ်မိန်းကလေးနှင့်အတူ အေး၏တပည့်သုံးယောက် ကိုအောင်စည်တို့အနီးရောက်လာကြသည်။

“ဟိ ... ဟိ ... ဟိ”

မိန်းမပျိုလေးများသည် ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့်ပိတ်ထားကာ အသံကိုအုပ်၍ရယ်နေကြ၏။

သူတို့ရယ်နေကြသည်ကို အေးက မလုံမလဲဖြစ်ပြီး ရှက်နေ၏။ ကိုအောင်စည်လည်း မိန်းမပျိုလေးများက အေးနှင့် နောက်ပြောင်နေသည်မို့ အတော်အနေခက်နေရသည်။

“ဒါ တီချယ်နဲ့ ... ကျောင်းနေဘက် ကိုအောင်စည် ဆိုတာ”

အေးသည် ကိုအောင်စည်ကို သူ့တပည့်များနှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။

“လိုက်တယ်နော် ... ဟိ ... ဟိ”

ဝတုတ်မိန်းကလေးက နောက်တောက်တောက် ပြောပြန်၏။

“အဲဒါသာကြည့် ... ကိုအောင်စည်ရယ် ... ကျွန်မလည်း သူတို့ကလေးတွေနဲ့ ပျော်အောင်နေနေရတာ၊ တခါတလေလည်း သူတို့ရဲ့ ဆရာမ၊ တခါတလေလည်း သူတို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းလို ဖြစ်နေတာပါပဲ”

အေးက ကိုအောင်စည်အား ပြုံးလျက် ပြောပြသည်။

“အေး ... ကိုအခန်းထဲဝင်တော့မယ် ... နောက်မှ ...”

“ဟုတ် ...”

ကိုအောင်စည်၏ နှလုံးသားသည် ပြန်လည်သစ်လွင်သွားသည်ဟု ခံစားမိသည်။ တစ်သက်လုံးရင်ထဲ၌ သိမ်းထားခဲ့ရသော အေးသည် ယခုအခါ သူ့အား ချစ်မေတ္တာနှင့် ပျော်ရွှင်မှုကိုပါ ယူဆောင်လာပြီဟု ခံစားရသည်။ ကိုအောင်စည်၏ အထီးကျန်သော ဘဝသည်လည်း အေးနှင့်တွေ့လိုက်ရသောအခါ အဓိပ္ပာယ်ရှိလာပြီဟု ခံစားလိုက်ရသည်။ ကိုအောင်စည်သည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ အစွမ်းဖြင့် ကိုဗစ်ရောဂါကြောင့် မောပန်းနေသည်များ ဘယ်သို့ရောက်သွားမှန်းမသိ။ အလိုလိုလန်းဆန်းလာတော့သည်။

x x x

ဖြူစင်စိတ်ထား ဘော်လန်ဒီယာများ

“ဒီ ... ဒီ ... ဒီ”

ကိုအောင်စည်ထံသို့ ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ဖုန်းကိုကိုင်လိုက်
ကာ ...

“ဟဲ့လို”

“ဆရာ ... မင်းမင်းအေးပါ ...”

“ဪ ... သမီးပြောလေ”

“ကိုစိုးပြောလို့ ... ဆရာ အောင်မြင်မိရုံမှာ ရောက်နေ
တယ်ဆို”

“အေး ... ဟုတ်တယ်ကွယ့်”

“သမီးလည်း ... အောင်မြင်မိရုံမှာ ဘော်လန်ဒီယာ
လုပ်ပေးနေတာလေ”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ ဂုဏ်ယူပါတယ် သမီးရယ်”

“ဆရာ ဘယ်တိုက်မှာလဲ ... သမီးလာခဲ့မယ်”

“တိုက် (၂၄)၊ အခန်း (၃၀၆) အပေါ်ဆုံးထပ်ကွယ့်”

“ဟုတ် ...”

ဟုဆိုကာ မင်းမင်းအေး ဖုန်းချသွားသည်။

မင်းမင်းအေးသည် လယ်သမားအရေး၊ အလုပ်သမားအရေး၊ စစ်ပွဲတွေရပ်ရေး၊ ငြိမ်းချမ်းရေး၊ လူ့အခွင့်အရေးတောင်းဆိုသည့် ဆန္ဒပြပွဲများတွင် ခဏခဏတွေ့ရသော မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး စိတ်ဓာတ်ရှိသူလေးဖြစ်သည်။ အခုလည်း ကိုဗစ်ကူးစက်လူနာများကိုယ်ဆင်းရဲ၊ စိတ်ဆင်းရဲဖြစ်နေသည်ကို မမြင်ရက်သဖြင့် ရောဂါကူးစက်မှာကိုဂရုမထားဘဲ ဘော်လန်ဒီယာ လုပ်ပေးနေခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မကြာသောအချိန်တွင်ပင် မင်းမင်းအေးဆိုသော ဘော်လန်ဒီယာလေးသည် ကိုအောင်စည်၏အခန်းသို့ ရောက်လာပါတော့သည်။

“ဆရာ ... နေရတာအဆင်ပြေလား?”

“အေး ... အဆင်ပြေပါတယ် ... သမီး၊ ဒီမှာထိုင်ကွယ့်”

ကိုအောင်စည်က သူ၏ ကုတင်ခြေရင်းတွင်ပင် ထိုင်ရန် နေရာပေးလိုက်သည်။

“ရောဂါက ... သက်သာလား ဆရာ”

“အနည်းငယ်တော့ ... မောသလားလို့”

“သမီးက ... ဒီအောင်မြင်မိုရ်ဖွင့်ကတည်းက ဘော်လန်ဒီယာအဖြစ်ရောက်လာတာပဲ ဆရာ ... လိုအပ်တာရှိရင် သမီးကိုဖုန်းဆက်ပါ။ သမီးအစွမ်းကုန်ကူညီပါ့မယ်”

“ဪ ... သမီးက ဒီအောင်မြင်မိုရ်မှာ အတော်ကြာကြာ လုပ်အားပေးနေတာပဲ”

“သမီးတို့ဆရာတို့က မပြီးသေးတဲ့ ဒီမိုကရေစီတိုက်ပွဲကို တိုက်ကြရဦးမှာမဟုတ်လား ... ဆရာဆုံးရှုံးသွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဆရာက ခေါင်းဆောင်ဆိုတော့ ... ပိုပြီးအရေးကြီးပါတယ် ဆရာ ...”

“အေး ... ပါကွာ ... ဆရာကျန်းမာပါတယ်၊ ဒီကိုဗစ်ရောဂါကို အကောင်းဆုံးကျော်လွှားမှာပါ၊ ဒါနဲ့ သမီးအမေ ရောနေကောင်းလားကွယ့် ...”

“ကောင်းပါတယ်ဆရာ ...”

“သမီးက ဒီကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါသည်တွေကို ကူညီနေ တော့ ... ကိုဗစ်ရောဂါပိုးကူးမှာ မကြောက်ဘူးလား”

“သမီးလည်း လူပဲလေ ... သေမှာတော့ ကြောက်တာ ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ... မြန်မာပြည်မှာ ကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါကြီး လွင့်စင်ကွယ်ပျောက်ဖို့ သမီးတို့အားလုံးက ထိုင်ကြည့်နေ လို့မရဘူးလေ ... ဆရာဝန်တွေ၊ ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းတွေက နေ့မအား ညမနား ကုသရေးဆောင်ရွက်နေတာကို နိုင်ငံသား တွေက ကိုယ်နဲ့မဆိုင်သလို ထိုင်ကြည့်နေရင် တရားပျဲမလား ဆရာ”

မိန်းကလေးက သူ၏ခံယူချက်ကို မေးခွန်းအဖြစ် မေး လိုက်သဖြင့် ကိုအောင်စည်က လေးနက်စွာစဉ်းစားရတော့ သည်။

“အေး ... ဟုတ်တယ်သမီး ... ဒီအချိန်မှာ သမီး တို့လို ကိုယ်ကျိုးစွန့်အနစ်နာခံပြီး တို့တိုင်းပြည်မှာ ကိုဗစ် ကူးစက်ရောဂါကြီး ကင်းစင်ရေးအတွက် ရှေ့တန်းက တိုက်ပွဲ

ဝင်နေတာဟာ အလွန်မွန်မြတ်တယ်၊ အလွန်လည်း လိုအပ်တယ်ဆိုတာ ဆရာနားလည်ပါတယ်ကွယ်”

မင်းမင်းအေးက သူ၏ ခံယူချက်တွေကို ဆက်ပြောပြပြန်၏။

“သမီးတို့က ... လူနာတွေရဲ့ လိုအပ်ချက်မှန်သမျှကို အစစအရာရာ ကူညီပေးနေတော့ ... ဆရာဝန် သူနာပြုတွေ သိပ်မလိုတော့ဘူးပေါ့။ ဆရာဝန်၊ သူနာပြုရှားပါးနေတဲ့ သမီးတို့တိုင်းပြည်ရဲ့ ကျန်းမာရေးဝန်ဆောင်မှု လစ်ဟာနေတဲ့ နေရာတွေမှာ သမီးတို့က ပါဝင်ကူညီကြတာပါ”

“အေး ... လေးစားဂုဏ်ယူပါတယ်ကွာ ... ဆရာသတိပြုမိတယ်ကွယ် ... ဆရာတို့အိပ်ရာကမနီးခင် သမီးတို့က အိပ်ယာကထပြီး ဆရာတို့လူနာတွေစားဖို့ နံနက်စာ ပို့ပေးရ၊ ထမင်းချိန်ထမင်း၊ ရေတင်လို့ မရဘူးဆိုရင်လည်း ရေစက်ပြင်သမားတွေခေါ်ပြီး ချက်ချင်းလုပ်ပေး၊ မီးပျက်တယ်ဆိုရင် ချက်ချင်းပြင်ပေး၊ လူနာနဲ့ဆရာဝန်ကြား ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်ပေး၊ အောက်ဆီဂျင်လိုတဲ့လူနာတွေအတွက်လည်း သမီးတို့ ဘော်လန်ဒီယာတွေကပဲ အောက်ဆီဂျင်ဘူးတွေ သယ်ပေး၊ တပ်ဆင်ပေးနဲ့ ... ဆရာသတိပြုမိပါတယ်ကွယ်၊ မနက်ည မနားကြရတာဆိုတော့ ပင်ပန်းကြမှာပဲဆိုတာ ဆရာသိပါတယ်ကွယ်”

“ဟုတ်ပါ့ ... ပင်တော့ပင်ပန်းသား၊ ဒါပေမယ့် သမီးတို့က ဒီလိုလူမှုကူညီရေးလုပ်ငန်းတွေကို ကိုယ်တိုင်က ဝါသနာပါတော့ ပင်ပန်းတယ်လို့ မမှတ်တော့ပါဘူး ဆရာ ...”

“ဪ... ဒါနဲ့ သမီး ဒီဘော်လန်ဒီယာလုပ်တာ သမီးအမေကော သဘောတူရဲ့လား...”

“မေမေကတော့ ... စိုးရိမ်ပူပန်တာပေါ့လေ ... ဒါပေမယ့် ... မေမေကလည်း နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေးတွေကို စိတ်ဝင်စားအားပေးတယ်ဆိုတာ ဆရာလည်း သိသားပဲ မဟုတ်လား...”

“အေး ... သိပါတယ်၊ သမီးအမေ ဆရာသူငယ်ချင်း က လူမှုရေးပရဟိတစိတ်၊ နိုင်ငံရေးမှာလည်း မတရားမှုကို မခံချင်တဲ့စိတ်ရှိတာကွယ့်၊ အခုတောင် ... အသက်ကြီးသွား လို့ဖြစ်မယ် ... ငယ်သေးရင် သူလည်း ဒီမှာ ဘော်လန်ဒီယာ လာလုပ်နေမှာနော် ... ဟား ... ဟား...”

ကိုအောင်စည်၏ ရယ်ရယ်မောမော အပြောကြောင့် မင်းမင်းအေးပါ လိုက်၍ရယ်တော့၏။ မင်းမင်းအေးတို့လို မိန်းမပျိုလေးများ၊ လူငယ်လူရွယ်များ ဘော်လန်ဒီယာလုပ်နေ သည်မှာ သိပ်တော့မလွယ်လှပေ။ လူမှုရေးပရဟိတစိတ်ရှိ၍ သာ ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် လုပ်နေနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကံမ ကောင်း အကြောင်းမလှပါက အသက်ဘေးနှင့်ပင် ရင်ဆိုင်ရ နိုင်၏။ အသက်ကို ရင်း၍လုပ်ရသော အလုပ်ဖြစ်သော်လည်း သူတို့သည် လုပ်ခလစာမရသော စေတနာ့ဝန်ထမ်းအလုပ် ဖြစ်သည်။

“သမီးတို့ စတင်အိမ်ကထွက်လာတော့ ရန်ကုန်နေက လည်း ပူပြင်းလိုက်တာ၊ ဒီ PPE ဝတ်စုံကြီး တစ်နေကုန်

ဝတ်ထားရတော့ ချွေးသံတရွဲရွဲနဲ့ အတော်ခံစားရတာပါ။ ပထမရက်တွေက Mask ၊ မျက်နှာဖုံးနဲ့ PPE ဝတ်စုံဝတ်ရတာ ဝတ်နေမကျတော့ အခက်အတော်တွေ့ရတယ်။ ခဏခဏ မတ်(စ်)ကိုဟဟပြီး အသက်ရှူရတယ်။ အခုတော့လည်း အကျင့်ရသွားပါပြီ။ PPE ဝတ်စုံထဲမှာ ချွေးတွေရွဲနေတာ၊ မခံစားနိုင်လို့ ဝတ်စုံချွတ်ပြီး ရေချိုးလိုက်ပြန်တော့ အပူရှုပ်ပြီး ဖျားပြန်ရော့” ဟု မင်းမင်းကပြော၍ သူ့ကိုယ်သူသဘောကျကာ ရယ်နေတော့သည်။

“အေး ဟုတ်တယ်ဟ ... PPE ဝတ်စုံကြီးနဲ့ဆို အတော်ပူအိုက်နေမှာပဲနော်”

“ပူအိုက်တာတော့ မပြောတော့နဲ့ ဆရာရယ်၊ ဒါပေမယ့် ... ဒီလိုကိုဗစ်လူနာတွေကို ကူညီဖို့ ဘယ်သူမှ အတင်းခိုင်းစေတာ မဟုတ်ဘူးလေ ... ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လိုလိုလားလား ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့လည်း ... ကြိမ်မှိတ်ပြီး ပူတာကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ အရုံးမပေးတဲ့စိတ်နဲ့ ဆက်လက်တိုက်ပွဲဝင်နေတာ ယခုအထိပဲဆိုပါတော့ ဆရာ”

“ဆရာတို့လူနာတွေ ရောဂါပျောက်လို့ တစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ်ပျော်ရွှင်စွာ အိမ်ပြန်သွားကြရင်လည်း သမီးတို့က မပြန်နိုင်ကြသေးဘူးဆိုတော့ ... သမီးတို့လည်း ကိုယ့်အိမ်တော့ လွမ်းကြမှာပဲ၊ ပြန်ချင်ကြမှာပဲနော် ... ဆရာလည်း သမီးတို့အတွက် စာနာခံစားမိပါတယ်ကွယ်”

“သမီးတို့လည်း ကိုယ့်အိမ်နဲ့ မိသားစုကို သတိရတာပေါ့၊ ပြန်ချင်ကြတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သမီးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ထား

ချက်က သမီးအသက်ရှင်နေသ၍ သမီးတို့နိုင်ငံအတွက် သမီးတို့ နိုင်ငံသားတွေအတွက် ငါဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲဆိုတာ အမြဲတွေးနေတာပါ။ အခုလည်း ဒီကိုဗစ်ကပ်ရောဂါကြီး မြန်မာပြည်မှာကွယ်ပျောက်သွားတဲ့အထိ သမီးမှာရှိတဲ့ ခွန်အားတွေနဲ့ တစ်ထောင့်တစ်နေရာကနေ အကျိုးပြုမယ် ... အဆုံးအထိ ရှေ့တန်းက တိုက်ပွဲဝင်နေမယ်လို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ် ဆရာ”

“သမီး ... ကိုဗစ်ရောဂါကူးမှာမကြောက်ဘူးလား”

“မကြောက်ပါဘူး ... ဆရာ၊ ဒါပေမယ့် ... သမီးဆီကနေ တခြားသူတွေကို ကူးမှာတော့ သိပ်ကြောက်တယ် ...”

“သမီးရဲ့စကားကြားရတော့ ... ဆရာတောင် ပြန်ငယ်ချင်လာပြီ။ သတ္တိတွေလည်း ရှိလာသလို ခံစားရပါတယ်။ သမီးတို့နဲ့အတူတူ တိုင်းပြည်အတွက် ဆောင်ရွက်ပေးချင်လိုက်တာကွယ်”

ကိုအောင်စည်က သူ့ရင်ထဲက ခံစားမှုဆန္ဒကို ပြောပြ၍ ဆက်မေးလိုက်၏။

“သမီးတို့နေ့တစ်နေ့ ဒီလိုပဲဆောင်ရွက်နေရတော့ ... စိတ်ပင်ပန်းမှုတွေ ရှိမှာပေါ့ကွယ် ... ဘယ်လို ဖြေဖျောက်ကြသလဲကွယ် . . .”

“ဒီလိုပါပဲ ... သမီးတို့က တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး စကြပြောင်ကြနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါး အလုပ်လုပ်ကြတယ်။ ညဘက်

မအိပ်ခင် သီချင်းတွေဆိုကြ၊ ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောကြ၊ အိမ်ကိုဖုန်းဆက်ပြီး အလွမ်းသယ်ကြနဲ့ မဆုံးသေးတဲ့ ခရီးကို ဆက်လျှောက်ရတာပေါ့ ...”

“ဘယ်တော့ပြီးမယ်မသိတဲ့ ဒီကိုဗစ်ကူးစက်ကပ်ရောဂါတိုက်ပွဲမှာ သမီးတို့လို စေတနာ့ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ အခန်းကဏ္ဍဟာ အလွန်အရေးပါတယ်ကွယ့် ...”

“ဟုတ် ... ဆရာ ... သမီးပြန်ပါဦးမယ်၊ ဆရာလိုအပ်ရင် သမီးကို ဖုန်းသာဆက်လိုက်ပါနော် ...”

“အေး ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ သမီးကို ဂုဏ်ယူပါတယ်ကွယ်”

မင်းမင်းအေးသည် PPE ဝတ်စုံကြီးတဖားဖားနှင့် ပြန်သွားသည်ကို ကိုအောင်စည် မျက်စိတဆုံးကြည့်ကာ

“ကိုဗစ် ရောဂါကူးစက်မှာ မကြောက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သမီးဆီကနေ တခြားသူတွေကိုကူးမှာတော့ သိပ်ကြောက်တယ်” ဆိုသည့် မိန်းမပျိုလေး မင်းမင်းအေး၏ စကားသည် ကိုအောင်စည်၏ နှလုံးသားထဲတွင် အထပ်ထပ် မြည်ဟည်းကျန်ခဲ့လေတော့သည်။

x x x

မြန်မာ့လူ့အဖွဲ့အစည်းနှင့် ကပ်ရောဂါ

ခန့်သစ်ဦးသည် ဗဟုသုတရှာမှီးလိုသူ လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ခန့်သစ်ဦးသည် ကိုဗစ်နာခေါင်းတို့ပတ် ယူစဉ်က လည်း အတူတူဖြစ်သည်။ သူလည်း ပေါ့စတစ်ဖြစ်ခဲ့သော ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ခန့်သစ်ဦးသည် ကိုအောင်စည် နှင့်အတူ ကွာရန်တင်းစင်တာ အ·ထ·က ကျောင်းမှသည် ယခုအောင်မြင်မြိုင်အိမ်ယာ ကိုဗစ်ကုသရေးစင်တာသို့ ရောက် ရှိလာကာ တစ်ခန်းထဲ အတူတူနေကြရသည်။ ခန့်သစ်ဦးသည် ကိုအောင်စည် အနားသို့ရောက်လာကာ ကိုအောင်စည်အား နှုတ်ဆက်သည်။

“ဆရာစည် ... ထမင်းစားရတာကောင်းရဲ့လား။”

“နည်းနည်းတော့ ... စားဝင်လာတယ်ကွယ့်၊ ခန့်သစ် ရော စားကောင်းရဲ့လား။”

“ထမင်းတစ်ဗူးတော့ ကုန်ပါတယ် ...”

“ဒါနဲ့ အနံ့မရသေးတဲ့ ကောင်းဆက်နိုင်က လူကသာ ပိန်တာ ထမင်းနှစ်ဘူးတော့ စားနိုင်တာအုံ့သြပါရဲ့ကွာ”

“ဆရာစည် ကိုဗစ်ဖြစ်တော့ ဘယ်လိုတွေခံစားရလဲဗျ”

“ပထမတော့ ဇာတ်ကျောနှစ်ဖက်ထိုးလာပြီး ခေါင်းတစ်ခုလုံး ချပ်ပြားကြီးလို၊ သံခမောက်ဆောင်းရသလို တင်းမာမာကြီး ခံစားရတယ်၊ နောက်တော့ အဲ့ဒီခံစားမှုပြန်ပျောက်သွားပြီး ချမ်းတုန်လာတာပဲ၊ အဖျားတက်တာပေါ့ကွာ၊ နောက်တော့ အနံ့ပျောက်လာတယ်၊ ဘာအနံ့မှမရတော့ဘူး၊ အဖျားကျဆေးတွေ သောက်လို့လားမသိဘူး အဖျားက မရှိပြန်တော့ဘူးဟ”

“နောက်ဘာဖြစ်သေးလဲ ... ဆရာစည်”

“နောက်တော့ ... ဝမ်းသွားတော့တာပဲ၊ ဝမ်းသွားတာက ဝမ်းပျက်လို့သွားသလိုမဟုတ်ဘူး။ အရည်တွေ ဟောကနဲ သွားတာ၊ တစ်ခါ နှစ်ခါပဲ ဝမ်းသွားပြီးတော့ ဆက်မသွားတော့ဘူး”

“ကိုဗစ်ရောဂါခံစားမှုက ... ထူးဆန်းတယ်နော်”

“အဆိုးဆုံးက ... မောတာပဲ၊ ထမင်းသုံးလုပ်လောက် စားရင်တောင် အားစိုက်ရလို့ မောမောနေတယ်”

“ဒါကြောင့် ... နဂိုက အဆုတ်မကောင်းတဲ့သူတွေ အောက်ဆီဂျင်ကျပြီး၊ အောက်ဆီဂျင်ရှူရတာနေမှာ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ... ကိုရိုနာဗိုင်းရပ်(စ်)ပိုးက အဆုတ်ကို တိုက်တာပဲလေ။ အဆုတ်မကောင်းရင် ကိုဗစ်ပိုးတိုက်တာကို အလူးအလဲခံရတာပေါ့”

“ဆရာစည် မောမောနေတော့ ဘာလုပ်သေးလဲ”

“အိမ်မှာဆိုတော့ အားဆေးတွေပဲ သောက်တာပေါ့ ...
နောက်ထမင်းမစားနိုင်ရင် မုန့်၊ ပန်းသီး၊ လိမ္မော်သီးတွေ
ဖိစားတာပဲ။ ကြက်ဥပြုတ်ကတော့ တစ်နေ့သုံးလုံးလောက်
စားတယ်”

“ကိုဗစ်ကာကွယ်ဖို့ ဆေးတွေရော မစားဘူးလား”

“စားတာပေါ့ ... Vitacee, Square Zinc, Ominis-
20, Bicozinc, Vitamin D3, Paracetamol တွေ သောက်
ရတာပေါ့ကွာ”

“ကျွန်တော်လည်း Vitamin-C, Becozinc, Para-
cetamol တွေကိုသောက်ပါတယ်။ လူငယ်မို့လား မသိဘူး
မောတော့မမောဘူး”

“အေး ... ခန့်သစ်တို့က လူငယ်လည်း ဖြစ်ပြန်၊
ဘာရောဂါအခံမှ မရှိလို့ပေါ့။ တချို့လူကြီးအများစု ဆီးချို၊
သွေးချို၊ သွေးတိုးရောဂါတွေ ရှိကြတယ်။ သူတို့ဆို ကိုဗစ်က
သူတို့ရဲ့ အသက်နှုတ်သွားနိုင်တယ်။ နှလုံးရောဂါ၊ ကျောက်
ကပ်ရောဂါ၊ အဆုတ်ရောဂါသည်တွေဆိုရင် ကိုဗစ်ရောဂါဖြစ်
တာဟာ သေမင်းနဲ့ စစ်ခင်းရတာပဲကွ”

“ရောဂါအခံရှိလို့ကတော့ ... အဲ့ဒီရောဂါဖြစ်သူလဲ
အတော်ခံရမှာပဲနော် ...”

“ရောဂါဖြစ်မှတော့ ... ခံစားမှုကလည်း ဆိုးပြီပေါ့
ခန့်သစ်ရယ်။ အသက်ရှူမဝ၊ မောနေရင်တော့ Ventila-
tion ကုသမှုနဲ့ အောက်ဆီဂျင်မက်စ်တပ်ရမယ်။ ဒီတော့လဲ

... အိပ်ယာပေါ်မှာ လှဲပြီးဇိမ်နဲ့နေသလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ
တော့မလဲပေါ့၊ လေပြန်ထဲ အသက်ရှူပိုက်ကို အလွန်
နာကျင်စွာ ထိုးထည့်ထားရတာ၊ ခဏလည်း မဟုတ်ဘူးနော်၊
ပြန်နေကောင်းတဲ့အထိ၊ ဒါမှမဟုတ် သေဆုံးတဲ့အထိပဲ”

“သနားစရာ စိတ်ပျက်စရာပါလား ... ”

“ဒီအတိုင်း သက်တောင့်သက်သာ လှဲနေရတာ မဟုတ်
ဘူးဟ၊ နှစ်ပတ်ကနေ သုံးပတ်အထိ မလှုပ်မရှား မရွှေ့မလျား
ပဲ အများအားဖြင့် မှောက်လျက်နေနေရတာ၊ အဆုတ်နဲ့
စည်းချက်အတိုင်း ပါးစပ်ကထည့်ထားတဲ့ လေပြန်ကနေ
စက်အကူနဲ့ အသက်ရှူရတာကွယ့်၊ ဒီတော့ လူနာက စကား
မပြောနိုင်၊ အစာမစားနိုင်၊ နာကျင်နေဦးမယ်၊ နာကျင်တော့
လည်း အနာသက်သာအောင်တော့ ဆေးသွင်းပေးမှာပေါ့။
နာကျင်လည်း အသက်ရှင်ဖို့ အသက်ရှူပိုက်ကို ဖြုတ်လို့လည်း
မဖြစ်ဘူးလေ၊ အောင့်ခံရမှာပဲ၊ သည်းခံရမှာပဲ စိတ်တော့
အတော်ဆင်းရဲကြရမှာပေါ့လေ”

“ဆရာစည်ရယ် ... တွေးကြည့်တာတောင် အတော်
စိတ်ဆင်းရဲလှပါပြီ”

“အဲဒီလူနာဟာ နောက်ရက်နှစ်ဆယ်လောက်ဆို ကြွက်
သားပမာဏ (၅၀) ရာခိုင်နှုန်းအထိ ဆုံးရှုံးမယ်၊ လည်ချောင်း
သံတွေ၊ အသက်ပြင်းပြင်းရှူသံတွေနဲ့ အသက်ရှူနှုန်း၊ နှလုံး
ခုန်နှုန်းတွေ ကမောက်ကမဖြစ်လာမယ်”

“ဒါနဲ့ ... အဲဒီလူနာကို အစာဘယ်လိုကျွေးသလဲ
ဆရာစည်”

“အစာစားဖို့ အစာအိမ်ထဲကို ပိုက်ထည့်ထားရမယ်။ အရည်တွေကိုပဲ သွင်းပေးကြလိမ့်မယ်။ ဆီးနဲ့ဝမ်း အိပ်တွေ လည်း ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပတ်ချည်ထားပြီး ပိုက်ကနေထုတ်ရမယ်။ သူနာပြုတွေက နှစ်နာရီကြားတစ်ခါ လှုပ်ရှားဖို့ကို အနေအထား ပြင်ပေးကြမယ်။ အပူချိန်မတက်ဖို့လည်း ရေခဲအိတ် ကပ်ရဦးမယ်ကွ”

“အင်း ... ဒီရောဂါကလည်း ကူးစက်ရောဂါဆိုတော့ ကိုယ်ချစ်ခင်ရတဲ့ မိသားစုတွေလည်း လာမပြုစုနိုင်တော့ လူနာက အတော့်ကို စိတ်အားငယ်မှာပဲနော်”

“သေသွားတယ်ဆိုရင်တောင် မိသားစုကို ပေးမတွေ့ တော့ဘူး။ ချက်ချင်း မီးသင်္ဂြိုဟ်ပစ်တာခံရမှာကွယ့်”

ခန့်သစ်ကလည်း ကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါပြင်းထန်သည့် လူနာများအတွက် ဆေးကုသမှုကို သူသိသမျှ ကိုအောင်စည်အား ပြောပြ၏။

“ကိုဗစ်ပြင်းထန်လူနာတွေကို သွေးရည်ကြည်ကုထုံးနဲ့ ကုသနိုင်ဖို့ ဧပြီလ ၁၆-ရက်က Ad-hoc အကြံပေးအဖွဲ့ကို စတင်ဖွဲ့စည်းခဲ့တယ်လို့ သိရတယ်။ ပထမဦးဆုံး ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီး အပါအဝင် သက်ကြီးရွယ်အိုရှစ်ဦးကို အောင်မြင်စွာ ကုပေးနိုင်ခဲ့ကြတယ်။ လက်ရှိမှာလည်း ကိုဗစ်ပြင်းထန်လူနာများကို ဆက်လက်ကုပေးလျက်ရှိတယ်။ မြန်မာ့အောင်မြင်မှု မှတ်တိုင်များထဲမှ တစ်ခုလည်းဖြစ်တယ်။ ပြင်းထန်လူနာများကို ကုသပေးဖို့ သွေးရည်ကြည်အလှူရှင်များ လိုအပ်နေဆဲဖြစ်တယ်လို့ သိရတယ် ဆရာစည်”

“ဘယ်လိုနည်းပညာတွေနဲ့ပဲ ကုကုပါ ... ရောဂါအခံ ရှိနေသူတွေကတော့ ... ဝေဒနာခံစားမှုတွေက အတော်ဆိုး မှာပါပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် စိတ်ညစ်စရာပါပဲ ... ဆရာစည်၊ ရောဂါအခံရှိလို့ကတော့ မလွယ်လောက်ဘူး၊ ငွေကြေးမပြေ လည် ဆင်းရဲတဲ့သူတွေဆိုရင်လည်း ဆရာစည်တို့လို အားဆေး တွေ ဘယ်သောက်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒီတော့ သူတို့ဆိုရင် စားချင် ချင်၊ မစားချင်ချင် အစာကိုပဲ ဝင်အောင်စားသင့်ပါတယ်၊ ဒီကိုဗစ်ရောဂါက ကိုယ်ခံအားကောင်းနေမှဖြစ်မှာ”

“ကိုဗစ်မဖြစ်တာ ကောင်းပါတယ်ကွာ ... ရောဂါအခံ ရှိသူတွေလည်း အသက်တိုရသလို၊ ရောဂါအခံမရှိသူတွေ လည်း ကိုဗစ်က အဆုတ်ကို တိုက်ခိုက်ထားတော့ အဆုတ်က နဂိုလိုတော့ ဘယ်ကောင်းတော့မှာလဲ၊ ဆရာတောင် ကိုဗစ် ရောဂါပျောက်လို့ ဒီကပြန်ရင် အဆုတ်ကို ဓာတ်မှန်ရိုက်တာ၊ သွေးစစ်တာတွေ လုပ်ရမယ်၊ ပါရဂူနဲ့ ပြကြည့်ပြီး သောက် သင့်တဲ့ ဆေးဝါးတွေ သောက်ရဦးမှာကွယ်”

ခန့်သစ်ဦးသည် ကိုဗစ်မဖြစ်သည့် လူနာများပြုလုပ်ရန် သူသိသမျှ ပြောပြ၏။

“ကိုဗစ်မဖြစ်ပြီ သံသယရှိတာနဲ့လုပ်ရမှာက ... ကြက်ဥ တစ်နေ့ နှစ်လုံးစား၊ နံနက်စာပေါင်မုန့်၊ ဂုံ၊ ပြောင်း၊ ဆန် အကုန်စားသင့်တယ်၊ အနံ့ပျောက်နေသူဖြစ်ပါက ဘာစားစား

ခံတွင်းလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့် စားဝင်အောင် စားရမှာပဲ၊ ဒါမှ ကိုယ်ခံအားကောင်းမှာ မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ် ... အစားဝင်ဖို့က အဓိကကွယ်”

“Civit BBI 100 ကို တစ်နေ့ နှစ်လုံးသောက်၊ ရေခွေးနဲ့ ဆားရည်ကို ပါးလုပ်ကျင်း၊ ရေခွေးကြမ်း၊ အဖန်ရည်သောက်၊ ဂျင်းနဲ့ထန်းလျှက်နဲ့ပြုတ်သောက်၊ အသက်ရှူလေ့ကျင့်ခန်းလုပ်၊ မနက်စောစော နေကို မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ခံပေး၊ ထမင်းစား တိုင်းလည်း အသီးအရွက်တွေ စားရမယ်၊ အသီးအရွက်တွေ စားတာက ဝိတာမင်စီစားတာပဲ၊ ပန်းသီး၊ လိမ္မော်သီးတွေ လည်းစား၊ သံပုရာရည်လည်း သောက်သင့်တယ်။ အသားငါး ကိုတော့ နေ့တိုင်းစားပေးရမယ်၊ ကြက်သွန်နီ၊ ကြက်သွန်ဖြူ တွေလည်း စားသင့်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ... အာဟာရပြည့်ဝတဲ့ အစားအစာတွေ ကိုစားရင် တော်ရုံတန်ရုံလူဆို ဆေးသောက်စရာကို မလိုဘူး။ နောက်မလုပ်မဖြစ်လုပ်ရမှာက အိပ်ရေးဝဝအိပ်ဖို့ပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဆရာစည် ... ကိုဗစ်ကူးစက် ရောဂါ ဖြစ်တယ်လို့ သံသယရှိတာနဲ့ ကိုယ့်အိမ်မှာပဲ နေသင့် တယ်၊ အိမ်မှာနေတာတောင် မိသားစုအိမ်သားတွေနဲ့ သီးခြား နေသင့်ပါတယ်”

“နောက်အခက်အခဲတစ်ခုက မြန်မာပြည်မှာ ကိုဗစ် ကုသရေး တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရတဲ့ ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်း

တွေက ကိုဗစ်လူနာ နှစ်သောင်းကျော်ကို နေ့စဉ်ကုသပေးနေရတော့ သူတို့လည်း ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေပြီကွယ်”

“ပြောရမယ်ဆိုရင် တချို့ဝန်ထမ်းတွေဆို ကိုယ်က အစပေါ့နော် ... ထွက်ပြေးချင်စိတ်တောင် ပေါက်နေတယ်။ ဒါအမှန်အတိုင်းပြောတာပါ။ ထွက်ပြေးချင်စိတ် ပေါက်တယ်ဆိုတာ ပင်ပန်းလွန်းအားကြီးလို့ပေါ့နော်။ ဒီလိုစိတ်ပေါက်နေပေမယ့် ယနေ့အထိ အကောင်အထည်မဖော်ဖြစ်သေးပါဘူး။ ဒီကွာရန်တင်းစင်တာတွေမှာ စနစ်တကျ လေ့ကျင့်ထားတဲ့ ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းအနည်းငယ်နဲ့ ကြီးကြပ်ပြီး စေတနာ့ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ လည်ပတ်နေတာပါ။ ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းတွေမှာ Covid-19 ကူးစက်မှုတွေလည်း ရှိလာတယ်လို့ သူနာပြုဆရာမဒေါ်ဝင်းဝင်းမြင့်က ပြောတာကို ဖေ့ဘွတ်မှာ ဖတ်လိုက်ရတယ်ကွယ်”

“ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းတွေကို စာနာသနားသင့်ပါတယ်။ ပြည်သူတွေကလည်း ရောဂါမဖြစ်ပွားအောင် ကိုယ့်အသိစိတ်နဲ့ နေထိုင်သင့်တာပေါ့ ဆရာစည်ရယ်”

“အခုဆို ဆရာဝန်တွေရော ဆရာမတွေရော ကိုဗစ်ရောဂါကူးစက်ခံရပြီး သေတဲ့သူတွေလည်းရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုလိုပဲ ထိသွားလို့ ကွာရန်တင်းဝင်ရတဲ့အခါကျရင်လည်း အဲ့ဒီကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းတွေအစားပေါ့၊ ဒီလစ်လပ်သွားတဲ့နေရာမှာ ဝန်ထမ်းအသစ် ဖြည့်ဆည်းပေးတာမရှိဘူး။ ဒီတော့ ကျန်ဝန်ထမ်းတွေက အလုပ်ကိုနှစ်ဆလုပ်ရတာပေါ့။ ကြာလာ

တော့လည်း ဝန်ထမ်းတွေ ပင်ပန်းလာကြပြီ၊ စိတ်ဓာတ်ရော ခွန်အားရော ကျဆင်းလာကြရတယ်။ ဒါကို အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်း ကသူတွေကလည်း စိုးရိမ်လာတယ်လို့ သိရတယ်”

“ဒါလည်း အတော်ကို စိုးရိမ်စရာပါပဲ ... ဆရာစည် ရယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုဗစ်လူနာတွေကို အရေးကြီး လူနာ၊ အရေးမကြီးလူနာအဖြစ်ခွဲပြီး ကုသရေးစင်တာတွေမှာ ထား တာပေါ့။ အရေးမကြီးလူနာတွေကို ဆရာဝန် သူနာပြုတွေက စောင့်ကြည့်စရာမလိုဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်တို့ ဆရာတို့လို အရေးမကြီး တဲ့ လူနာတွေ ဟောဒီအောင်မြင်မြိုင်မိုရ်အိမ်ရာမှာ ပို့ထားတာပဲ ကြည့်ပေါ့။ အခုထိ ကျွန်တော်တို့လည်း ဆရာဝန်နဲ့ သူနာပြုကို ဖြူသလား၊ မဲသလား တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသေးဘူး မဟုတ်လား”

“ဒါနဲ့ဆရာတို့ရန်ကုန်မှာ ကုသရေးစင်တာတွေ ဘယ်လို ခွဲတာလည်း သိလား ခန့်သစ်”

“အရေးမကြီးတဲ့ ဆရာတို့ ကျွန်တော်တို့လို ကိုဗစ်လူနာ တွေထားဖို့ အောင်မြင်မြိုင်မိုရ်အိမ်ရာ၊ အင်းလျား၊ ရိုးမအိမ်ရာနဲ့ FORTUNE ဆိုပြီး လေးနေရာလုပ်ထားတယ်။ ဂရုစိုက် စောင့်ကြည့်ရကုသရမယ့် ကိုဗစ်လူနာတွေအတွက် ဦးဇော်ဇော် ရဲ့ ဧရာဝတီ ဖောင်ဒေးရှင်းကုသရေးစင်တာ (သုဝဏ္ဏ) မှာ ထားတယ်”

“ဦးဇော်ဇော်က ခရိုနိုဆိုပေမယ့် မြန်မာပြည်ကိုချစ်တဲ့သူ၊ လူမှုရေးစိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့သူပါပဲ။ အခုလည်း ကိုဗစ်လူနာကုဖို့

အဆောက်အဦးတွေကို ရန်ကုန်၊ မန္တလေးနှစ်နေရာမှာ သန်းပေါင်းများစွာ အကုန်ခံပြီး လုပ်ပေးတာ တကယ့်ကို လေးစားစရာပါပဲကွာ။ နောက်အရေးကြီး လူနာတွေအတွက် ဘယ်ဆေးရုံတွေ ထားပေးလဲကွယ့်”

“အရေးကြီးလူနာတွေအတွက် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး၊ တောင်ဥက္ကလာပဆေးရုံ၊ ဖောင်ကြီးဆေးရုံတွေ ဖွင့်လှစ်ထားတယ် ... ဆရာစည်”

“ဆရာတို့လည်း ဒီမှာ (၁၁)ရက်ပြည့်လို့ ပြန်ဆင်းရမယ်ဆိုရင် နှာခေါင်းတို့ပတ်ယူပြီး ပျောက်မပျောက် စစ်ဆေးဦးမှာလားကွ”

“မစစ်တော့ဘူး ... ဒီအတိုင်းရက်ပြည့်တာနဲ့ ဆေးရုံဆင်းလက်မှတ် ထုတ်ပေးပြီး ပြန်ခိုင်းမှာ ...”

“တချို့က ဆေးရုံကဆင်းသော်လည်းပဲ မောနေတာ၊ ချောင်းဆိုးနေတာ၊ ကိုယ်လက်ကိုက်ခဲနေတော့ သူတို့ရောဂါ မပျောက်သေးဘူးလို့ စိတ်ပူပန်နေကြတယ်လို့ ကြားရတယ်”

“ဒီလိုလက္ခဏာတွေပြတာဟာ ... ပိုးဆက်ရှိနေသေးလို့ မဟုတ်ပါဘူး ... ဆရာစည်၊ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ တုံ့ပြန်မှုကြောင့်မို့လို့ မောတာ၊ ချောင်းဆိုးတာတွေ ရှိနေတာပါလို့ မြန်မာနိုင်ငံဆရာဝန်အသင်းဥက္ကဋ္ဌ ပါမောက္ခ ဒေါက်တာထင်အောင်စောက ပြောတာသိလိုက်ရတယ်”

“ဆေးရုံကဆင်းပြီးရင် ... တစ်ပတ်ခန့် အိမ်မှာပဲ နားနေရမယ် ပြောတယ်ကွ၊ တစ်ပတ်ပြည့်မှ အပြင်ထွက်ရ

မယ်လို့ဆိုတယ်။ အဲဒီအိမ်မှာနေတဲ့ ကာလလေးလောက် ကိုယ် လက်မအိမ်သာဖြစ်တာ၊ မောပန်းတာ၊ ရင်ဘတ်အောင့်တာ၊ ရင်တုန်တာ၊ ခေါင်းမကြည်တာတွေ ဖြစ်နေရင်တော့ မဆိုးဘူး ပေါ့။ တလကိုးသီတင်း ဆက်ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်တော့ ရောဂါ မပျောက်တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဂျာမနီ၊ စပိန်ကပညာရှင်တွေ သုတေသနလုပ်ထား တာက အဲဒီလိုမျိုးဖြစ်ကြတာကို (Long Covid) နာတာရှည် ကိုဗစ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဖျားတဲ့သူက အင်မတန်နည်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဖျားလည်း နည်းနည်းပါးပါး ဖြစ်နိုင်သေး တယ်တဲ့။ ဒီဝေဒနာတွေ ဆက်လက်ခံစားနေရပါက ကိုယ် လက်ကိုက်ခဲခြင်း သက်သာစေတဲ့ ပါရာစီတမော့လ်လို ဆေးတွေ သောက်ရမယ်၊ အိပ်ရေးဝဝ အိပ်စက်ရမယ်၊ လုံ လောက်စွာ အနားယူရမယ်၊ အာဟာရပြည့်ဝတဲ့ အစားအစာ တွေ စားရမယ်လို့ဆိုပါတယ်” ဟု ခန့်သစ်ဦးက သူသိထား သည်ကို ဆရာစည်အား ပြောပြ၏။

“အဲဒီလိုမျိုး နေထိုင်စားသောက်ရင်တော့ ကောင်းသွား လောက်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါမှမဟုတ် ဆက်ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင် တော့ ဆရာဝန်နဲ့ ပြကြည့်တာ ကောင်းမှာပါ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ဆရာစည်ရယ် ... ရောဂါဆို ဆရာဝန် တွေပဲသိတာ၊ ကိုဗစ်က အဆုတ်ကို တိုက်ခိုက်တာဆိုတော့ အဲဒီဝေဒနာ ဆက်ခံစားရတဲ့သူတွေဟာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ကျန်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ ဝေဒနာခံစားရတိုင်း အလွန် အမင်း မစိုးရိမ်တာ ကောင်းပါတယ် ဆရာစည်ရယ်”

“ကိုဗစ်ရောဂါ ပျောက်ပြီဆိုပြီး ဆေးရုံက ဆင်းသွားပေမယ့် ဒီရောဂါဟာ ဘယ်လိုမှ ယူပစ်သလို မကောင်းဘူး။ ရေရှည်မှာ အဆုတ်က လုံးဝပျော့သွားပြီး နှလုံးရောဂါ ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ နှလုံးခုန်နှုန်းလည်း မမှန်တော့ဘူး။ သွေးခဲမယ်လေဖြတ်မယ်။ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ရောဂါပဲလို့ ပြည်ထောင်စု ကျန်းမာရေးဝန်ကြီး ဒေါက်တာမြင့်ထွေးက ဒီရောဂါကို မပေါ့ဖို့ သတိပေးစကား ပြောထားတာ ရှိတယ်ကွယ့်”

“တော်တော်လည်း ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ရောဂါပါ ... ဆရာစည်ရယ်”

“ကိုဗစ်ရောဂါသည်တွေရဲ့ နောက်အခက်အခဲတစ်ခုက ရောဂါပျောက်လို့ ဆေးရုံကဆင်းပြီး လူပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျင်လည်လှုပ်ရှား သွားလာရတဲ့အခါ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူတွေက ခါတိုင်းလို မဆက်ဆံချင်ကြတော့ဘူး။ ခွဲခြားဆက်ဆံတာကို ခံရတယ်။ ဒါဟာလည်း အတော်အတန် စိတ်အားငယ်တတ်တဲ့သူဆိုရင် စိတ်ဝေဒနာ ခံစားရနိုင်တယ်ကွယ့်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဆရာစည်၊ ကျွန်တော်တို့တောင် လုပ်ငန်းခွင် ပြန်ဝင်ရင်၊ ခွဲခြားဆက်ဆံခံရဖို့ များတယ်။ ဒါကို ရင်ဆိုင်ရမှာပဲလေ”

“အေးပေါ့ကွာ ... ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ ... မြန်မာပြည်က လူအတော်များများက ခွဲခြားဆက်ဆံတဲ့ အလေ့အထဟာ ယဉ်ကျေးမှုတစ်ရပ်လို့ ဖြစ်ခဲ့တာကိုး”

“အင်း ...”

ခန့်သစ်ဦးက ခွဲခြားဆက်ဆံခံရမည့် အနာဂတ်ခရီးကို တွေးရင်း သက်ပြင်းချလိုက်သလား မသိပေ။

“ဒါနဲ့ ... ဖြိုးဝေအောင်မတွေ့ပါလား ဘာလုပ်နေလဲ ဟ”

“ဒီကောင်က လှေကားရင်းမှာ သူ့ကောင်မလေးနဲ့ ဖုန်း ပြောနေတယ်။ ဖုန်းပြောရင်လည်း အကြာကြီးဗျ”

“မျိုးမင်းထွန်းကတော့ ... ဘယ်အခန်းသွား လူမှုရေး လုပ်နေသလဲမသိဘူး။ မနက်ကထဲက မတွေ့တာနော်...”

“ဟုတ်တယ်ဆရာစည်ရေ ... အခုလည်း ဒီကုသရေး စင်တာမှာ ဘော်လန်ဒီယာလုပ်ချင်လို့တဲ့၊ အလုပ်တောင် ထွက် မယ်ကြံနေတယ်”

“အေး ... အလုပ်ထွက်ပြီး ဘော်လန်ဒီယာလုပ်ရင် တော့ လေးစားဂုဏ်ပြုထိုက်တဲ့သူပဲဟ”

“ဒါနဲ့ ... အငြိမ်မနေတဲ့ကောင်၊ လူတကာလိုက်စနေတဲ့ ကောင်းဆက်နိုင်တော့ ဒီရက်ပိုင်းအတော်ကို ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေပါလား”

“ကောင်းဆက်နိုင်က ... တီချယ်အေးအခန်းက ကောင်မလေးကို ကြိုက်နေပြီ ... ဒါကြောင့် အဲဒီအခန်းရှေ့ ကို သွားနေတာ ... ဆရာစည်ရဲ့”

“ဟ ... ဟိုဝတုတ်ကောင်မလေးနဲ့ တပူးပူးလုပ်နေတာ ငါမြင်တယ်ကွ၊ အဲဒီကောင်မလေးလား”

“မဟုတ်ဘူး ... ဆရာစည်၊ သူကြိုက်နေတဲ့ အသား ညိုညို၊ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် ပါးကွက်အမြဲ လိမ်းထားတဲ့ ကောင်မလေးဗျ။ အဲဒီဝတုတ်မလေးကို ကပ်နေတာက အဲဒီ ကောင်မလေးရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ဝတုတ်ကတဆင့် တောင်းခိုင်း နေတာ၊ ဝတုတ်မလေးက အောင်သွယ်လုပ်ပေးနေတာ ဖြစ်မှာ ပေါ့”

“ဪ ... ဒီလိုလား”

ကိုအောင်စည် အတွေးထဲ၌ ကောင်းဆက်နိုင်လည်း သူ့လိုပင် ကိုဗစ်ဖူးစာဆုံလေတော့မည်လားဟု ထင်မှတ်နေ တော့ သည်။

ကိုဗစ်သည် ချစ်တတ်သော နှလုံးသားကို နုပျိုစေ၏

ဒီနေ့သည် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ဖြစ်၍ ကောင်းကင်
၌ လမင်းကြီးသည် ပိုင်းစက်ထိန်လင်းလျက်ရှိ၏။ လမင်း
ကြီး၏ အလင်းကား လမ်းမီးရောင်များထက်ပင် အလင်း
အင်အားပိုနေ၏။ လမင်း၏ အလင်းရောင်သည် ကိုအောင်စည်
၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ အလှတရားများကို ပို၍လင်းလက်လာ
စေတော့သည်။

ယနေ့ဆိုလျှင် ကိုအောင်စည်၏ ရှင်သန်နေသော ချစ်ခြင်း
ပြည့်နှလုံးသားသည် အတော်ပင် နုပျိုနေ၏။ ကိုဗစ်သည်
ချစ်တတ်သော နှလုံးသားကို နုပျိုစေသည်ကို ကိုအောင်စည်
ခံစားသိလိုက်ရသည်။ ကိုအောင်စည်နှင့် အေးတို့သည်
အခန်းရှေ့ ဝရံတာ၌ရပ်လျှက် လမင်းကြီးကို ငြိမ်သက်စွာ
ကြည့်ကာ နှလုံးသားချင်း စကားပြောနေကြသည်။

“အေး ...”

“ဘာလဲ ... ကိုအောင်စည်”

“အေးနဲ့ဝေးခွဲရတဲ့ နှစ်သုံးဆယ်မှာ ... အစဉ်အမြဲပဲ အေးကို သတိရနေပါတယ်အေး ... အခုလိုပြန်တွေ့ရတဲ့ ဝမ်းသာမှုတွေကိုလည်း ယခင်ကလို လွမ်းဆွတ်မှုတွေ ဖြစ် သွားမှာကို စိုးရိမ်မိတယ် အေးရယ်”

“ကိုအောင်စည်ရယ် ... ကျွန်မလည်း ကိုအောင်စည်လို ပါပဲ ... လွမ်းဆွတ်မှုတွေကို ပြန်မရချင်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်မ က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကြီးမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရတဲ့ ဆရာမတစ်ဦးပါ။ နေ့စဉ်တက္ကသိုလ်ထဲ ရောက်နေရတဲ့သူပါ။ သစ်ပုတ်ပင်၊ ဘွဲ့နှင်းသဘင်နဲ့ ကျွန်မတို့စာသင်ယူခဲ့ကြတဲ့ သိပ္ပံဆောင်ကို မြင်တိုင်း ကျွန်မရဲ့ အသည်းနှလုံးတွေဟာ တဖြေးဖြေးပြို ကျလာသလို ရင်နှင့်အောင် ခံစားရပါတယ်”

တိုးညှင်းစွာပြောနေသော သူမ၏ ခံစားချက်စကားလုံး များကို ကိုအောင်စည်က စာနာစွာခံစားရင်း နားထောင်နေ သည်။

“ကျွန်မ မျက်စိမှိတ်လိုက်တိုင်း အဦးဆုံး မြင်နေရတာက ကိုအောင်စည်ရယ်ပါ။ အင်းလျားကန်ဘက်ရောက်တိုင်း ရေ လှိုင်းပုတ်သံတွေဟာ ကိုအောင်စည်ကို သတိရစေပါတယ်။ ကိုအောင်စည်ကို လွမ်းတသသဖြစ်နေရလို့ ကျွန်မရဲ့ ကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေ၊ ငိုရှိုက်သံတွေဟာ အဲဒီရေလှိုင်းပုတ်သံတွေနဲ့ အတူ အဆုံးမရှိ လှုတ်ခတ်နေခဲ့ရပါတယ် ကိုအောင်စည်ရယ်”

အေးသည် သူ၏ခံစားရမှုများကို တိုးညှင်းစွာပြောနေရင်း မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်စများပင် စီးကျလာတော့သည်။ အေးသည် မျက်ရည်ကို ကြိုးစားထိန်းရင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသည့် သူမ၏ အသံကိုထိန်းကာ ကိုအောင်စည်အား ပြောသည်။

“ကိုအောင်စည် ... ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်နှစ်တစ်ရာပြည့် အခမ်းအနားဖွင့်ပွဲ လုပ်နေပြီနော် ...”

“ဟုတ်တယ်အေး ... ကိုဖေဘွတ်ကနေ ပုံတွေမြင်ရတယ် ... လူတွေကလည်း စည်လိုက်တာ ... ကိုဗစ်ရောဂါကိုမကြောက်ဘဲ တိုးဝှေ့နေလိုက်ကြတာ ... တက္ကသိုလ်တစ်ခုလုံးလည်း မီးရောင်စုံတွေနဲ့ ထိန်ထိန်လင်းနေတာပဲ ... သွားချင်ပေမယ့် ကိုဗစ်ဖြစ်နေတော့ မသွားနိုင်တော့ဘူး”

“အေးက အရင်ကတည်းကပင် စိတ်ကူးထားတာ၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ရာပြည့်ပွဲကိုသွားမယ်၊ ကိုအောင်စည် ရှိနေသေးတယ်ဆိုရင် ဒီပွဲတော့လာမှာ တွေ့ကိုတွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားတာ”

“ကိုယ်တို့ကျောင်းတက်ခဲ့ကြတဲ့ တက္ကသိုလ်ကြီးပဲလေ ... ဒီတက္ကသိုလ် ရာပြည့်ပွဲကို ကိုယ်လည်း မရောက်ရောက်အောင် သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးထားပြီးသားပါ”

“အေးကတော့ ... ကိုအောင်စည်ကို တွေ့လိုတွေ့ငြားသစ်ပုတ်ပင်ကြီးနားမှာ ရပ်စောင့်ကြည့်နေမှာပဲ”

“ကိုယ်လည်း ဒီလိုပါပဲ အေးရယ် ... ဒီရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ရာပြည့်ပွဲမှာ အေးကိုတော့ တွေ့ကိုတွေ့ရမယ်လို့ ထင်ထားပါတယ်”

“အင်း ... အခုတော့ တက္ကသိုလ်ရာပြည့်မှာ မတွေ့ရဘဲ ကိုဗစ်ကုသရေးစင်တာမှာ လာတွေ့နေရပြီ ... ခစ် ... ခစ်”

အေးသည် သူ၏အပြောစကားကို သူကပင် ပြန်လည်၍ သဘောကျသဖြင့် ရယ်နေတော့သည်။ ကိုအောင်စည်ကလည်း ပြုံးပြုံးကြီးဖြင့် အေးကို ကြင်နာစွာ စိုက်ကြည့်နေ၏။

“အေး ...”

“ဘာလဲ ... ကိုအောင်စည်”

“အေး ... ကိုယ့်ကို အဖြေမပေးရသေးဘူးနော်”

“ဟယ် ... နှစ်သုံးဆယ်က ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့တာဆိုတော့ မေ့နေပြီပေါ့”

အေးသည် ကိုအောင်စည်ကို ပြုံး၍ ကျီစယ်လိုက်၏။

“ကဲ ... ဒါဆိုထပ်ပြောမယ်”

အေးက ကိုအောင်စည်၏ ပြောစကားကြောင့် ခေါင်းငုံ့နေလိုက်သည်။

“အေးကို ... မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်နေတာ နှစ်သုံးဆယ် ကျော်ပါပြီ၊ ချစ်ခွင့်ပေးပါတော့နော် ...”

အေးက သစ်ပုတ်ပင်အောက်တွင် ကိုအောင်စည် ချစ်ခွင့်ပန်တုန်းကလိုပင် ...။

“အေးက မိန်းကလေးလေ ... ချက်ချင်းကြီးတော့ အဖြေပေးလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“အေးရယ် ... ဒီတစ်ခါတော့ ချက်ချင်းသာ အဖြေပေးလိုက်ပါတော့ ... နောက်တစ်ခါ ထပ်မကွဲချင်တော့ဘူး”

ကိုအောင်စည်က စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် အေးက သဘောကျစွာဖြင့် ကိုအောင်စည်အား ပြုံး၍ ကြည့်ကာပြောသည်။

“မေးနေရသေးလား ... ကိုအောင်စည်ရယ် ... အေးက ကိုအောင်စည်ကို စနေတာပါ ... နှစ်သုံးဆယ်ကျော်ကြာ ရင်ထဲမှာ သိမ်းဆည်းထားရတဲ့ အချစ်တွေဟာ ကျွန်မအဖို့တော့ လေးလံလှပါပြီ။ ကိုအောင်စည်နဲ့ပြန်တွေ့ရင် အေးရင်ထဲက အချစ်တွေကို ကိုအောင်စည်ရဲ့ နှလုံးသားထဲ သွန်လောင်းပေးဖို့ ကိုအောင်စည်ကို ရှာနေရတာပါ”

ကိုအောင်စည်သည် အေး၏ပခုံးကို သူ၏ ဘယ်လက်ဖြင့် အသာအယာ ဖက်လိုက်၏။ ညာလက်ဖြင့် အေး၏ မေးစေ့လေးကိုကိုင်ကာ ...

“ဝမ်းသာလိုက်တာ အေးရယ် ... ကိုယ်တို့ဘယ်တော့မှ မခွဲကွာကြတော့ဘူးနော် ...”

“ကြမ်းတမ်းတဲ့ အာဏာရှင်လက်ကနေ ဒီမိုကရေစီစနစ်လည်း ပြောင်းလဲလာပြီပဲ ... ကိုအောင်စည်လည်း ထောင်ထဲကို သွားစရာမလိုတော့ဘူး မဟုတ်လား၊ အခုလိုသေမင်းနဲ့ စစ်ခင်းရတဲ့ ကိုဗစ်ရောဂါကိုလည်း ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီမဟုတ်လား၊ ဘာစိုးရိမ်စရာရှိတော့လို့လဲ ကိုအောင်စည်ရယ်”

ကိုအောင်စည်က အေး၏ နဖူးလေးကို ယုယုယယ နမ်းလိုက်၏။

“ကိုအောင်စည်ရယ် ... အပြင်ဘက် ဝရန်တာကြီးမှာ အခန်းစုံက အေးတို့ကို မြင်နေရတယ်လေ”

ဟု အေးက တိုးတိုးလေးပြော၏။

“တီချယ် ... အေး”

ကိုအောင်စည်နှင့် အေးတို့၏အနီးသို့ ဝတုတ်မိန်းကလေး ရောက်လာပြီး အေးကို ခေါ်လိုက်သည်။ ကိုအောင်စည်က အေးအား ဖက်ထားသည့်လက်ကို ဖယ်ခွာလိုက်ရတော့သည်။

“ဘာလဲ ... သမီး”

“မစပယ် ... ငိုနေတယ်၊ တက်မလိုတောင် ဖြစ်ဖြစ် နေတယ် တီချယ် ...”

မစပယ်ဆိုသည်မှာ အသားညိုညိုနှင့် ပိန်သွယ်ချော မောသော ပါးကွက်ကြားလေးနှင့် မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ ကောင်းဆက်နိုင် ဘာများသွားလုပ်လိုက်ပြီလဲဟု ကိုအောင်စည် စိတ်ပူသွားတော့၏။ ကိုအောင်စည်လည်း အေးနောက်သို့ လိုက်သွားသည်။

“သမီး ... ဘာဖြစ်လို့ငိုနေတာလဲကွယ်၊ တီချယ်ကို ပြောပြနော် ...”

မိန်းကလေးသည် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုသံဖြင့် ဆို့နှင့်စွာ ပြောလာသည်။

“သမီးအဖွားဆုံးသွားပြီ ... တီချယ်”

အေးသည် မစပယ်ကို သူ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်ကာ ဖြေသိမ့်ပေးနေတော့သည်။ မစပယ်ဆိုသော မိန်းကလေးက ပို၍ပို၍ ရှိုက်ရှိုက်ငိုနေဆဲပင်။ မစပယ်ငိုနေသည်ကို မြင်တွေ့

နေရသော မိန်းကလေးများသည်လည်း သူတို့၏ မျက်ဝန်းများ နှင့် မျက်ရည်စလေးများ ဝဲလာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကိုအောင်စည်လည်း အတော်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ ရသည်။ အေးသည် မစပယ်အား ရင်ခွင်ထဲသို့ထည့်ထားကာ မစပယ်ကို နှစ်သိမ့်ပေးနေရသော်လည်း အေး၏မျက်ဝန်းနှင့် မျက်ရည်များ တဖြေးဖြေးစီးကျလာသည်ကို မြင်တွေ့နေရ သည်။

မစပယ်သည် သူ၏အဖွားနှင့် လူ့လောကကို ရင်ဆိုင် ဖြတ်သန်းနေရသူကလေး ဖြစ်သည်။ သူ၏မိဘများသည် သူငယ်စဉ်ကပင် ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးပါးသွားပြီ ဖြစ် သည်။ သူ့အဖွားက ဈေးရောင်း၍ မစပယ်အား ပြုစုစောင့် ရှောက်ကျောင်းထားပေးခဲ့သည်။ သူမဆယ်တန်းအောင်တော့ တက္ကသိုလ်ဆက်မတက်တော့၊ သူ၏အဖွားသည်လည်း အိုပြီ ဖြစ်၍ သူကပင် စက်ချုပ်၍ တဖန်ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်နေ ရသည်။

အခုလည်း သူ၏အဖွားတွင် ကိုဗစ်ရောဂါကူးစက်ခံရ သဖြင့် ကွာရန်တင်းစင်တာတွင် မစပယ်အဖော်လိုက်၍ စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ရသည်။ သူ၏အဖွားသည် အသက်ကြီးပြီး ရောဂါအခံများရှိသဖြင့် ဝေဒနာအတော်ခံနေရသော ပေါ့စတစ် လူနာ ဖြစ်သောကြောင့် ဖောင်ကြီးကုသရေးစင်တာသို့ ပို့လိုက် ကြသည်။

မစပယ်ကိုလည်း ကွာရန်တင်းစင်တာတွင် ဆက်လက်ထား၍ နှာခေါင်းတို့ပတ်ယူ စစ်ဆေးခြင်းခံရသည်။ သူမအား နှာခေါင်းတို့ပတ်ယူရာ ပေါ့စတစ်ဖြစ်၍ အောင်မြင်မိရုံအိမ်ယာ ကုသရေးစင်တာသို့ အပို့ခံရခြင်းဖြစ်သည်။ တီချယ်အေးတို့ ဆရာတပည့်အုပ်စုသည် လေးယောက်ဖြစ်သဖြင့်၊ တစ်ခန်းငါးယောက်နေရသည်ဖြစ်၍ မစပယ်သည် တီချယ်အေးတို့ အခန်းသို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

မစပယ် အတော်ပင် ကြေကွဲဝမ်းနည်း ပူဆွေးသောက ရောက်ရှာမည်ကို ကိုအောင်စည် စာနာမိသည်။ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်တည်း လောကအလယ်တွင် ဆက်၍ ဘဝကြမ်းကို ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းရတော့မည်။ ကိုဗစ်ကုသရေးစင်တာမှ ရောဂါပျောက်၍ ဆင်းရဲပါကလည်း အိမ်တွင် သူချစ်သောအဖွား မရှိတော့ပြီ၊ ယခုသူ၏အဖွားအား နောက်ဆုံးမြင်လို ကန်တော့လိုသော်လည်း မဖြစ်နိုင်တော့၊ အဖွားအတွက် သံဃာတော်များအား သက်ပျောက်ဆွမ်း၊ ရက်လည်ဆွမ်းဆက်ကပ်ရန်ပင် သူမ မစွမ်းဆောင်နိုင်တော့။

ကိုဗစ်ကူးစက်ရောဂါကြောင့် မိဘနှစ်ပါးသေဆုံး၍ သားသမီးများသာ ကျန်ခဲ့ရသူများလည်းရှိသည်။ ညီအစ်မသုံးဦးကိုဗစ်ရောဂါကူးစက်ခဲ့ရာ နှစ်ဦးသေဆုံး၍ ညီမတစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ခဲ့ရသူများလည်း ရှိသည်။ လင်ယောက်ျားသေဆုံး၍ မိန်းမသည် ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့် ကျန်ခဲ့ရသူများလည်း ရှိကြသည်။ မိန်းမသေဆုံး၍ လေဖြတ်ထားသော ယောက်ျားတစ်ဦး

တည်းသာ ကျန်ခဲ့ရသူများလည်း ရှိသည်ဟု သိရသည်။
မိသားစုလိုက် ကိုဗစ်ရောဂါကူးစက်ခံရပြီး တစ်ဦးဦး၊ နှစ်ဦး
သုံးဦး သေဆုံးခဲ့ကြ၍ မိသားစုဘဝများစွာ ကွဲပြားခဲ့ရသည်
များလည်း ရှိသည်။ သေဆုံးသွားသူများကိုလည်း ချက်ချင်း
မီးသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြသဖြင့် မိသားစုများက သူတို့၏ ချစ်မြတ်
နိုးရသူများအား နောက်ဆုံးအကြိမ် မမြင်မတွေ့လိုက်ရသည်
များမှာ ကိုဗစ်၏ ရက်စက်မှုများပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကိုဗစ်သည် ချစ်တတ်သော နှလုံးသားကို
နှိုးနှိုးစေသည်သာမဟုတ် လူတို့၏ ချစ်ခြင်းအလှတရား များစွာ
ကိုလည်း ခြေမ္မဇာန်ဆီးပစ်တတ်သည်ကို ကိုအောင်စည်
ခံစားသိလိုက်ရတော့သည်။

x x x

ပြန်ကြရတော့မည်

တာဝန်ကျ ဆရာဝန်က ကိုအောင်စည်ထံသို့ ဖုန်းခေါ်လာသည်။

“ကိုအောင်စည် ... မနက်ဖြန် ဆေးရုံက ဆင်းရမယ်နော်၊ ဒီညနေ ဆေးရုံဆင်းလက်မှတ် ပို့ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ အိမ်ရောက်ရင် တစ်ပတ်အပြင်မထွက်ပဲ နေရဦးမယ်နော် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဆရာ”

ကိုအောင်စည်သည် အိမ်ပြန်ရမည်ဟု ပြောလာသဖြင့် ပျော်သွားသော်လည်း အေးနှင့်နေ့စဉ်တွေ့ဆုံနေရသော အခွင့်အရေးအား ဆုံးရှုံးသွားမည်ကိုတော့ မလိုလားပေ။ အေးသည်လည်း ကိုအောင်စည်တို့နှင့် တစ်ရက်တည်း အောင်မြင်မိရုံကိုဗစ်ရောဂါကုသရေးစင်တာသို့ ရောက်လာသူဖြစ်၍ သူလည်း မနက်ဖြန်အိမ်သို့ ပြန်ရတော့မည်။

မျိုးမင်းထွန်းသည် အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာပြီး ပြောသည်။

“လေးစည်တို့ကတော့ ပြန်ရမှာဟုတ်တယ်၊ (၃၀၁) အခန်းကတော့ မပြန်ကြရတော့ဘူးဗျာ၊ စိတ်တော့ မကောင်း စရာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ရောဂါမပျောက်လို့လား”

ကိုအောင်စည်က မေးလိုက်သည်။

“သူတို့က မိသားစုလိုက် ကိုဗစ်ပေါ့စတစ်ဖြစ်တာ၊ ဒါကြောင့် အဲဒီအခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ မိသားစုလိုက်ထားပေး ထားတာ၊ ဒီကိုစရောက်လာစဉ်က သူတို့ရဲ့သမီးလေးက ကိုဗစ်မဖြစ်ဘူးဗျ”

“ဟိုမျက်စိပိုင်းပိုင်းလေးနဲ့ ဗိုလ်မအရုပ်လေးလို ချစ်စရာ ကလေးလေးလား”

“ဟုတ်တယ် ... လေးစည်၊ အခုက လူကြီးတွေက ရောဂါပျောက်ပြီး၊ ဒီကလေးမလေးက ကိုဗစ်ပေါ့စတစ် ဖြစ်နေပြန်တာဗျ”

“ဪ ... လူကြီးတွေဆီက ကူးတာဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်တာပေါ့ ... လေးစည်ရာ တစ်မိသားစုလုံး ကိုဗစ်ဖြစ်တော့ ကလေးကိုတစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာ ထား ခဲ့လို့မရတော့ ဒီကိုခေါ်လာရတာပဲ၊ အခုတော့ ကလေးမလေး က ပေါ့စတစ်ဖြစ်နေတော့ သူတို့မိသားစုက မပြန်ရသေးဘူး ဖြစ်ရ တာပေါ့”

“အင်း ... ဝမ်းသာဝမ်းနည်းပေါ့ကွာ၊ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

မျိုးမင်းထွန်းသည် တိုက်အမှတ် (၂၄) တစ်တိုက်လုံးက ကိုဗစ်လူနာ (၁၂၀) ကို ရက်ပိုင်းအတွင်း ရင်းနှီးသွားသည်။ သူသည် ပရဟိတစိတ်ရှိ၍ လူတိုင်းကိုကူညီသဖြင့် ရင်းနှီးသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ထမင်းဘူးများရောက်ရှိလာပါက အခန်းတိုင်းသို့ သယ်ပို့ပေးတတ်၏။ ရေသန့်ဘူးလိုပါကလည်း သယ်ပေးတတ်၏။ သွေးပေါင်ချိန်၊ အောက်စီဂျင်နှင့် အပူချိန်တိုင်း ကြပါကလည်း သူက တိုင်းပေးသည်သာ။

“ဟေး ... ကိုမျိုး ရှာလိုက်ရတာဗျာ ... ဒုတိယထပ်က အဖိုးကြီး အသက်ရှူမဝဖြစ်နေတယ်။ အောက်စီဂျင်တွေ ကျနေတယ်ဗျ၊ လာပါဦး”

“အေး ... အခုလာမယ်”

မျိုးမင်းထွန်းသည် စကားကို ခပ်တိုတိုပြောကာ လာခေါ်သူ၏နောက်သို့ လိုက်သွားလေတော့သည်။

ကိုအောင်စည်သည်လည်း လုပ်စရာအလုပ်ကိစ္စမရှိသဖြင့် မျိုးမင်းထွန်းတို့နောက်သို့ လိုက်ကြည့်သည်။

“ကိုမျိုးမှ အောက်စီဂျင်ဘူးအသုံးပြုနည်း သိတာဗျ ... ကျုပ်တို့က သိတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတိုက်မှာ သူတစ်ယောက် ရှိနေတာ အတော်အားကိုးရတာပဲ”

လူတစ်ယောက်က မျိုးမင်းထွန်းကို အားကိုးချီးကျူးသည့် ပြောဆိုသံကို ကိုအောင်စည် ကြားလိုက်ရ၏။

မျိုးမင်းထွန်းက အောက်စီဂျင်ဘူးကိုယူ၍ လူနာအဘိုးကြီးအား တပ်ဆင်ပေးလိုက်သည်။ အဖိုးကြီး၏ရင်ဘတ်သည် ဖောင်းလိုက်ပိန်လိုက်နှင့် အသက်ရှူနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အခန်းသားများလည်း မျိုးမင်းထွန်းကို ကျေးဇူးတင်လျက် ရှိကြသည်။

“ကိုမျိုး ... မနေ့က ဆီးချိုတက်နေတဲ့ဘွားတော်ကို ဒီနေ့ ECG ရိုက်ရမယ်လို့ ဆရာဝန်က ညွှန်ကြားထားတယ်။ စက်တော့ဘော်လန်ဒီယာတွေ ယူလာလို့ ရောက်နေပြီ”

တခြားလူတစ်ယောက်က မျိုးမင်းထွန်းကို လာ၍ပြောပြန်သည်။

“ဟ ... ငါမှ ECG မတိုင်းတတ်ပဲဟာ”

“ဆရာဝန်ကို ဖုန်းကနေ ဗွီဒီယိုကောလ်ခေါ်ပြီး သူ့ကို ပြပါတဲ့ ဆရာဝန်က လုပ်ပုံလုပ်နည်းမှန်မမှန် ဖုန်းကနေ ပြောပေးမယ်တဲ့”

“ကဲလာဗျာ ... လုပ်ကြည့်ရတာပေါ့”

မျိုးမင်းထွန်းသည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ရပြန်၏။ ကိုအောင်စည်လည်း မျိုးမင်းထွန်းနောက်သို့လိုက်၍ လေ့လာပြန်သည်။ အဖွားကြီးက ရင်ဘတ်မှအင်္ကျီများကိုလှန်၍ အိပ်ယာပေါ်တွင် ပတ်လက်အနေအထား လှဲနေသည်။ ဖုန်းဖြင့် ဗွီဒီယိုရိုက်သူက ရိုက်ပေးနေရ၏။ မျိုးမင်းထွန်းက ဖုန်းစပီကာမှထွက်လာသည့် ဆရာဝန်၏ညွှန်ကြားချက်အသံကို နား ထောင်၍ လုပ်ဆောင်ပေးရသည်။

“ညာဘက်ခြေသလုံးကို ကြိုးအစိမ်းကလစ်ကို ညှပ်၊ အနီကြိုးကလစ်ကို ဘယ်ခြေသလုံးမှာ ညှပ်၊ ကျန်ကလစ် နှစ်ခုက လက်နှစ်ဘက်မှာ ညှပ်၊ ရင်ဘတ်နှလုံးနေရာမှာ စုတ်ခွက်ကို မြဲအောင်တပ်ရမယ်” စသည်ဖြင့် ဆရာဝန်၏ အသံကို ကြားနေရ၏။ ECG စက်မှ ထွက်လာသည့် ကြိုး များမှာ အတော်များသည်။ အဖွားကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ ထိုကြိုးအားလုံး တပ်ထားသည်ကို မြင်နေရသည်။

ထို့နောက်ဆရာဝန်က ဖုန်းဗွီဒီယိုရိုက်နေသူကို ECG စက် မော်နီတာဘက်သို့ လှည့်ရိုက်ပေးရန် ပြောပြန်၏။ မော်နီတာမှ အမှတ်သင်္ကေတများကို တဖက်မှဆရာဝန်က ကြည့်နေပုံရသည်။ အတော်ကြာတော့မှ ‘ရပါပြီ ပြန်ဖြုတ်နိုင် ပါပြီ’ ဟု ဆရာဝန်၏ ပြန်ပြောသံကြားလိုက်ရသည်။

ကိုအောင်စည်နေသော အောင်မြင်မိရ်အိမ်ရာ ကိုဗစ် ကုသရေးစင်တာ၌ ဆရာဝန်၊ ဆရာမများသည် လူနာဆောင် သို့မဟုတ် ဖုန်း၊ ဗိုက်ဘာ၊ ဗွီဒီယိုကောလ်များဖြင့်သာ လူနာများ အား စောင့်ကြည့်ကုသသောစနစ်ကို ဆောင်ရွက်ကြသည်။ လူနာအချင်းချင်း ဝိုင်းဝန်းကူညီစောင့်ရှောက်ကြ၍ ရောဂါ ကုသမှုများကို ဆောင်ရွက်ပေးကြရသည်။ မျိုးမင်းထွန်းလို ပရဟိတစိတ်ရှိသော သူများရှိခြင်းကလည်း ကိုဗစ်ကုသရေး အတွက် အားတစ်ခုပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

အခန်းတွင်းရှိ လူငယ်များလည်း အိမ်ပြန်ရမည်ကိုသိ၍ အလွန်ပင် ပျော်နေကြသည်။ မျိုးမင်းထွန်းသည် ဘော်လန်

ဒီယာလုပ်၍ နေတော့မည်ဟု ဆိုလာ၏။ ဖြိုးဝေအောင်သည် သူ၏ချစ်သူနှင့် တွေ့ရတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် သူတို့အထဲတွင် အပျော်ဆုံးဖြစ်နေသည်။ ခန့်သစ်ဦးကတော့ အိမ်ခြံရံရသည်။ ခန့်သစ်ဦးသည် ဆရာစည်းနှင့်အပြင်တွင် မကြာခဏတွေ့လိုကြောင်း၊ သူလည်း စာရေးဆရာဖြစ်အောင် ကြိုးစားမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလာသည်။ ယခင်က လူတကာကို နောက်ပြောင်၍ ပျော်ရွှင်တက်ကြွစွာနေသော ကောင်းဆက်နိုင်သည် ယခုတော့သူ၏ မျက်နှာ၌ ပျော်ရွှင်ပုံမရတော့၊ သူ့ချစ်သူ မစပယ်ငိုကြွေးနေသည်ကိုလည်း အတော်စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေပုံရသည်။ အပြင် ပြန်ရောက်ပါက မစပယ်အား သူ့အစကူညီရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ယခုပင် မစပယ်၏ အနီး၌ နေကာ စောင့်ရှောက် ဖေးမလိုသည်။ သို့သော်လည်း မဖြစ်သေး။ ထို့ကြောင့် ကောင်းဆက်နိုင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုအောင်စည်သည် ကောင်းဆက်နိုင်၏ ပခုံးကိုဖက်၍ နှစ်သိမ့်ပေးရ၏။ ဖြိုးဝေအောင်တို့ကိုလည်း ပစ္စည်းများ မကျန်စေရန် သတိပေးရသည်။ ထုတ်ပိုးရာ၌ ဝန်ကျယ်ကျယ် မဖြစ်စေရန် စီရီထည့်ကြရန်လည်း ပြောပေးနေရသေးသည်။

x x x

အချစ်နှင့် မဝေးလို

နံနက်ခင်း ဆောင်းလေညှင်းကြောင့် အေးစိမ့်စိမ့် ဖြစ်နေ၏။ အငှားကားများသည် တိုက်ဘေး လမ်းမကြီးပေါ်၌ ကိုဗစ်ရောဂါပျောက်ကင်း၍ ဆေးရုံဆင်းရသည့် လူများကို ကားအငှားလိုက်လို၍ အလှအယက် ဆွဲဆောင်ခေါ်ငင် နေကြသည်။ ကားသမားများ၏ အသံများ၊ လာကြိုကြသော ဆေးရုံဆင်းလူနာတို့၏ မိသားစုများ၏ အသံများ၊ လူနာများ၏ ပျော်ရွှင်နေသည့် အသံများ၊ ဘော်လန်ဒီယာများ၏ ဆေးရုံဆင်းလက်မှတ် စစ်ဆေးနေသည့်အသံများဖြင့် ဆူညံနေ၏။

ကိုအောင်စည်သည် ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းလူငယ်များနှင့်အတူ အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာသည်။ ကိုအောင်စည်၏အိတ်နှင့် အထုပ်အပိုးများကို လူငယ်များက ဝိုင်းသယ်ပေးကြသည်။

ဖြိုးဝေအောင်အား သူ့နေ့စဉ် ဖုန်းဆက်နေသည့် သူ့ချစ်သူ မိန်းကလေးက လာကြို၏။

ခန့်သစ်ဦးအား သူ၏မိခင် လာကြို၏။

ကောင်းဆက်နိုင်ကား ကြိုသူမရှိ။ သူ့ချစ်သူ မစပယ်၏ အထုတ်အပိုးများကို ဝိုင်းသယ်ပေး၍ မစပယ်ဘေးတွင် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကောင်းဆက်နိုင်သည် မစပယ်ကို အိမ်အရောက် လိုက်ပို့ပေးမည် ဖြစ်သည်။

မျိုးမင်းထွန်းကား ဘော်လန်ဒီယာများနှင့် ပြုံးပျော်စွာ စကားပြော၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကိုအောင်စည်သည် လက်သီး ဆုတ်၍ လက်မထောင်ကာ မျိုးမင်းထွန်းကို ဂုဏ်ပြုကြောင်း နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ မျိုးမင်းထွန်းကလည်း ကိုအောင်စည် အား ပြန်၍ လက်ပြနှုတ်ဆက်သည်။

ကိုအောင်စည်သည် အေး၏အနီးတွင်ရပ်ကာ အေးတို့ အဖွဲ့ ကားငှားနေသည်ကို စောင့်ကြည့်နေ၏။ သွက်လက် ချက်ချာသော ဝတုတ်မိန်းကလေးက ကားငှားနေ၏။ သူ၏ သူငယ်ချင်းများကပါ ဝတုတ်မိန်းကလေး ကားငှားနေသည်ကို ဝိုင်းဝန်းပေးနေကြသည်။ အေးကား အထုတ်အပိုးများဘေး၌ ရပ်စောင့်နေသည်။

“အေး ...”

“ပြောလေ ... ကို”

အေးက ကိုအောင်စည်ကို ယခင်ခေါ်သလို ကိုအောင်စည် ဟုမခေါ်တော့ဘဲ 'ကို'ဟုခေါ်သဖြင့် ကိုအောင်စည်သည် နှလုံးခုန်ရပ်မတပ် ပျော်သွား၏။

ကိုအောင်စည်သည် အေး၏ လက်မောင်းနှစ်ဘက်ကို ဆုတ်ကိုင်လိုက်ပြီး သူ့ဘက်သို့ ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။ အေးက လည်း ကိုအောင်စည်အား ကြင်နာသောအကြည့်ဖြင့် ပြန်ကြည့် နေ၏။

“အေးကို မခွဲနိုင်တော့ဘူးကွာ”

ကိုအောင်စည်၏ လေးနက်တိုတောင်းသော စကား ကြောင့် အေး၏ နှလုံးသားတွင် ဆိုနှင့်စွာ ခံစားလိုက်ရသည်။

အေးသည်လည်း ကိုအောင်စည်လိုပင် မခွဲနိုင်မခွာရက် ဖြစ်နေရသည်။ အေးသည် ကိုအောင်စည်နှင့် ခဏတာခွဲရ မည်ကို သိနေသော်လည်း ထိုအဖြစ်ကို မခံစားနိုင်တော့။ အေး၏ ညှိုးငယ်သော မျက်ဝန်းအစုံတွင်လည်း မျက်ရည် ဥကလေးများ အလိုလို တွဲခိုလာတော့သည်။ အေးသည် သူ၏ မျက်ရည်ဥကလေးများကို လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် တို့ကာတို့ကာ ဖြင့် ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေရသည်။

အေးသည် ခဏတာစဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချကာ သူ၏မျက်ရည်စများကို ဖယ်ရှား၍ ပျော်ရွှင်သော အပြုံးဖြင့် ကိုအောင်စည်အား ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မခွဲနိုင်လည်း လိုက်ခဲ့ပေါ့”

အေး၏ စကားကြောင့် ကိုအောင်စည် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ကာ ပြုံးပျော်သွားတော့သည်။

“တကယ်လား ... အေး”

“တကယ်ပါဆို ... ဒါပေမယ့် ခြောက်ပေအကွာကပဲ နေရမှာနော်”

ကိုအောင်စည်သည် အေး၏ ကျီစယ်သော စကားအဆုံးတွင် ချစ်မေတ္တာများဖြင့် ပြည့်လျှံနေသော သူ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ အေး၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို ဆွဲသွင်းပွေ့ဖက်လိုက်ပါတော့သည်။ အေးကလည်း သူ၏ပါးပြင်အား ကိုအောင်စည်၏ နှလုံးသားထက်၌ ကပ်လျက် ...။

ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ကြပါစေ
မြင့်ဝင်းမောင် (AZ)

ကျမ်းကိုး

- မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်း အတွဲ (၂)
- လူထုဒေါ်အမာ၏
အောက်မေ့တသ အမှတ်တရ
(ဒုတိယတွဲ) စာအုပ်
- စံ-ဇာတီဘိဝံသီ
အင်းစိန်ထောင် အမှတ်တရနေ့ရက်များစာအုပ်
- ကျန်းမာရေးနှင့် အားကစားဝန်ကြီးဌာန၏
အသိပေးစာများ
- မြန်မာတိုင်းမ် နေ့စဉ်သတင်းစာ
- စံတော်ချိန် နေ့စဉ်သတင်းစာ
- Facebook သတင်းများ